

Giới thiệu Câu Chuyện Về Đại Lê

Bạn đang đọc truyện Câu Chuyện Về Đại Lê của tác giả Dụng Hồng Sắc Thiên Ái Thông trên website đọc truyện online. Đó là một thời kỳ đầy biến động, đây là đoạn năm tháng gấp gáp xáo trộn. Anh ở Bắc, cô ở Nam. Anh phải thống nhất đất nước, loại trừ giặc Oa* Cô phải chấn hưng bang phái, báo thù cho cha. Quên đi kiếp trước, anh và cô phải tiếp tục tiền duyên, viết nên đoạn nhạc của số mệnh gắn bó với nhau. Trần thế vương bận, trả giá một đời để gần nhau, luân hồi đi tìm anh (cô). Hoa tung bay, dung nhan gầy, một đời luân hồi có mấy cảm tình. (*) hay còn gọi là "giặc lùn", là từ dùng để chỉ cướp biển với nhiều nguồn gốc xuất xứ, đánh phá cướp bóc vùng bờ biển Trung Quốc và Triều Tiên từ thế kỷ thứ 13 trở đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Về

Ban đêm tối tăm lạnh lẽo, không có ánh trăng, sao cũng chẳng tìm thấy, trong thời tiết hoàng hôn nặng nề, nghi ngờ sẽ có tuyết rơi, cuối cùng chỉ có mưa rơi lác đác kèm theo gió âm u lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy thể lương thời điều.

Tiêu Hữu Thành đem hai cánh tay chống trên hàng rào đầu thuyền, chăm chú nhìn vào nơi xa xăm, trời và biển vô hạn, một mảnh tối mịt mùng, cái gì cũng không tìm được, cũng không nhìn thấy thứ gì, chỉ còn nửa điều thuốc lá, đốm lửa bốc cháy lúc sáng lúc tối, tại đây gió lạnh rét mướt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt ngọn lửa.

Cách đó không xa thuyền đến tiếng ho khan nhẹ nhàng, anh kinh ngạc quay đầu nhìn, có một người đứng ở phía cuối chiều gió cách chỗ anh không xa, khoang thuyền chính lộ ra vài tia sáng, có thể mơ hồ nhìn thấy thân hình nổi bật cao gầy, mái tóc ngắn bay lên trông rất xinh đẹp, đoán chừng là một cô gái trẻ tuổi. Tiêu Hữu Thành cầm điều thuốc trong tay vẫn chưa tắt lửa, tiện tay quăng đi, vừa khéo ném vào thùng rác cách năm thước bên ngoài boong tàu.

Vốn là chỉ có anh đứng một mình ở đầu thuyền này, hưởng thụ giây phút đơn độc, bây giờ có thêm một người, Tiêu Hữu Thành cho rằng bản thân sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không có, cô gái kia cũng không nói gì, anh ra ngoài hút thuốc, ngay cả tiếng ho khan nhỏ cũng không nghe thấy, anh đột nhiên chán ghét sự tối tăm im lặng này, tịch liêu vô tận, hy vọng cô gái có thể nói mấy câu hay là hai tiếng ho khan cũng tốt.

Dường như ông trời có ý đối đầu với anh, cô gái chỉ đứng một hồi, chắc là không thích cái lạnh nên quay về trong khoang thuyền, anh xoay người lại tựa vào mép thuyền, nhìn theo bóng lưng của cô gái, cô mở cửa khoang thuyền, nhờ vào ánh sáng trong nháy mắt, rốt cục thấy rõ hình dáng của cô gái, áo khoác ngoài bằng len màu đen dài đến đầu gối, chỉ liếc mắt một cái, cửa khoang thuyền khép lại ngay sau lưng cô.

Trước đây, anh cho rằng hễ là phụ nữ đều không hợp với áo khoác màu đen, ở nước ngoài cũng thường thấy phụ nữ mặc y phục màu đen, nữ tu sĩ hát thánh ca trong giáo đường, những cô gái nổi loạn bên ngoài quán bar, hoặc lạnh lẽ, hoặc ngây thơ. Cô không giống họ, áo đen khoác ngoài là quần áo tự sửa, kiểu dáng vô cùng đơn giản, làm tôn lên khí chất hơn người, trông có vẻ vừa vẻ già dặn vừa nữ tính.

Tiêu Hữu Thành vốn có tư tưởng như vậy nhưng lại bị một người con gái phá vỡ, chỉ nhìn một lần bóng lưng của cô, hơn nữa chỉ trong phút chốc.

Tiêu Hữu Thành ở trên boong tàu ngẩng người một hồi cũng cảm thấy có chút lạnh, thời tiết tháng mười hai vẫn là trời đông giá rét.

Đẩy cửa khoang chính ra, không khí ẩm áp phả vào mặt, thân thể đông cứng trong nháy mắt đã được ấm lại. Không ồn ào như anh tưởng tượng, chỉ có một cây đàn dương cầm, giai điệu thông thả nhẹ nhàng, lảng lảng chảy vào trong lòng.

Hôm nay là ngày dương lịch 24 tháng 12, theo truyền thống của người phương Tây là đêm Bình an. Đây là tàu đi biển xuất phát từ Liverpool, Anh, vượt Đại Tây Dương, đi vào nước Mỹ, dừng lại bảo trì một chút, rồi đi qua Thái Bình Dương đến phía đông Nhật Bản và Trung Quốc. Vì vậy, trên thuyền hơn phân nửa là người phương Tây, cũng có học sinh du học trở về, phần lớn ảnh hưởng phong cách nước ngoài, vui vẻ tham gia lễ Giáng Sinh.

Trên tàu này, gian lớn nhất là khoang chính bây giờ đã được bố trí thành tiệc rượu, người ngồi đầy phòng, Tiêu Hữu Thành khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống ở trong góc, ngồi xuống kê một ly rượu đỏ, ánh mắt tùy ý lướt nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đang nhìn về một chỗ, anh cũng nhìn theo những tầm mắt kia, ở trung tâm đại sảnh có một cây đàn dương cầm màu đen, một cô gái ngồi ngay ngắn trước cây đàn điện tấu, âm nhạc thông thả nhẹ nhàng phát ra từ ngón tay đánh đàn của cô gái đó.

Tiêu Hữu Thành vô ý thức nheo mắt, cô gái kia... Là người mà anh vừa gặp được trên boong tàu, bộ y phục màu đen kia, cả khí chất kia nữa, anh chắc chắn không sai.

Vị trí từ chỗ anh có thể thấy một bên mặt của cô gái, tuổi còn trẻ, so với trong tưởng tượng còn trẻ hơn, gương mặt tinh xảo, mang vài phần ngây thơ, kỳ lạ thay cũng mang vài phần sắc bén.

Nốt nhạc cuối cùng từ ngón tay cô gái đánh xuống, không biết ai hô lên "lần nữa", mọi người giống như bị thức tỉnh, tiếng "lần nữa" liên tục, cô gái chỉ cười ngượng ngùng, đẩy nắp đàn dương cầm không chút do dự.

Đang lúc cô gái đứng dậy, người phục vụ đưa lên một giỏ hoa hồng, là hoa hồng đỏ tươi, âm thanh “lần nữa” ngay lập tức bị thay thế, tàu trên biển đi đã được mấy tháng, ai lại có bán lĩnh lớn như vậy, tìm ra hoa hồng còn tươi?!

Người phục vụ không biết nói gì đó bên tai cô gái, đưa tay chỉ về phía đông nam, cô gái nhìn theo cánh tay của người phục vụ, mọi người cũng quay qua nhìn, một gã đàn ông trẻ tuổi, gương mặt phương Đông, mặc lễ phục màu trắng, đeo một đôi kính mắt viền vàng, dáng dấp lịch sự nhã nhặn. Cô gái rút ra một cây bông trong giỏ hoa hồng, nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang mỉm cười, rồi di chuyển, hướng về phía Tiêu Hữu Thành.

Thật sự là đến nơi của Tiêu Hữu Thành, thậm chí dừng lại ở chỗ ngồi của anh, Tiêu Hữu Thành sững sốt, lập tức tìm ra nguyên nhân, có một chiếc khăn quàng cổ màu trắng đang nằm trên ghế đối diện, đây là chỗ ngồi của cô gái đó.

Tiêu Hữu Thành cảm thấy có chút khó xử, trên mặt có vẻ ngượng ngùng, nhìn cô gái gật đầu xin lỗi, đang khi chuẩn bị rời khỏi, cô lại mở lời: “Tiên sinh nếu không ngại thì cùng nhau nói chuyện.”

Lời còn chưa dứt, cô đã thoải mái ngồi xuống đối diện với anh, đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu Thành nghe được giọng của cô, hơi thấp, giọng miền Nam nhỏ nhẹ, êm dịu, tai nghe cảm thấy dễ chịu nói không nên lời.

Tiêu Hữu Thành đương nhiên vui vẻ nhận lời, trả lời cô gái: “Làm sao biết tôi là người Trung Quốc?”

Cô hơi nghiêng đầu, “Đoán thôi.”

Dáng vẻ thật sự rất đáng yêu.

Kim lòng không đậu, Tiêu Hữu Thành muốn cười, sự thật thì anh cũng đã cười. Cô gái có lẽ không biết câu trả lời của mình có chỗ nào đáng cười, nhưng cũng không để ý, gọi người phục vụ kêu một ly cà phê.

“Đã trẻ thế này mà còn uống cà phê sao?”

Cô gái nhún nhún vai, “Quen rồi.”

Hai người lần đầu gặp mặt đều không phát hiện, giữa họ có sự ăn ý hoà hợp với nhau, như là đã quen biết lâu rồi.

Người phục vụ nhanh chóng đưa đến một ly cà phê, hơi nóng toả ra, cô gái không vội uống, chỉ để hai tay chung quanh cái ly dường như muốn sưởi ấm, Tiêu Hữu Thành đột nhiên phát sinh một ý nghĩ trong đầu, muốn đem tay cô lại đây, bao bọc trong tay mình giúp cô sưởi ấm. Nhưng nhanh chóng bị ý nghĩ của bản thân dọa nhảy dựng lên! Bọn họ chỉ là lần đầu gặp mặt, thậm chí anh còn không biết tên của cô.

Người đàn ông mặc lễ phục màu trắng nhẹ bụng lên một ly rượu, đứng dậy, muốn đi về phía cô gái, thấy rõ đối diện cô là người nọ, giật mình trở về chỗ ngồi của mình.

Giữa lúc tán gẫu ngắn ngủi, Tiêu Hữu Thành biết được cô học thanh nhạc tại Vienna, còn cô thì biết anh học trường quân sự ở Mỹ.

“Trở về dự định làm gì? Đi học làm giảng viên?”

Cô gái cười nhợt nhạt, cũng không trả lời, lúc này Tiêu Hữu Thành mới phát giác, câu hỏi của mình không phù hợp.

Hai người rơi vào trầm mặc ngắn ngủi, Tiêu Hữu Thành khẽ uống một ngụm rượu đỏ, làm như vô ý mở lời: “Có thể nói cho tôi biết tên của cô không?”

Cô gái vẫn mỉm cười, “Chris.” Tiêu Hữu Thành không ngờ nhận được một câu trả lời như vậy, cũng cười, bất đắc dĩ đáp lại: “Tôi gọi là Richard.”

Đúng vậy, bọn họ sắp đến nơi, trước mắt là cảnh tiêu điều của cố hương, con đường phía trước dài đằng đẵng không thể biết được, cho dù biết tên nhau, họ có thể làm được những gì?

Tiếng chuông điểm mười hai giờ vang lên, tiệc rượu trong phòng đang trong không khí tung bùng, trong góc phòng nhỏ nhỏ này, ngồi đối diện nhau là một đôi nam nữ, lại rơi vào trầm lặng một lần nữa.

Tiếng còi kéo dài chói tai làm cho Đại Lê bừng tỉnh trong giấc mơ, trên boong tàu truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, cùng với tiếng la hét ầm ĩ và tiếng khóc lóc đứt quãng của trẻ nhỏ, Đại Lê nhớ lại, đêm nay nên đến Yokohama.

Không thể tiếp tục ngủ yên, quyết định mặc áo khoác ngoài đi lên boong tàu. Yokohama là cảng lớn nhất của Nhật Bản, rất nhiều hành khách rời thuyền, tuy là ban đêm, trên bến tàu có rất nhiều đèn điện sáng trưng chiếu rọi lên con tàu, bừng tỉnh như ban ngày.

Bến tàu rất rộng lớn, lại chi chít đông nghẹt người, có hành khách xuống thuyền, có công nhân khuôn vác hành lý, hơn nữa lại có thêm người lên thuyền. Có một cô gái trẻ đeo bông tai, tóc ngắn, đại khái là gặp được người nhà, quảng đi hành lý, thét chói tai lao ra, nhào vào trong lòng một người đàn ông trung niên, khóc lớn, hẳn là cha của cô, ông đang ân cần an ủi cô bé. Đại Lê đột nhiên cảm thấy chua xót quay đầu không nhìn nữa.

Trong đám người cuộn cuộn đột nhiên xuất hiện một con đường, tất cả mọi người cung kính mà khom người hành lễ, một đoàn xe chậm rãi chạy vào bến tàu. Trên thuyền, đường hành lang vốn có chút chen chúc liền lập tức được rộng mở, một gã đàn ông trẻ tuổi dẫn theo tùy tùng đi qua, một gương mặt phương Đông mà người Nhật Bản đều khom lưng hành lễ.

Đại Lê đại khái cũng biết một ít, Nhật Bản sau Minh Trị Duy Tân (*), chế độ đẳng cấp vẫn nghiêm khắc như trước, dân thường gặp được quý tộc, nhất định phải khiêm nhường cung kính. Gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi kia trông rất quen thuộc, đợi hán lên xe Đại Lê mới nhớ ra, mấy ngày trước đây vào đêm Bình an chính là người đàn ông này đã tặng hoa hồng cho cô, trí nhớ của cô vốn luôn rất tốt, nhưng hôm nay do hán mang kính mắt, nhất thời không thể nhận ra ngay.

() là một chuỗi các sự kiện cải cách, cách mạng dẫn đến các thay đổi to lớn trong cấu trúc xã hội và chính trị của Nhật Bản.*

Thời gian trôi qua, tiếng ầm ĩ trên bến tàu dần dần lắng xuống, cuối cùng hoàn toàn im lặng, con tàu chưa lập tức khởi hành, hán là ở lại cung cấp bổ sung một số thứ. Đại Lê vốn không nghĩ tới sẽ ở bên ngoài ngây ngốc lâu như vậy, chỉ có áo khoác len mỏng manh, hiện giờ tay chân đều bị đông cứng mà không bước đi được.

Mãi cho đến khi bầu trời phía đông đã lộ ra một vài tia sáng, Đại Lê mới nhớ tới nên trở về khoang thuyền, hai chân đã tê dại, cô mạnh mẽ nhảy vài bước, gắng gượng có một chút cảm giác.

Trở về chỗ khoang thuyền của cô phải đi qua một cầu thang chật hẹp, mới vừa bước lên hai bước, có ba người mặc đồ đen xẹt qua bên người cô, nhạy cảm trời sinh khiến cho Đại Lê lập tức sinh ra cảnh giác, tuy rằng bọn họ có động tác cực nhanh, hành lang lại tối tăm, nhưng cô vẫn có thể nhận ra, là trang phục của ninja Nhật Bản.

Tuy rằng họ không hướng về phía Đại Lê, nhưng dây thần kinh của cô vẫn căng thẳng, mỗi bước chân lên cầu thang đều rất cẩn thận... Không đúng! Hơi thở không đúng! Nơi này nhất định còn có người!

Đại Lê đột nhiên ngừng đầu, đối diện với một đôi mắt sáng đẹp! Trong đêm tối, giống như hai ngôi sao sáng ngời, Đại Lê nhanh chóng đưa tay ra sau lưng... Cùng lúc đó, người nọ từ đầu khoang thuyền trở mình xuống, “Là tôi.” Âm thanh rất nhỏ, nhờ ánh sáng nhạt của bình minh, Đại Lê mơ hồ thấy được gương mặt của người nọ, chính là người gặp tại đêm Bình an, Richard.

Tiêu Hữu Thành không nghĩ tới lúc này, ở tại đây lại gặp được cô, nếu không phải thời cơ không thích hợp, anh thật sự rất muốn mời cô một ly cà phê.

Anh vội vàng lên tiếng chào hỏi, đang khi chuẩn bị rời đi, cô gái đột nhiên giữ chặt ống tay áo của anh, anh kinh ngạc quay đầu lại, có một vật cứng đưa tới tay anh... Không cần xem, bởi anh có học qua về súng ống, chỉ sờ một lần là biết, Browning M1910 (gọi là FN model 1910), 7.65mm súng ngắn tự động, sản xuất mới nhất của Bỉ.

Một cô gái trẻ, vì cái gì lại mang bên mình một cây súng như vậy, sáng sớm đã xuất hiện ở nơi này...

Chỉ là do dự trong nháy mắt, cô lại cảm giác được, nhìn anh khẽ cười, khoe miệng cong lên, “Tôi một mình ở nước ngoài học, dù sao vẫn nên có chút phòng bị.”

Anh đương nhiên không tin, nhưng vẫn đưa tay nhận súng. Giữa ánh sáng nhạt mờng lung, nụ cười của cô không thật, nhưng âm áp, sự âm áp đó tiến vào lòng anh, khẩu súng trong tay mang theo một chút độ ẩm, anh nhớ lại, một khắc trước khẩu súng kia vẫn dán sát vào người cô... Trong tay không tự giác mà nắm thật chặt.

Không có lời nói chia tay, cô trên, anh dưới, ở cuối hành lang, hai người cùng lúc quay đầu lại, khoảng cách mờ tối ngăn chặn ánh mắt vốn muốn đan vào nhau.

Sau ngày hôm đó, Đại Lê không thấy anh nữa, cũng không biết về sau sẽ như thế nào...

Suy nghĩ bị tiếng la hét ầm ĩ cắt ngang, trên boong tàu đông nghẹt người, tất cả bọn họ vô cùng kích động khi nhìn thấy hải cảng ở nơi xa sắp đến gần... Cờ hương, cuối cùng đã gần kề.

Đến cảng Thiên Tân, nhưng không tưởng tượng được cảnh ồn ào náo động, trên bến tàu im lặng, ba bước là một tốp người, năm bước là một trạm canh gác, đồng phục quân đội màu xanh thẫm, tất cả đều được trang bị vũ khí.

Nhóm người xa quê vốn kích động, nhưng tình hình thực tế đã dập tắt đi cảm xúc ấy, mọi người xuống thuyền đều rất cẩn thận, người ở lại thuyền cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Vừa vặn, đứng bên cạnh Đại Lê là hai người đang lặng lẽ nhỏ giọng thảo luận.

“Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Nhìn xem đồng phục của những người lính đó, có phải là quân đội phía Bắc của Tiêu gia không?”

“Anh cũng không nghĩ xem Thiên Tân này là địa bàn của ai? Ngoại trừ Tiêu gia còn có ai dám điều binh ở đây?”

“Vậy lúc này đang làm gì?”

“Nghe nói hình như là, trên thuyền có một nhân vật quan trọng... Đại thiếu gia của Tiêu gia.....?”

Âm thanh dần dần nhỏ lại, chắc là phát hiện chủ đề này không thể nói ra tùy tiện, hai người kia nhanh chóng im lặng.

Đại Lê không muốn ở trên boong tàu cảm nhận bầu không khí ngột thở, nên nhích người quay về khoang thuyền, từ xa, thấy một người phục vụ người Hoa đang đứng ở cửa khoang thuyền.

Người phục vụ thấy cô, gương mặt tươi cười hỏi: “Là tiểu thư Chris phải không?”

Đại Lê gật đầu, người phục vụ đưa cho cô một hộp son mài màu đen, “Vừa rồi có vị tiên sinh một mực muốn đưa cho tiểu thư, có lẽ là vội vàng rời thuyền, thật sự chờ không kịp, cho nên nhờ tôi chuyển vật này cho tiểu thư.”

Đại Lê vừa nhận lấy vừa nói lời cảm ơn, muốn cho hắn một chút tiền boa, người phục vụ liên tục nói không cần vì đã lấy rồi. Đại Lê đành phải thu tiền, cầm chiếc hộp quay về khoang thuyền.

Cô tưởng người nọ gửi trả súng cho mình, mở ra thì thấy không phải, là một miếng ngọc bích xanh biếc óng ánh, nắm trong tay cảm thấy lạnh lẽo.

Đại Lê xuất thân giàu sang, kỳ trân dị bảo cũng gặp qua không ít, nhận biết miếng ngọc bích này là vô giá, cô đoán rằng người nọ còn cần dùng khẩu súng ngắn, không tìm được vật thích hợp để đền đáp nên tặng lại ngọc bích này, về sau nếu có thể gặp lại phải trả lại cho người ta. Cô lập tức tự cười mình, biển người mênh mông, làm sao dễ dàng gặp lại lần nữa? Nhưng cũng nên giữ gìn miếng ngọc thật tốt, cẩn thận cất vào trong hộp.

Con tàu này vượt qua hơn phân nửa địa cầu, cuối cùng cũng sắp đến cảng nơi cô muốn tới, Đại Lê đứng ở đầu thuyền, nhìn nơi xa xa hiện ra hình dáng của thành phố, nhất thời trong lòng có trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Rốt cục đã trở về, ba năm xa cách quê nhà --- Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nữ Thừa Phụ Nghiệp

Đại Lê vừa mới thu dọn hành lý xong, bên ngoài khoang thuyền liên tục đến tiếng đập cửa “thùng thùng đông,” “Đại tiểu thư?”

Đại Lê chạy nhanh ra mở cửa, sững sờ vài giây mới nhận ra, là người bên cạnh cha A Tam và A Tứ, ba năm không gặp, thoáng một cái, thân hình cũng cường tráng hơn.

Ba năm rồi bỗng gặp lại người quen, vẻ mặt của Đại Lê không khỏi kích động. A Tam và A Tứ vừa phấn chấn theo vừa cảm thấy hơi mất tự nhiên, ngại ngùng cười khúc khích, không dám nhìn thẳng mắt Đại Lê, cúi đầu nhận lấy hành lý của cô, chỉ nói phu nhân đang ở bến tàu, một mực chờ cô rời thuyền.

Đoàn người bên ngoài đông đúc, dàn hàng bên cạnh hai chiếc ô tô màu đen, một người phụ nữ nhỏ nhắn đứng ở bên ngoài xe, mặc chiếc áo khoác dài lông chồn màu trắng, chỉ để lộ ra mắt cá chân dưới áo sùan xám bằng gấm màu quả mọ, tóc búi lên một cách tỉ mỉ, đang ngẩng đầu nôn nóng nhìn xung quanh, đi theo phía sau là vài người thanh niên khỏe mạnh, bọn họ đều có ánh mắt sắc bén.

Trong đám người, đầu tiên trông thấy là A Tam và A Tứ, bọn họ bên cạnh người nọ... Thường Phi gần như muốn ngất đi, chẳng phải đó là con gái của bà sao? Tóc ngắn như vậy, tuy hiện tại đang thịnh hành một đề tóc ngắn của phụ nữ, cũng không ai giống cô ngắn đến như vậy nha! Đang mùa đông, nhưng chỉ mặc một cái áo khoác len mỏng. Thường Phi vừa đau lòng vừa vui mừng, không kịp nghĩ nhiều, con gái đã vội chạy tới, nhào vào trong lòng bà, trước khi đi du học chỉ cao hơn bà nửa cái đầu, bây giờ rõ ràng cao lên một chút nữa. Thường Phi ôm con gái, nước mắt tuôn rơi, ôm một hồi lâu, lúc này mới nâng mặt con gái lên, cẩn thận tỉ mỉ nhìn cô: “Gầy, gầy rồi.”

Hốc mắt Đại Lê cũng ẩm ướt, nhìn nhìn không cho phép mình khóc, đưa tay lau nước mắt cho mẹ: “Mẹ, con trở về không phải là chuyện tốt sao? Đừng khóc, phấn trang điểm đều hoà hết rồi này.”

Thường Phi dờ khóc dờ cười, A Tam A Tứ bên kia cũng nhỏ giọng thúc giục: “Phu nhân, Đại tiểu thư, nên đi về trước.”

Thường Phi kéo tay con gái vào trong xe, một khắc cũng không muốn buông ra, lão Lưu người tài xế hỏi đi đâu.

“Về nhà.”

“Gặp cha cháu.”

Âm thanh của mẹ và con gái cùng vang lên một lúc, lão Lưu không biết nên nghe theo ai, nhưng vẫn khởi động xe, dù sao cũng chạy ra khỏi bến tàu trước.

Thường Phi nhìn con gái: “Đi về trước đi, ngồi lâu trên tàu như vậy, trở về nghỉ ngơi cho khoẻ một chút.”

Đại Lê cúi người nằm trên đùi mẹ, đây là việc cô thích làm nhất lúc còn bé: “Con muốn gặp cha.”

Thường Phi không lên tiếng, yên lặng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, nước mắt đã ngừng nay lại tuôn rơi.

Ô tô dừng lại ngoài cửa bệnh viện Thánh Lăng, đây là bệnh viện do người Đức mở, ở trong tô giới Đức. Thường Phi dẫn Đại Lê lên một phòng riêng biệt trên tầng ba, ngoài cửa có hai người đàn ông đang canh gác, thấy phu nhân và đại tiểu thư liền cúi đầu chào.

Theo mẹ vào cửa, thấy cha đang nằm trên giường bệnh tái nhợt gầy gò, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nước mắt kìm nén đã lâu, không thể nén xuống mà mãnh liệt trào ra, Đại Lê quỳ gối trước giường cha, khóc nức nở. Khi còn bé, mỗi lần gặp chuyện oan ức bên ngoài, cô đều nằm trong lòng của cha như vậy, lúc đó bàn tay to lớn của ông đã cho cô sự ấm áp và dũng khí, bàn tay này... sẽ không bao giờ vỗ lưng cô nữa.

Cha của cô, Đại Mặc Tường, lão đại của bang Hải Thiên, uy chấn ở bến Thượng Hải đã hơn mười năm, bởi vì tai nạn xe cộ ba tháng trước, chỉ có thể lẳng lặng nằm trong bệnh viện, trở thành người sống đời sống thực vật.

Trên đường trở về nhà không ai nói gì cả, xe chạy vào một đình viện kiểu châu Âu ở tô giới Anh, người canh cửa thấy là xe nhà, chạy nhanh ra mở cửa sắt khắc hoa màu đen, xe chậm rãi đi vào, dừng lại trước một ngôi nhà màu trắng ba tầng theo phong cách phương Tây, Đại Lê xuống xe, vừa vào trong nhà, một người phụ nữ trung niên lập tức chạy đến cầm tay cô: “Ai u đại tiểu thư của tôi, rốt cuộc cũng về nhà rồi, cô đi ba năm nay, phu nhân không có ngày nào là không nhắc đến cô.”

Đại Lê che giấu tâm tình lúc này, để không khí ấm áp làm nhạt đi tâm trạng buồn bã vừa rồi, “Mẹ Dương, người vẫn còn trẻ như vậy.”

Trên mặt mẹ Dương lập tức vui mừng, “Nhanh mau lên lầu tắm rửa, tôi mới vừa chuẩn bị nước ấm, mẹ Dương đã nấu canh gà cho cô, hầm đã được nửa ngày rồi, trông thân thể cô gầy quá.”

Thường Phi ở một bên mỉm cười, “Tôi đã nói là gầy mà nó không chịu thừa nhận.”

Đại Lê lẩm bẩm than thở, trở về phòng tắm rửa, ba tháng âm đạm trong nhà, cuối cùng sự trở về của cô đã làm cho không khí vui lên một chút.

Mẹ Dương nấu thức ăn đầy bàn, đều là những món mà Đại Lê thích, cô ăn liền hai chén cơm, liên tục nói ngon miệng, Thường Phi rất đau lòng, hỏi cô: “Ồ nước ngoài, cơm cũng không được ăn phải không?”

Đại Lê nuốt vào một miếng thịt kho tàu, mở miệng: “Không phải không có, chẳng phải trong thư con đã nói sao, con có mời một người Hoa giúp việc mà, cũng thường nấu đồ ăn Trung Quốc, trù nghệ tất nhiên không bằng mẹ Dương.”

Thường Phi lúc này mới bớt buồn một chút, yêu thương nhìn con gái ăn cơm, thỉnh thoảng gấp rau mức canh cho cô.

Ăn gần no, Đại Lê mới nhớ tới còn có một người chưa gặp, hỏi mẹ: “Anh Tiểu Dẫn đâu mẹ?”

“Hôm nay trong bang có một số việc, nó nói tối nay sẽ đến gặp con.”

Nhắc đến tào tháo thì tào tháo đến, vừa dứt lời, một cô bé giúp việc đến thông báo, nói là Trần đường chủ đã đến.

Trần Tiểu Dẫn là đường chủ của Hắc Ưng đường trong bang Hải Thiên, từ nhỏ đã mất cha mẹ, là Đại Mặc Đường nhặt về lúc anh đang ăn xin lang thang trên đầu đường xó chợ, từ lúc đó ông dẫn theo anh bên người, khổ tâm đào tạo như là con ruột của mình. Đại Mặc Tường chỉ có một đứa con gái bảo bối, người trong bang phái thường hay nói đùa, nếu Trần Tiểu Dẫn cưới Đại Lê, chuyện này sẽ giúp chỗ đứng của anh vững vàng trong Hải Thiên. Đại Mặc Tường đối với cách nói này gần như ngầm thừa nhận, trái lại Thường Phi chỉ hy vọng con gái có thể lấy người bình thường, rời xa những việc đánh giết này.

Một chàng thanh niên trẻ tuổi bước vào, gương mặt hơi ngăm đen, vẻ mặt khí khái anh hùng, ngay cả khi cố ý không tỏ ra nhưng trong con mắt vẫn lộ ra khí chất đó.

Đại Lê từ chỗ ngồi liền nhảy lên, nhào vào trong lòng anh, “Anh Tiểu Dẫn!”

Thường Phi có chút không vui, trách cô: “Đã là người lớn rồi, sao lại giống con nít như vậy!”

Đại Lê đưa lưng về phía Thường Phi, đối mặt Trần Tiểu Dẫn lên thề lời ra, Trần Tiểu Dẫn muốn cười nhưng lại không dám, đành phải cố gắng đè nén.

Đại Lê quay người lại nói với Thường Phi: “Mẹ, con cùng anh Tiểu Dẫn ra ngoài một chút.”

Thường Phi bất ngờ, “Vừa trở về, cơm còn chưa ăn xong nữa!”

Nhưng Đại Lê đã cầm áo khoác đi ra ngoài, “Đã ăn no rồi, con cùng anh Tiểu Dẫn ra ngoài đi một vòng, nhìn sự thay đổi của Thượng Hải, một hồi sẽ trở lại.”

Trần Tiểu Dẫn hướng về Thường Phi chào tạm biệt, cũng cam đoan nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Đại Lê, rồi vội vàng đi ra cửa.

Trần Tiểu Dẫn tự mình lái xe, Đại Lê ngồi trên ghế lái phụ, “Muốn đi đâu?” Trần Tiểu Dẫn hỏi cô, trên mặt Đại Lê không còn vẻ mặt vui vẻ vừa rồi, giọng nói rầu rĩ, “Đi đâu cũng được.”

Trần Tiểu Dẫn khởi động xe, dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện, Đại Lê nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giống như đang nhìn lại không phải đang nhìn.

Rất lâu sau, cô rốt cục mở miệng: “Tai nạn xe của ba, thật sự là ngoài ý muốn sao?”

Trần Tiểu Dẫn biết cô sớm muộn cũng sẽ hỏi chuyện này, trước đó trong đầu anh có rất nhiều lý do, nhưng lại không thể nói ra miệng, cuối cùng đành phải thành thật trả lời: “Bây giờ vẫn chưa điều tra ra.”

Sau một hồi trầm mặc, cô lại mở miệng: “Tình hình trong bang hiện tại như thế nào? Ai đứng ra chủ trì?”

Trần Tiểu Dẫn nói rõ ràng tình hình thực tế cho cô biết, “Cả bang đều loạn, không ai chịu phục ai, Phương Đại Bằng của Bạch Hồ đường cho rằng ông ta ở trong bang lâu nhất, Hồ Quang của Thanh Long đường có thể lực lớn nhất không chịu nhún nhường.”

Đại Lê hừ một cách lạnh nhạt, “Cha vẫn còn ở bệnh viện mà đã muốn tranh giành quyền lực.”

Trần Tiểu Dẫn chau mày, không nói tiếp.

“Anh Tiểu Dẫn, phiền anh thông truyền xuống, ba ngày sau, em sẽ họp với các bang hội ở tổng đường.”

Trần Tiểu Dẫn đột nhiên dừng xe ngay lập tức, kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, “Em.... Em....”

Đại Lê quay lại nhìn anh một cách kiên định, tươi cười, “Đúng vậy, em muốn tiếp nhận bang Hải Thiên.”

Trần Tiểu Dẫn nửa ngày không nói được gì, nhìn ánh mắt cô, khâm phục lại thương tiếc, “Em chỉ là một người phụ nữ...”

Đại Lê giả vờ giận dỗi, “Thế nào? Anh cũng xem thường phụ nữ?”

Trần Tiểu Dẫn nghe cô nói vậy có chút hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Em biết anh không phải có ý này.”

Đại Lê không đùa với anh nữa, khẽ cười, “Em biết, em biết anh lo lắng cho em... Nhưng bang Hải Thiên là tâm huyết nửa đời người của cha, em không thể không quản.”

“Vậy em dự định quản lý cho tới khi nào?”

“Chờ cha tỉnh lại, ông ấy nhất định sẽ tỉnh lại.” Lúc nói câu này, ánh mắt và giọng nói của cô vô cùng kiên định, kiên định đến mức Trần Tiểu Dẫn gần như tin tưởng, Đại Mặc Tường nhất định sẽ tỉnh lại.

“Phu nhân sẽ không đồng ý đâu.”

“Em biết, cho nên em sẽ họp với bang hội trước, anh không thể nói cho bà biết.” Đại Lê nháy mắt, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ của một cô bé.

Trần Tiểu Dẫn vâng vâng vuốt tóc ngắn của cô một cách cung chiêu, nếu được, anh thật hy vọng, cô vĩnh viễn được che chở, rời xa thế giới phân tranh hắc ám này.

Ba ngày sau, tại biệt thự chính ở Thượng Hải.

Phương Đại Bằng từ trên xe bước xuống nỗi giận dỗi, vừa vào toà nhà liền nằng nặc: “Con mẹ nó! Huynh đệ chúng ta liều mạng cùng nhau gây dựng địa bàn, nhưng lại bị sai bảo bởi một con bé không biết gì! Lúc lão tử tắm máu bên Thượng Hải, nó vẫn còn bú sữa trong lòng mẹ!”

Phó đường chủ của Bạch Hồ đường, Lưu Minh, tính tình cẩn thận hơn một chút, khuyên Phương Đại Bằng đừng lớn tiếng, phải nhẫn nhịn, “Nói như thế nào thì cô ta cũng đang ngồi vị trí của lão Đại, hô hoán truyền ra tin đồn cũng không tốt.”

Bên này Lưu Minh đang khuyên, Phương Đại Bằng lại càng giận hơn: “Dựa vào ghế lão Đại! Lão tử không phục, cô ta chỉ biết ở nhà! Nếu không nhờ vào lão tử, nó dựa vào cái gì mà có thể ngồi ở vị trí này! Chỉ là một tiểu nha đầu biết đánh đàn ca hát, ta khinh! Còn chưa tính đến Trần Tiểu Dẫn, tiểu tử Hồ Quang kia cũng không biết đứng sai mà đứng về phía con bé kia!”

Lưu Minh từ từ hút một điếu thuốc, “Tôi cảm thấy chuyện này cũng không xấu, con bé kia ngồi ghế lão Đại cũng không làm nên chuyện gì, chỉ ra mặt cho có lệ, trên địa bàn của chúng ta, muốn làm thế nào thì làm, không có ai ràng buộc, lúc trước lão Đại không cho buôn bán thuốc phiện, bây giờ thì....” hân hướng về phía Phương Đại Bằng mà cười, Phương Đại Bằng hiểu ý, tức giận liền tiêu tan một nửa.

Mùa hoa nhài lại đến, mùi hương thơm ngát, Đại Lê về nhà, tiếp nhận bang Hải Thiên đã hơn nửa năm.

Ngồi trên vị trí chủ trì tại tổng đường để nghị sự, Đại Lê ngắm nghía khối đá hình con kỳ lân bạch ngọc trong tay, bộ dáng rất nhân rồi nhàm chán, Phương Đại Bằng đứng cách đó không xa, mặc một chiếc áo choàng ngắn bằng gấm màu đen, vừa khô vừa ẩm ướt, ẩm ướt rồi lại khô, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Đại Lê đột nhiên trượt tay, khối đá kỳ lân “Ba” rơi vào tảng đá trên mặt đất, một âm thanh trong trẻo vang lên, Phương Đại Bằng sợ tới mức giật mình, cuối cùng chịu mở miệng.

“Đại tiểu thư việc này tôi thật sự không hiểu! Cũng không biết kẻ nào dám ở sau lưng tôi làm ra chuyện khốn nạn này, khi trở về tôi nhất định sẽ điều tra nghiêm khắc! Bảo đảm sẽ cho cô một lời giải thích!”

Đại Lê nhặt khối đá lên, cẩn thận lau chùi bụi đất dính lên khối đá, lau sạch sẽ xong mới để xuống, giương mắt nhìn Phuong Đại Bằng, mở miệng: “Phuong đường chủ, nửa năm nay, bến tàu của ngài đã phát hiện sáu thuyền thuốc phiện, nếu ngài không thể quản lý nghiêm khắc anh em của mình, chỉ sợ lần sau bọn họ không chỉ là lén vận chuyển thuốc phiện, mà là mạng sống của ngài.”

Con người đen nhánh của cô bình thường sáng như ngọc, nhưng lại làm cho Phuong Đại Bằng không dám nhìn thẳng vào, cúi đầu, liên tục gạt đầu, một mực vâng dạ.

Giọng nói Đại Lê thoáng chậm lại, “Phuong đường chủ, lại nói tiếp, ngài là trưởng bối của tôi, có rất nhiều chuyện tôi làm không đúng, cũng xin ngài chỉ bảo nhiều hơn, nhưng không được đụng chạm vào thuốc phiện là quy củ từ trước cha tôi đã lập ra, so với tôi ngài nhất định rõ ràng hơn.”

“Dạ, dạ, dạ phải....”

Đang nói, Trần Tiểu Dẫn vội vã vào phòng nghị sự, “Đại tiểu thư, có chuyện lớn!” Đại Lê và Phuong Đại Bằng đều nhìn về phía anh.

“Bắc quân của Tiêu gia đang đánh thắng tới đây, chỉ sợ không lâu sẽ chiếm đóng Thượng Hải!”

Phuong Đại Bằng kinh hoàng, còn Đại Lê chỉ cười nhợt nhạt, “Tôi còn tưởng chuyện gì, ai quản việc hần tới, chẳng lẽ không cho làm ăn sao?”

Phuong Đại Bằng nhìn thấy vị Đại tiểu thư này rất bình tĩnh, cảm thấy lúc trước khinh thường cô ta không biết gì, quả là phạm phải một sai lầm nghiêm trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hẹn Hò

Lúc này đây, Đại Lê lại sai lầm rồi.

Thật sự không cho buôn bán.

Tiêu thiếu soái đích thân dẫn binh, chỉ hai ngày đã chiếm đóng Thượng Hải, hiệu buôn cửa tiệm đều ngừng kinh doanh trong một thời gian. Tiêu thiếu soái dẫn theo một thân vệ cư trú tại nơi vốn là phủ đô đốc, bắc quân ở ngoài thành đóng giữ, vẫn chưa quấy nhiễu người dân.

Ngày hôm sau khi Tiêu thiếu soái vào trong thành, ông chủ ngân hàng Thượng Hải Triệu Thiên Cần muốn đến thăm hỏi, nghe nói Triệu Thiên Cần ngày trước ở Bắc Bình có chút giao tình cùng Tiêu đại soái. Triệu Thiên Cần đến phủ đô đốc, buổi chiều cùng ngày, ngân hàng liền được mở cửa kinh doanh lại, vì thế mọi người đều yên tâm, tất cả bắt đầu khai trương, nhanh chóng khôi phục lại sự phồn thịnh ở Thượng Hải. Nhưng mà, có một nhóm người lại lâm vào cảnh khôn khó – bang phái.

Bắc quân ra lệnh, phạm là việc làm ăn liên quan với bang phái, trước tiên phải niêm phong, đợi giấy phép đặc biệt của bắc quân mới có thể mở cửa lần nữa, mà giấy phép đặc biệt này chỉ có một người có thể ký – Tiêu thiếu soái.

Mục đích của bắc quân cũng rất rõ ràng, muốn đàn áp sự kiêu ngạo của các đại bang phái ở Thượng Hải. Nhóm lão Đại tuy rằng tức giận mắng mỏ, nhưng không còn cách nào khác, cuối cùng không dám rước lấy họa, đành phải thành thật đến phủ đô đốc, cầu xin để lấy được giấy phép đặc biệt.

Khi Trần Tiểu Dẫn lại một lần nữa lác đầu trở về bang Hải Thiên, Đại Lê ý thức được sự việc có chút nghiêm trọng.

Bên dưới tổng đường bang Hải Thiên có ba đường – Bạch Hồ đường, Thanh Long đường, Hắc Ưng đường, Bạch Hồ đường kiểm soát việc làm ăn trên thuyền và bến tàu, danh nghĩa Thanh Long đường là vũ trường, khách sạn, sòng bạc và các khu giải trí, Hắc Ưng đường mua bán súng ống, cũng nhận một số việc ám sát. Lấy được giấy phép đặc biệt đối với Hắc Ưng đường không có ảnh hưởng lớn, nhưng Bạch Hồ đường và Thanh Long đường thì khác, việc làm ăn đã bị ngừng hai tuần, không nói đến các anh em, thuộc hạ cũng cần tiền để kiếm sống.

Trần Tiểu Dẫn đại diện bang Hải Thiên đem lễ vật đến phủ đô đốc, đồ vẫn còn nguyên đều bị đưa trở về, thăm dò mới biết tình huống của các bang phái khác cũng như thế, Đại Lê cảm thấy vị Tiêu thiếu soái này làm vậy, sợ rằng ai này khó qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đại Lê một mình đi vào phủ đô đốc, phủ này kỳ thật là một dinh viện kiểu cũ, phía trước là gian phòng dùng để xử lý chính vụ, nhưng ở phía sau trong hoa viên xây dựng một ngôi nhà kiểu phương Tây, trước đây dành cho gia quyến của đô đốc. Giới thượng lưu ở Thượng Hải thường xuyên cười nhạo sở thích của vị đô đốc này, lúc này thì không, chưa hưởng thụ được vài năm thì đã bị đuổi ra ngoài.

Đại Lê chỉ nói mình là nhân viên văn phòng của bến tàu Đại Phúc (một sản nghiệp của Đại gia đã bị niêm phong), muốn gặp Tiêu thiếu soái, hiển nhiên là không cho phép, Đại Lê nhét cho lính gác cửa năm đồng bạc, hăn mới miễn cưỡng đồng ý để cô chờ ở chỗ tiếp khách, nói là có thể sắp xếp cho cô gặp người thư ký bên cạnh thiếu soái một lần.

Một lúc sau, rồi chờ tới buổi chiều, ngay cả một mảnh áo của người bí thư cũng chưa thấy, Đại Lê chỉ sợ khi ra cửa sẽ chẳng dễ dàng vào lại, trên người đã chuẩn bị một phong thư, nhưng lại không muốn tùy tiện giao ra, cô nghĩ rằng, cơm trưa cũng chưa ăn, tiếp tục chờ.

Khi cửa phòng tiếp khách mở ra, mỗi lần có tiếng bước chân đến gần, cô đều đứng lên, người ngoài từ cửa đi ra phía sau, cô lại thất vọng ngồi xuống.

Lần này, khi cô vừa ngồi xuống, lại nghe thấy bước chân người kia vốn đã đi xa lại quay trở về, không đợi cô lấy lại tinh thần, một người trẻ tuổi xuất hiện ở cửa, hai người đột nhiên đối diện nhau, nhìn sừng sốt.

Anh có gương mặt gầy, chiếc mũi cao thẳng, đôi lông mày rậm, đôi mắt híp lại với vẻ hứng thú, bình tĩnh nhìn cô.... Đại Lê nhận ra anh ta là ai.

“Quả nhiên là em.” Mặt người nọ giãn ra, tiến vào trong.

Đại Lê thấy anh mặc quân phục, cảm thấy vận may của mình hôm nay cũng không quá tệ.

Anh và cô ngồi xuống trong phòng tiếp khách, nghe cô nói nguyên nhân xuất hiện ở chỗ này. Lúc này Đại Lê là một nhân viên văn phòng của bến tàu Đại Phúc, bởi vì bến tàu đã lâu không được phép vận chuyển, nhóm công nhân không có việc làm, không thể lãnh tiền công, cuộc sống đã khá cấp bách.

“Tôi có một phong thư muốn gửi cho thiếu soái, hy vọng lúc ngài ấy xem qua có thể thông cảm cho việc khó khăn của công nhân ở bến tàu.”

“Thư đâu?” Anh hỏi.

Cô đối với quân phục không hiểu cho lắm, nhìn không ra cấp bậc của anh, anh tiếp nhận lá thư nói là có biện pháp giúp cô chuyển giao bức thư này, quả nhiên liền đi ra ngoài, chỉ một lúc sau, hai tay trống trơn mà trở về, Đại Lê vô cùng cảm ơn, anh khẽ cười, “Tôi vừa mới để lại bức thư rồi, bây giờ cùng nhau đi bộ một chút được không?”

Đáng giá cả buổi sáng cô phải đối mặt với mọi thứ ngăn trở, còn bỏ ra năm đồng bạc cho lính gác cửa, bây giờ được anh cùng cô đi ra ngoài, nghiêm trang đứng dậy chào theo nghi thức quân đội một cách tỉ mỉ.

Buổi chiều mùa hè, ánh sáng mặt trời thật chói chang, bọn họ cùng nhau đi dưới bóng cây, nhưng vẫn đổ mồ hôi, anh đề nghị tìm một chỗ ngồi xuống, rất hợp ý cô, “Tôi vẫn chưa ăn cơm đâu.” Cô mỉm cười nói.

Anh chọn một nhà hàng cơm Tây, nơi này do người Tây Dương mở, trong mùa hè có máy điều hoà, giá cả đương nhiên không dành cho người bình thường, cô biết anh là du học trở về, vừa rồi người lính kia lại hết sức cung kính với anh, cô nghĩ chức vị của anh trong quân đội cũng không thấp, nên không thấy gì lạ.

Đại Lê đói bụng lắm, vui đầu vào miếng thịt bò bít tết tiêu đen trước người, anh chỉ cần một ly cà phê, nhìn cô ăn. Ăn xong rồi cô cũng muốn một ly cà phê.

“Em không phải học thanh nhạc sao? Tại sao lại làm việc ở bến tàu?” Ngay từ đầu anh đã thắc mắc điều này.

Ngụy trang của cô vốn không thể nhìn thấu, cô đến phủ đô đốc, ngay cả xe nhà mình cũng không ngồi sợ phá hỏng kế hoạch nhưng lại bị người đàn ông từng cùng mình nói chuyện nhìn ra.

Cô hướng phía anh cười cười, không trả lời. Anh thấy cô ăn mặc rất bình thường, áo sơ mi trắng, quần đen, mang đôi dép lê, vì chuyện bến tàu không phát tiền công mà đến phủ đô đốc chờ cả buổi sáng, cơm cũng chưa ăn....

Đại Lê không biết, nụ cười có vẻ “xấu hổ”, hy vọng hôm sau bang Hải Thiên sẽ có được giấy phép đặc biệt.

“Tôi nhận được một miếng ngọc bích ở cảng Thiên Tân, là anh đưa phải không?”

Anh gật đầu.

“Ngày mai sẽ gửi đến phủ đô đốc cho anh được không? Khẩu súng của tôi không có đáng giá như vậy đâu?”

“Khẩu súng của em đã bị mất ở Bắc Bình rồi.” Lời nói anh giống như chán nản.

Cô bật cười, “Không sao, mời tôi ăn bánh ngọt là được rồi! Tôi kỳ thật chưa ăn no.”

Anh cũng cười, hỏi: “Chỉ cần một miếng bánh ngọt thôi à?”

Cô quả nhiên nghĩ lại, “Vậy thì thêm bánh pút-đing vị dâu tây xanh, một ly kem vani.”

Họ vẫn ngồi ở quán cơm Tây cho đến lúc mặt trời lặn, anh mời cô đi xem phim, lúc ấy các cửa hàng sắp đóng cửa, người đi trên đường rất nhiều, nửa ngày cũng không gọi được một chiếc xe kéo, rạp chiếu phim gần nhất cũng cách xa nơi này, không còn cách nào khác, phải đi xe điện đông nghẹt người, trên xe đương nhiên không có chỗ ngồi trống, chỉ có thể đứng.

Hai người đang nói chuyện, xe đột nhiên ngừng lại! Cô đứng không vững, nghiêng về phía trước, anh phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng kéo cô lại. Trên xe, hành khách la ó oán giận cùng lúc, người lái xe mắng to một mạch, nói bằng giọng gốc Thượng Hải, anh nghe không hiểu, cô nghe thấy là vừa rồi trên

đường đột nhiên có một đứa nhỏ nghịch ngợm lao ra, người lái xe mắng dữ dội, nhóm hành khách ngược lại không dám nói tiếp nữa.

Đại Lê lấy lại tinh thần, chuẩn bị giải thích cho anh nghe, lại phát hiện có điều không bình thường, tay anh vẫn còn đỡ eo của cô.

Đột nhiên mất đi dũng khí đối mặt với anh, cô cúi đầu, suy nghĩ nên mở tay anh ra hay giả bộ như chẳng có việc gì xảy ra? Đang do dự, xe điện dừng lại, một nhóm học sinh đang trò chuyện đi lên xe, trong xe vốn đứng đầy người, hiện nay lại chật chội hơn, đẩy đùn ồn ào, bọn họ bị dồn vào một góc, mà khoảng cách giữa họ lúc đầu cũng không nhiều lắm, lập tức không còn chỗ trống, hai thân mình dính sát vào nhau, cánh tay kia của anh cũng vòng lên eo cô.....

Tư thế của họ bây giờ chính là ôm nhau, hơn nữa ôm nhau một cách thân mật nhất. Trong xe chật ních người, mọi người phàn nàn về sự chen lấn và nóng bức, không ai chú ý tới góc này, cho dù có chú ý cũng không ngạc nhiên, thời đại thay đổi, hiện giờ nam nữ ngang hàng, tự do yêu đương, huống chi ở Thượng Hải đã được tây phương hoá? Người Tây Dương đều dám hôn nhau trước mọi người, tình nhân ôm nhau trên đường phố, thật sự không có gì to tát.

Đại Lê lúc này bất chấp so đo với mọi chuyện, suy nghĩ trong đầu cô như bị cạn kiệt, nhìn không thấy đám người, không nghe thấy tiếng âm ỉ. Mùa hè vốn đã nóng, hiện giờ trên xe chen chúc, ôm nhau chặt như vậy, hai lớp quần áo hơi mỏng đã sớm ướt đầm, kề sát ở trên người kia, cảm giác giống như là... Từ đầu đến chân, trên người cô không có phần da thịt nào là không nóng bỏng. ..

Anh gần như cao hơn cô một cái đầu, khuôn mặt của cô chôn vùi trong ngực anh, trên người anh có mùi mồ hôi, xen lẫn hương bạc hà nhàn nhạt, pha trộn thành một mùi cơ thể duy nhất, không thể nói rõ tốt hay xấu, nhưng đủ làm cho cô ghi nhớ hương vị của anh... Bên tai là nhịp tim của anh, kịch liệt, dồn dập, có lẽ anh cũng đang khản trương...

Tiêu Hữu Thành thật không cho rằng mình đang khản trương, anh chính là hoảng hốt, cứ như vậy ôm lấy cô, mềm mại đến lạ lùng, mong manh đến khó tin. Vóc dáng cô kỳ thật khoảng một thước bảy mươi lăm, cao hơn nhiều so với nam giới, nhưng khung xương mảnh mai, ôm vào trong ngực, như là búp bê bằng nước, không, là búp bê bằng sữa, trên thân thể anh phảng phất mùi hương của sữa... Vải áo hơi mỏng của cô cách lớp mồ hôi kia khiến cho ngực mềm mại dính sát vào anh...

Cô gái này... Người phụ nữ này...

Xe điện đến trạm, người trên xe đã xuống bót, hai người vẫn chưa phát giác... Cho đến khi âm thanh của tài xế hùng hùng hổ hổ ở cách đó không xa vang lên, Đại Lê mới bừng tỉnh, nhanh chóng đẩy anh ra, nhảy xuống xe điện, đón lấy ngọn gió nóng và ẩm ướt, đi thật xa, lúc này mới nhớ tới quay đầu lại, anh đi theo cách đó không xa, sắc mặt cũng ửng hồng.

Nơi này là hăng xe điện ở vùng ngoại ô, làm sao có rạp chiếu phim? Hai người đứng đối diện, yên lặng không lên tiếng...

Đại Lê phát ra một tiếng cười khẽ đầu tiên, anh cũng cười theo, hai người càng cười càng lớn, làm cho trong hăng xe điện có người đẩy cửa sổ ra tức giận, anh đương nhiên không hiểu người đó nghĩ gì, nhanh chóng nắm tay cô, cười lớn rồi bỏ chạy.

Chạy một mạch thật xa, anh không biết đường, chỉ cảm thấy nắm tay cô, bất luận anh đi nơi nào. Cô ngoan ngoãn để cho anh nắm tay, ngoan ngoãn chạy theo anh, bất luận anh đi nơi nào.

Thể lực của cô vẫn là kém hơn so với anh, cô không chạy nữa, đứng ở ven đường, khom nửa lưng miệng thở hổn hển, anh ở một bên nhìn thấy, cũng thở hồng hộc. Đợi hai người đều bình tĩnh trở lại, anh vươn tay về phía cô... Cô mỉm cười, khoe miệng giơ lên độ cong xinh đẹp, giống như hai cái dấu móc nhỏ đáng yêu, ngón tay nhỏ trượt vào lòng bàn tay anh, anh lập tức nắm chặt.

Hai trái tim, trong nháy mắt kéo lại gần nhau.

Hăng xe điện đã tan tành, vùng ngoại ô lại không dễ dàng gặp xe kéo, bọn họ đành phải đi bộ đến nội thành, tay trong tay, bước chân cũng nhẹ nhàng. Đại Lê cảm thấy trong ngực giống như biến hoá huyền ảo thành một con bướm xinh đẹp nhẹ nhàng, mở rộng đôi cánh màu sắc rực rỡ, đón gió, bay ra ngoài.

Vào thành, họ gặp một đội tuần tra vừa muốn chào theo kiểu quân đội, nhưng chỉ một ánh mắt của anh làm cho những người đó đứng tại chỗ. Đợi khi đi xa, cô hỏi anh: “Vừa rồi bác quân đang làm gì vậy? Về mặt thật kỳ lạ.”

“Ngày hôm qua mấy người kia đánh bạc thua anh, thấy anh tựa như thấy túi tiền bay qua biển cả, sợ lại bị mất tiền.” Quả nhiên chọc cho cô cười.

Đi vào cửa rạp chiếu phim, đã không có ai, anh đến chỗ bán vé thử vận may, cô đứng chờ ở ven đường, đường cái đối diện có mấy người anh em của Thanh Long đường thấy cô, định đến chào hỏi, cô liên tục xua tay, mấy người đó không hiểu cho nên đưa mắt nhìn nhau rồi lui trở về.

Anh trở lại, nói là phim đã bắt đầu, vé mua xong rồi, hai người không quan tâm, vốn cũng không vì xem phim. Cô nhớ tới anh còn chưa ăn cơm, vì thế đề nghị đi ăn cơm tối, đi ngang qua Vương Gia Sa, thấy đang bán bánh bao chiên có giới hạn, cô thêm ăn, anh liền đi xếp hàng, quán phục trên người xen lẫn ở giữa đám đông với các cô đi già trẻ, trông rất bắt mắt, đừng nói là người xung quanh, ngay cả người đi đường cũng liên tục quay đầu nhìn. Anh vẫn bình tĩnh, toàn tâm toàn ý xếp hàng.

Cô chờ đợi đã thấy chán, quay sang nhìn đồ trang sức trong tủ kính trưng bày của một công ty bách hoá ven đường, để ý một chiếc khăn lụa màu đen, trên mặt vải có đường viền màu bạc. Đang nhìn thì có một túi bánh bao chiên đưa tới trước mắt, cô cười, anh cũng cười, một túi bánh bao chiên lại có thể làm cho cô vui vẻ đến như vậy.

Đại Lê dẫn Tiêu Hữu Thành vào một quán món ăn cay Tứ Xuyên, cha mẹ cô nguyên quán đều ở Tứ Xuyên, trong nhà người làm cũng phần lớn là từ quê nhà đến, từ nhỏ cô đã quen ăn món cay Tứ Xuyên. Buổi chiều mới ăn cơm Tây, khi này vừa ăn bánh bao chiên, cũng biết là không nên ăn thêm, nhưng cô vẫn có thể nuốt trôi. Cô nói mình cũng biết nấu ăn, lúc ở Vienna có mời người Hoa giúp việc, nhưng đồ ăn Trung Quốc làm không ngon như lời mẹ cô chỉ, không biết tại sao cô chỉ nói cho anh nghe.

Tiêu Hữu Thành kỳ thật không thể chịu nổi đồ ăn cay như vậy, cố gắng thích ứng, thường xuyên ngẩng đầu nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn khi ăn cay trở nên đỏ bừng, thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi liếm trên đôi môi đỏ mọng, cổ họng anh cũng căng thẳng theo.

Anh không biết trong quán ăn Trung Quốc sẽ như thế nào, từ nhà bếp có khói dầu bay ra đến phòng chính một lớp khói trắng hơi mỏng, anh đột nhiên phát sinh một loại hoảng hốt, chỉ cảm thấy tình cảnh này trước mặt cô rất tự nhiên, nhìn thấy...

Cơm nước xong, Tiêu Hữu Thành tiễn Đại Lê về nhà, ánh trăng đã lên cao giống như một cái đĩa bạc treo giữa không trung. Hai người vốn không phải là người nói nhiều, tán gẫu nửa ngày trời, không tìm ra đề tài, thì đơn giản không nói gì, mười ngón tay đan vào nhau nhàn nhã lắc lư, chỉ hy vọng vĩnh viễn không đến nơi.

Ở một góc đường, cô rút cục ngừng lại... Hai người lẳng lặng đứng một hồi...

“Anh ở đây chờ em” Cô đột nhiên lên tiếng, “Em về nhà, lấy miếng ngọc bích kia trả cho anh.”

Anh gật đầu, cô biến mất ở chỗ rẽ, chỉ một hồi, quay trở về thăm dò, thấy anh vẫn đứng chờ, híp mắt cười, “Không được đi đấy!”

Nhà cô cách nơi này kỳ thật còn có hai con phố, cô chạy một mạch trở về, thậm chí vẫn mở xe, dự đoán sắp đến, cô xuống xe, chạy về...

Rốt cuộc vẫn là đi rồi, chỗ đứng lúc đầu chỉ để lại một hộp nhung màu xanh, cô khom người nhặt lên, mở ra, trước tiên thấy một mảnh giấy viết một chuỗi số, hẳn là số điện thoại, nằm lẳng lặng dưới mảnh giấy là một chiếc khăn lụa màu đen có đường viền màu bạc, ánh sáng nho nhỏ dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mãi đến khi cô cầm chiếc hộp nhung biến mất một lần nữa ở chỗ rẽ, chiếc bóng của anh mới chính thức rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vũ Hội Triệu Gia

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Tiểu Dẫn đi tới tổng đường của bang Hải Thiên, phó đường chủ của Hắc Ưng đường là A Lô, ra nghênh đón với sắc mặt hoang mang, nói là người của phủ đô đốc đến đây, đã đợi một hồi lâu.

Trần Tiểu Dẫn nghĩ không ra vì sao phủ đô đốc lại phái người tới nơi này, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, anh chạy nhanh đến phòng khách, quả nhiên nhìn thấy một vị sĩ quan trung niên, nhìn biểu tượng trên vai, dường như quân hàm không thấp.

Trần Tiểu Dẫn tiếp đón người sĩ quan, trong lòng thấp thỏm không yên, đã thấy người sĩ quan lấy ra một tờ giấy hơi mỏng, anh đưa hai tay tiếp nhận thì thấy đó là giấy phép đặc biệt?! Máy ngày nay, anh đều đến phủ đô đốc để xin phép tờ giấy này!

Trần Tiểu Dẫn trong lúc nhất thời còn chưa rõ ràng về tình hình này, không biết vì sao giấy phép đặc biệt tới tay như vậy, không ngờ vị sĩ quan của bắc quân sáng sớm tự mình đưa đến trước cửa, câu tiếp theo của ông càng làm cho anh ngạc nhiên nghi ngờ, “Suốt đêm ngày hôm qua, thiếu soái đã ký giấy phép đặc biệt này, phân phó sáng sớm hôm nay nhất định đưa đến quý bang, còn mời quý bang nên bắt đầu lại việc buôn bán, đừng trì hoãn nữa.” Nói xong liền vội vàng cáo từ, Trần Tiểu Dẫn đích thân tiễn ra cửa, mời người sĩ quan một bữa ăn đơn giản vào buổi tối, nhưng bị từ chối “Trong quân có nghiêm lệnh, e rằng không tiện.”

Trần Tiểu Dẫn lập tức đem giấy phép đặc biệt đến Đại phủ, a hoàn Tiểu Hương nói Đại tiểu thư còn chưa thức dậy, quả nhiên, đợi một hồi lâu trong phòng khách mới thấy Đại Lê từ cầu thang đi xuống, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, xoa mắt, ngáp liên tục, trong giọng nói lộ ra chút lười biếng, khàn khàn như mới rời giường, “Sớm như vậy đã xảy ra chuyện gì?”

Tim Trần Tiểu Dẫn đột nhiên đập một hồi nhanh, quay lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, “Không còn sớm, đã hơn tám giờ. Tối hôm qua có hẹn à?”

Vốn là không có lòng dạ trêu chọc, nhưng trên mặt cô lại đỏ lên, anh ngồi xuống chiếc sofa đối diện. Trần Tiểu Dẫn cầm trong tay giấy phép đặc biệt đưa qua cho cô, đem tình hình sáng nay nói sơ lược. Đại Lê liền thay đổi dáng vẻ khác, nhìn tờ giấy phép trong tay, cô chau mày, ngón tay phải gõ nhẹ lên tờ giấy, đó là thói quen mỗi khi cô tự hỏi.

“Các bang phái khác thì sao? Cũng đều lấy được?”

“Đã sai người đi hỏi thăm, sẽ sớm có tin tức.” Quả nhiên, sau một hồi A Lô tiến vào, nói là chỉ có bang Hải Thiên lấy được giấy phép đặc biệt, bang Hoàng Hưng sáng sớm hôm nay đã đi qua phủ đô đốc, bên kia trả lời là phải chờ thêm một thời gian nữa.

Đại Lê chau mày càng sâu, cô vốn tưởng là ảnh hưởng của bức thư... Nhưng vì cái gì mà chỉ giúp một mình Hải Thiên? Bang khác cũng có bến tàu, cũng có công nhân thất nghiệp ở nhà. Chẳng lẽ là anh? Cũng không đúng, trong quân đội coi trọng nhất là lai lịch vai vế, anh ấy trẻ tuổi như vậy, cho dù có du học ở nước ngoài, cũng không có sức ảnh hưởng lớn như vậy khiến cho Tiêu thiếu soái ký liền vào giấy phép đặc biệt ngay đêm hôm qua.

Nghĩ không ra nguyên nhân, bỏ tờ giấy xuống, Đại Lê lấy nó đưa cho Trần Tiểu Dẫn, “Mặc dù việc này có điểm kỳ lạ, nhưng hiện tại đối với chúng ta cũng không có hại, nếu đã ký, hôm nay liền khai trương.”

Tiêu Hữu Thành vừa ở trong phòng sách ngồi vào chỗ mình không lâu, có người gõ cửa, là bí thư Tôn Phụ, cầm vài tờ báo cáo đi vào, “Thiếu soái, chuyện tối hôm qua ngài phân phó điều tra đã làm xong, bến tàu Đại Phúc chỉ có một nữ nhân viên văn phòng, ba mươi bốn tuổi, ở góa...” Tiêu Hữu Thành nhíu mày nhìn tám ảnh trên bản báo cáo, quả nhiên không phải...

“Tốt lắm,” Tiêu Hữu Thành khoát tay, “Đi xuống đi.”

Người bí thư lặng lẽ đóng cửa, Tiêu Hữu Thành kéo bàn bên tay phải, mở ngăn kéo của tầng thứ hai, một khẩu súng lục Browning xuất hiện trước mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt sơ qua thân súng nhỏ nhắn, lần theo đường viền của nó...

Khi Đại Lê cầm lấy ống nghe, mới nhớ tới mình chưa biết tên anh, hay là đừng gọi nữa.

Tại phủ đô đốc, trong phòng sách và phòng ngủ của thiếu soái, hai đường dây điện thoại cá nhân vang lên cùng một lúc, thiếu soái không ở đây, không ai dám nhận máy, mãi cho đến khi tiếng chuông vang lên lần thứ ba, bí thư Vương Chí đoán rằng không chừng phủ đại soái ở Bắc Bình có việc gấp, cho nên đi vào phòng sách nhận điện thoại, nhưng là giọng nói của một cô gái trẻ, tìm cái gì Thụy cái gì Đức, “Gọi lộn số.” Vương Chí tức giận cúp điện thoại.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành từ doanh trại trở về, vừa khéo gặp được Vương Chí kể lại chuyện khi nãy, “Thiếu soái, số điện thoại riêng của ngài đặc biệt như vậy, mà cũng có người gọi nhầm.”

Tiêu Hữu Thành cảm thấy căng thẳng, “Làm sao biết là gọi lộn số?”

“Chiều hôm nay, có người phụ nữ gọi đến tìm cái gì Đức hay cái gì đó.”

Sắc mặt của Tiêu Hữu Thành ngay lập tức trầm xuống, “Gọi Tôn Phụ vào đây.” Tôn Phụ là bí thư cao cấp, Vương Chí không biết tại sao thiếu soái lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, nom nớp lo sợ đi ra ngoài.

Tôn Phụ vừa mới bước vào phòng, chợt nghe tiếng Tiêu Hữu Thành hừ lạnh, “Bí thư của anh không biết hạn chế sao? Ngay cả điện thoại của tôi cũng dám nghe?” Tôn Phụ không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, đành phải nhận lỗi trước.

“Cẩn thận phân phó xuống dưới, về sau tất cả mọi người không được phép nhận điện thoại riêng của tôi. Người bí thư kia, trả về cơ sở học lại, học cho biết cái gì gọi là quân lệnh.”

Tôn Phụ liên tục gật đầu, cũng không biết Vương Chí nhận cuộc điện thoại gì mà khiến cho thiếu soái giận như vậy, Vương Chí thì rất buồn bực, mới vừa điều sang bên cạnh thiếu soái chưa đến một tháng lại bị đưa trở về.

Chỉ một mình bang Hải Thiên lấy được giấy phép đặc biệt, đã gây ra xôn xao không nhỏ giữa các bang phái lớn khác ở Thượng Hải, tất cả đoán rằng bang Hải Thiên có phải tìm được phương pháp gì hay không, thậm chí giới kinh doanh cũng muốn thăm dò tình hình. Nhưng gần đây, bến Thượng Hải có một sự kiện đáng chú ý hơn – ông chủ ngân hàng liên doanh Triệu Thiên Cần sắp tổ chức vũ hội tại nhà.

Gia đình quyền quý mở vũ hội vốn là chuyện bình thường, không có gì lạ, nhưng vũ hội của Triệu gia hiếm thấy là vì ông ta mới được Tiêu thiếu soái!

Tin tức này giống như một quả bom nặng, nhanh chóng gây ra sự náo động cho các tầng lớp xã hội ở Thượng Hải, trong một thời gian, thiệp mời dự vũ hội của Triệu gia trở thành thứ mà ai cũng muốn có, mọi người đều muốn tham gia vũ hội, gặp mặt vị thiếu soái kia, nhân cơ hội này cùng thiếu soái thiết lập giao tình, những tiểu thư quyền quý đều muốn tạo ấn tượng sâu sắc với thiếu soái, nghe nói anh ta vẫn chưa kết hôn, nếu ở vũ hội có thể lọt vào mắt anh ta... Năm một nửa giang sơn của Tiêu gia, vị trí thiếu phu nhân này hiển nhiên đủ sức hấp dẫn.

Đại Lê không hề thấy vũ hội này có quan hệ gì với cô, trước khi đi du học cô cũng rất ít xuất hiện ở những trường hợp như thế này, bây giờ tiếp nhận bang Hải Thiên càng không muốn tham gia vũ hội. Cho nên, khi mẹ đặt thiệp mời trước mặt cô, Đại Lê vẫn giờ trò làm nũng như trước kia, nhưng lần này dường như Thường Phi đã quyết tâm, mặc cho cô nói thế nào cũng đều không được.

Chiều hôm nay, Đại Lê phát hiện mình bị khóa trái trong phòng, biết mẹ không muốn mình trốn đi.

“Lê Lê, tuổi con không còn nhỏ, thừa dịp này quen biết thêm bạn bè, sau vài năm thì tính chuyện kết hôn. Trong phòng đã chuẩn bị quần áo đẹp cho con, tự con chọn một bộ, dù có nói gì thì đêm nay cũng phải đi.”

Đại Lê bĩu môi, xem ra đêm nay không tránh được rồi, có nên nói cho mẹ biết mình đã có bạn trai? A, không đúng, chưa xem là bạn trai, là người trong lòng...

“Ba!” Hai tay Đại Lê vỗ trên đôi má nóng hổi của mình, nhìn trừng trừng vào gương mặt đỏ bừng ở trong gương, “Lại nghĩ đi đâu đấy?!!”

Trên sô pha quả nhiên bày ra đầy quần áo, quần lụa màu phấn hồng? Không cần, tơ tằm trắng tuyết? Không cần. Âu phục vàng nhạt? Không cần. Lễ phục màu tím nhạt? Không cần...

Mẹ biết cô có thể nhảy qua cửa sổ dễ dàng chạy trốn cho nên cố ý chuẩn bị những trang phục này, cố tình biến cô thành một con búp bê, đúng là không muốn tha cho cô nha...

Khó khăn lắm mới lấy ra một bộ sườn xám hình trăng lưỡi liềm, Đại Lê nhớ lại sau năm mười lăm tuổi cô chưa hề mặc lại sườn xám, chọn một đôi giày cùng màu có gót giày thấp nhất, nhìn trước gương, cảm thấy cổ áo hơi thấp, con mắt đảo qua nhìn một chiếc hộp nhưng màu xanh trên bàn trang điểm, lấy ra khăn lụa màu đen quấn lên cổ, nhìn lại một lần, cảm thấy hài lòng.

Toà nhà kiểu phương Tây của Triệu gia nằm ở vùng ngoại thành, nghe nói là vì Triệu lão thái gia thích sự yên tĩnh, nhưng đêm nay nhất định không được, một hàng xe dài trong hoa viên của Triệu gia, quả thật phải sắp xếp ra ngoài cửa.

Dựa theo thông lệ trước đây, khách nữ tham gia vũ hội không cần thiệp mời, nhưng lần này lại khác, thiệp mời của khách nữ ngược lại được kiểm tra rất nghiêm khắc, Đại Lê nhìn thấy mẹ mở giỏ xách ra lấy thiệp mời, chỉ hy vọng là đã quên mang theo, nhưng bà cẩn thận như vậy sao lại được như cô mong muốn?

Đại Lê cùng ngân hàng liên doanh đã từng qua lại, nhưng chưa tới Triệu phủ lần nào, lúc đầu đi vào phòng khách chỉ cảm thấy chói mắt, hoa văn trên trần nhà cực cao nam bằng vàng, ở giữa là một đèn chùm lớn theo phong cách tây phương, những mảnh thủy tinh phát ra ánh sáng lung linh xung quanh, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng được đánh bóng loáng, chiếu rọi bóng người lên trần nhà nam vàng trong phòng khách, có thể gọi là “Quang khả giám nhân”(*), e rằng chỉ có như vậy mới hình dung được sàn nhà sáng như thế nào.

() Sáng đến mức có thể phản chiếu được bóng người, ý nói là rất sáng sủa.*

Các cô gái đều tới sớm một chút, trên thiệp mời viết là tám giờ, mọi người đều biết thói quen khi xã giao, sao có thể thật sự đúng giờ mà bắt đầu, “Muộn” gần như là “Đức tính” của tất cả vũ hội, mọi người suy tính thời gian, sợ rằng xuất hiện quá sớm sẽ mất thân phận. Dân nhạc cũng vừa mới đến, nhìn thấy Đại Lê và Thường Phi, họ cùng nhau đến chào hỏi, Đại Lê lúc này mới nhận ra dân nhạc đêm nay chính là từ vũ trường của Thanh Long đường. Phí tổn mời dân nhạc đến nhà không thua kém gì với bao trọn cả đêm ở quán, Đại Lê thầm nói, Triệu gia thật đúng là hào phóng.

Qua tám giờ rồi, trong phòng khách đã đầy người, dân nhạc diễn tấu du dương chậm rãi, thỉnh thoảng có vài đôi nam nữ lên sàn nhảy, nhiều người đứng thành tốp nhỏ nói chuyện với nhau, đôi khi hướng về phía cửa nhìn xung quanh, đã nhiều năm qua, e rằng đây lần đầu tiên ở Thượng Hải có một vũ hội mà khách mời gần như có mặt đông đủ sớm như vậy, mọi người không biết thói quen của Tiêu thiếu soái, hiển nhiên không dám tới quá muộn, nhờ ra đến trễ hơn vị thiếu soái kia thì đúng là hổ thẹn.

Đại Lê và mẹ ngồi bên cạnh sàn nhảy một lát, thỉnh thoảng có tới lui chào hỏi người quen, thời gian khác thì không có gì để làm – không ai mời cô khiêu vũ. Nhìn thấy dáng vẻ kia của mẹ có chút lo lắng, Đại Lê cũng không lo cho mẹ mà muốn cười trộm, bây giờ cô quản lý bang Hải Thiên, nam giới đối với cô sẽ cảm thấy hứng thú sao? Làm sao dám chống lại chủ kiến của cô? Ai lại muốn lấy một “Lão Đại” của bang phái về làm vợ? Tình cảnh như vậy đã hoàn toàn dự liệu trong đầu, mẹ cô chỉ là không muốn tin mà thôi. Đúng lúc, những công tử “phong lưu phóng khoáng” tự cho mình siêu phẩm cũng không lọt vào mắt cô, nhân cơ hội này chỉ muốn được yên tĩnh.

Đại Lê nói muốn đi sang khu bên cạnh ăn chút gì đó, Thường Phi cũng tùy ý để cô đi. Chén ô mai nhỏ vẫn chưa ăn xong, nhóm người đột nhiên im lặng, Đại Lê ngấm cái thìa hướng về phía cửa nhưng không có ai. Nhìn lần nữa, thì ra là một vị tiểu thư đang từ trên lầu đi xuống, tay vịn cầu thang xoắn ốc, duyên dáng thướt tha mà xuống dưới, cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ lộ ra đôi vai trần, mái tóc dài đen nhánh uốn thành kiểu gọn sóng kiểu tây phương, đồ trang sức trên tóc, bông tai, vòng cổ, là một bộ trang sức trọn vẹn, ánh đèn chiếu vào càng làm cho chúng trở nên rực rỡ.

“Là ai vậy?” Một vị tiểu thư bên cạnh nói ra thắc mắc trong lòng Đại Lê.

“Tam tiểu thư của Triệu gia mà cô cũng không biết.” Một vị tiểu thư khác rõ ràng đối với vấn đề này rất xem thường, “Mỹ nhân nổi tiếng nhất ở cả Thượng Hải này đó!” Lời này, có chút phần ghen tị.

“Tam tiểu thư của Triệu gia đêm nay hao tâm tổn trí trang điểm như vậy, e rằng vị Tiêu thiếu soái kia nhất định sẽ thích cô ta!” Lại là tiếng của một cô gái khác xen vào.

“Nhưng cũng phải phụ thuộc vào vị thiếu soái kia nhìn cô ta như thế nào!... Nhưng mà anh ta cũng thật phô trương quá, sắp chín giờ mà ngay cả người cũng chưa thấy.”

Phía dưới thảo luận cái gì Đại Lê không thể hiểu hết, bởi vì cô ăn xong món này lại chạy sang món khác.

Tôn Phụ nhìn đồng hồ trên tay, đã chín giờ rồi! Nhẹ nhàng gõ cửa phòng sách, “Thiếu soái, chín giờ rồi.”

Tiêu Hữu Thành “Ừ” một tiếng, cuối cùng lại nhìn thoáng qua điện thoại, mấy ngày nay anh ít khi ra ngoài, cô lại không gọi tới.

Đoàn xe vừa mới chạy vào hoa viên của Triệu gia, liền có người đi vào thông báo, khi Tiêu Hữu Thành đi vào phòng khách, một mảnh im lặng, ánh mắt mọi người đều ở trên người anh...

Khoé miệng Tiêu Hữu Thành gọi lên một nụ cười nhạt, khí chất thanh thoai, ung dung, tao nhã, cũng rất đẹp trai, nụ cười kia của anh không dứt, nhưng mọi người không nhìn thấy vẻ thâm trầm và lạnh lẽo trong đôi mắt anh.

“Hữu Thành vươngng bạn chút chuyện cho nên đến trễ, mong các vị thứ lỗi.” Nói xong thì cúi đầu ngang ngực, nghi thức lễ phép kiểu Tây Dương.

Triệu Thiên Cầm chạy nhanh đến, “Không sao, không sao, thiếu soái quân vụ bận rộn, có thể bớt thời gian hạ mình đến dự, đã làm vẻ vang tể xá của kẻ hèn này!”

Chỉ một câu, tất cả ánh mắt vẫn dừng lại trên người anh, các người đàn ông cảm thấy ghen tị, tức giận, bất bình, vì sao người đàn ông này lại có được mọi thứ?! Giang sơn, quyền thế, tiền tài, lại có phong thái như vậy! Những người phụ nữ một mặc ngạc nhiên với vị thiếu soái đẹp trai trẻ tuổi kia, mặt khác hết sức lo lắng cách trang điểm của họ, tâm hồn thiếu nữ, trong nháy mắt đắm chìm, chỉ có một trường hợp.

Đại Lê không chứng kiến điểm xuất sắc của vị thiếu soái kia, cô không thích sự âm ỉ trong phòng khách, giày cao gót lại hành hạ chân cô, tuy rằng đã chọn đôi thấp nhất. Vì vậy, lúc này Đại Lê đang ngồi trong vườn hoa nhỏ bên ngoài phòng khách, hưởng thụ sự yên lặng và dễ chịu... Cô cởi giày ra...

Lần này Tiêu Hữu Thành tham dự vũ hội của Triệu gia, đơn giản chỉ là đã đến thời cơ để cho một nhân vật nổi tiếng như anh lộ mặt, đúng lúc, cũng muốn lấy thể diện cho cụ ông, Triệu Thiên Cầm khi ở Bắc Bình cùng cụ ông xem như đã từng qua lại.

Triệu Thiên Cầm giới thiệu con gái của mình cho anh quen biết, làm như vậy hy vọng anh có thể mời cô khiêu vũ, đáng tiếc, hôm nay Tiêu Hữu Thành không có tâm tình. Đã gặp gỡ một số người mà anh cần quen biết, Tiêu Hữu Thành chẳng muốn xã giao nữa, nhưng bây giờ rời khỏi thì không tốt, cho nên lấy điều thuốc ra hút, đi bộ đến hoa viên, tuy rằng có người muốn đi theo sau, nhưng người sĩ quan đi theo kia về mặt âm thầm cùng với súng bên hông...

Tiêu Hữu Thành dù thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, cứ như vậy mà trông thấy cô...

Dưới ánh trăng, quần áo của cô là một chiếc sườn xám màu trắng hình trăng lưỡi liềm... Nhìn thấy sự khác nhau so với lần gặp lần trước, dường như trong nháy mắt đã cởi bỏ đi vẻ ngây ngô. Chất vải mềm mại như vậy, hoàn toàn phác họa sự đầy đặn và thanh mảnh... Cô không làm gì cả, chỉ lẳng lẳng mà ngồi chỗ kia, nhưng tư thế kia, vẻ duyên dáng kia, khí chất kia... đang hoàn toàn lơ đãng, sự quyến rũ dập dờn, quyến rũ đến tận xương cốt...

Anh hầu như quên đi suy nghĩ, tại sao cô lại xuất hiện ở trong này...

Đại Lê nhanh chóng cảm nhận có người đến, quay đầu lại, con người có cảnh giác rồi nhìn thấy anh, ngay lập tức liền sững sờ, sau đó có ngạc nhiên mừng rỡ, có e thẹn, có kinh ngạc.... Anh thích ánh mắt của cô lúc này.

Tiêu Hữu Thành mỉm cười đến gần cô, “Quần áo rất đẹp.” Cô càng thêm thẹn thùng, hình như muốn nói tiếp nhưng lại bị anh giành nói trước câu thứ hai, “Khăn lụa đẹp hơn nhiều.”

Về mặt cô lập tức nghiêm túc, liếc ngang anh một cái, sóng mắt lưu chuyển, trong trẻo khao khát, sự quyến rũ không kể xiết, vẻ đẹp không thể diễn tả.

Trong khoảnh khắc anh say mê đắm chìm trong ánh mắt đó, cô cười một tiếng mới khiến anh tỉnh lại.

“Tại sao lại ngồi ở chỗ này? Không thích bên trong âm ỉ sao?”

Cô gật đầu, nhìn anh như tìm được tri âm.

“Anh cũng không muốn ở lại, hay là chúng ta chạy trốn đi?”

“Nhưng mẹ em vẫn còn ở bên trong.”

“Lúc còn nhỏ chưa từng không nghe lời ư? Chưa từng làm chuyện mẹ không cho làm?”

Cô quả nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nở nụ cười giống như con tiểu hồ ly vậy. Anh biết mình xúi giục thành công, nên kéo cô đứng lên, cô lại xua tay, “Chờ một chút.”

Anh cúi đầu nhìn, thì ra cô đã cởi giày, giờ đang luống cuống tay chân mang vào, anh cười một cách nuông chiều, ngồi xổm xuống giúp cô mang giày.

Đại Lê sững sờ tại chỗ... Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng toả sáng trong hoa viên một lớp sương trắng mỏng, cô đột nhiên sinh ra một loại hoảng hốt, chỉ cảm thấy việc này trước mặt anh, đã thấy ở đâu...

Nhờ sự giúp đỡ của anh, hai người thành công trèo tường ra ngoài, nếu không phải bởi vì hôm nay cô mặc sườn xám cũng không cần người khác giúp đỡ, vì vậy cô không thích mặc vậy, rất bất tiện.

Đi trên đường lớn, có xe kéo chạy qua hỏi, anh đều từ chối. Bọn họ mười ngón tay đan vào nhau giống như trước, không nói lời nào, từ từ mà đi, ánh mắt thỉnh thoảng giao nhau, rồi nhìn đôi phương mỉm cười.

Chân cô đột nhiên ngừng lại, anh quay đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô chau mày nhìn đôi giày, hoá ra gót giày bị gãy, cô dứt khoát cởi ra, định để chân trần mà đi, nhưng anh ngăn cản, “Không được, con đường không sạch sẽ, nếu bị cát trúng chân thì phải làm sao?”

Cô cho rằng anh muốn kêu xe, nhưng anh chỉ đứng trước mặt cô, bất động, về mặt có chút lúng túng.

“Sao vậy?”

“Anh có thể ôm em trở về.”

Lần này đến lượt cô lúng túng.

“Đường quá xa.... Anh không đủ sức đâu.”

“Khi anh học ở học viện quân sự, nhân viên hậu cần đã từng khiêng hai trăm cân đi qua đường núi 10 km, dù sao đi nữa em cũng không vượt quá hai trăm cân đâu nhỉ?”

Cô lườn anh một cái, anh lập tức ra tay, ôm lấy cô...

Gần quá... Cô nghiêng mặt tựa trên vai anh.

“Ôm lấy anh.” Tiêu Hữu Thành nói bên tai Đại Lê, gần như muốn ngấm vành tai của cô.

Lỗi tai đỏ ửng thiêu đốt đến phía sau, cô ngoan ngoãn vòng tay lên cổ anh, một lần nữa lại thân mật kết hợp...

Dọc theo đường đi, họ vẫn không nói chuyện, trao đổi ánh mắt cũng không có, nhưng hai trái tim nối kết với nhau.

Anh hôm nay mặc áo somi, bởi vì thời tiết nóng, khi ra khỏi Triệu gia liền tháo ra hai nút áo, để cổ lộ ra bên ngoài. Mùa hè vốn đã nóng, hơi thở thò ra thật có chút cảm giác mát lạnh, anh chỉ thấy một làn gió thật nhẹ nhàng, hơi mát, lướt qua cổ cảm thấy tê dại, như là vết xước ở trong lòng. Ngực cô mềm mại đang tựa vào ngực anh, bước đi của anh, nhẹ nhàng mà xao động, rung động nhỏ nhất, anh lại cảm nhận hết sức rõ ràng, cứ như vậy mà cọ sát lẫn nhau, cọ sát lẫn nhau...

Cô mặc sườn xám bằng gấm, chất vải kia vốn rất trơn bóng, sườn xám lại xẻ cao, anh bị trượt tay mà chạm vào phần da thịt ở chỗ áo xẻ lên, dò xét đi vào...

Cô run rẩy một cái, miệng phát ra tiếng ưm rất nhỏ như tiếng mèo kêu, ngoài lần đó ra thì trở về tình trạng im lặng... Mồ hôi chảy trên trán anh...

Anh không phải quân tử, sẽ không lấy tay ra, nhưng cũng không phải tiểu nhân mà tiếp tục dò xét bên trong... Chất liệu vải tuy mỏng, cũng ngăn cách và không ngăn cách, rốt cuộc không giống với... Lòng bàn tay kề sát da thịt của cô, nóng bỏng, mu bàn tay kề sát vải gấm, mát lạnh... Chất vải mềm mỏng như vậy, hoá ra thua kém hơn da thịt của cô... Mịn màng, trơn bóng, mềm mại, êm ái...

Trong đầu cô trống rỗng, không biết là từ lúc anh bắt đầu ôm lấy cô, hay là khi thân thể cùng anh dán sát vào nhau, hay là khi anh đưa tay vào trong... Cô không còn sức lực để suy nghĩ chuyện gì, cũng không muốn suy nghĩ... Cứ như vậy tựa vào trong lòng anh, chỗ dựa của thân thể và trái tim... Cảm giác như vậy, thật tốt...

Mặc kệ Tiêu Hữu Thành đi chậm như thế nào, vẫn là tới nhà của Đại Lê, anh đặt cô xuống ở một góc ngoài cửa lớn, thân thể tách rời, trái tim đột nhiên trống rỗng.

Cô mặc sườn xám kiểu mới, tay áo chỉ đến khuỷu tay, hai tay anh vì thế vuốt ve cánh tay mịn màng của cô, chậm rãi, một lần lại một lần nữa... Thân thể cô hơi nghiêng về phía trước, đem trán tiến vào ngực anh.

Góc đường này có vài cây ngô đồng, tháng giêng là mùa cây lá nảy nở um tùm, thỉnh thoảng có vài làn gió thổi qua, lá cây lay động, ma sát lẫn nhau, phát ra âm thanh “Sàn sạt.” Ánh trăng đã lên cao, ánh sáng rất trong trẻo xuyên thấu qua cành lá rậm rạp, đổ ra một bóng của cô loang lổ trên thân cây, giống như một ảo ảnh không thật, nhưng lại thật sự tựa vào trong lòng anh, nhịp tim hai người đập cùng nhau.

Xa xa truyền đến tiếng còi ô tô, không lớn nhưng nhắc nhở đã đến lúc chia tay. Anh kiên trì muốn mang giày vào cho cô, đi đến con đường, một sâu một cạn, anh ở phía sau theo dõi trong im lặng.

Đi được hai bước, cô đột nhiên dừng lại, tâm tư anh cũng dừng lại theo.

Cô xoay người, đối mặt với anh, hai tròng mắt bình thường đen nhánh như ngọc nhìn thẳng vào trong mắt anh, “Không hỏi gì sao?”

Anh liền cười nhợt nhạt, ven đường có bóng đèn, ngọn đèn mỏng manh, mờ nhạt, chiếu vào khuôn mặt tươi cười của anh, ấm áp, dịu dàng... Giọng anh không lớn, nhưng kiên định mạnh mẽ.

“Bất luận em là ai, yêu là yêu.”

Cô cũng mỉm cười, nụ cười vui vẻ, giống như đoá hoa nở rộ, rực rỡ tươi đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhếch, âm thanh rõ ràng, như là một nốt nhạc đang nhảy múa.

“Bất luận anh là ai, yêu là yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Đại Lê cũng không thể nào nghĩ đến, anh chính là vị Tiêu thiếu soái kia.

Điện thoại bàn xinh xắn ở đầu giường, màu cà phê sữa, màu sắc rất hiếm thấy, cô cầm lấy ống nghe, đột nhiên phát hiện dây số chỉ gọi qua một lần mà đã nhớ rõ.

Lần này khác với lần trước, nhận máy chỉ ngay sau một tiếng chuông, “A lô?” Là giọng nói của anh, có hơi vội vàng, hơi chờ đợi.

Cô lúc này mới phát hiện giọng mình có chút khàn, đặt ống nói ra xa để thông cổ họng, rồi mở miệng: “Tiêu Hữu Thành?”

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát, “Đại Lê?”

“....” Cô có thể đoán ra thân phận của anh, anh đương nhiên có thể đoán ra cô là ai... Đại Lê không biết phải nói gì.

“Đang ở đâu?”

“Trong nhà.”

Một hồi “soạt soạt” vang lên, như là âm thanh lật mở trang sách, “Nửa tiếng sau, anh chờ em ở chỗ tối hôm qua chia tay.”

Cô sững sốt trong vài giây mới hiểu được anh đang nói cái gì, “Ah.” Nghe được tiếng vọng lại của mình trong ống nói có chút ngớ ngẩn.

Ngồi yên trong phòng một lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì, cô nhìn lên, không ngờ đã đến thời gian giao hẹn! Cô lao xuống cầu thang, thấy mẹ đang giúp mẹ Dương chuẩn bị cơm trưa.

“Trong bang có chút việc.” Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài, Thường Phi ở phía sau nhắc nhở cô không ngồi xe, Đại Lê không quay đầu lại, chỉ giờ cánh tay lên mặc áo khoác vào, rồi chạy nhanh ra bên ngoài, Thường Phi biết rõ cô không nghe thấy, vẫn không thể không cảnh báo: “Mặt trời độc hại như vậy, không chịu ngồi xe, ngay cả ô cũng không biết đem theo!”

Mẹ Dương đề nghị để cho lão Lưu chạy xe đuổi theo, nhưng Thường Phi lắc đầu, chuyện trong bang, bà không can thiệp vào, lúc trước là chồng, bây giờ là con gái.

Một mạch chạy đến góc đường, anh đang đợi ở đó, là bộ quân phục như trước, dựa lưng vào một chiếc ô tô màu đen, nhìn thấy cô, lông mày hơi nhướn lên, không biết là vì cô đến muộn, hay là vì thấy cô thờ hồng hộc.

Cái gì cũng chưa nói, anh đón lấy cô, dắt tay đưa vào ngồi trên ghế phụ, lúc ngồi lên chỗ bên cạnh, anh vừa khởi động xe vừa hỏi cô: “Muốn đi đâu ăn cơm?”

Đại Lê liếc anh một cái, không nói lời nào. Tối qua Tiêu Hữu Thành xuất hiện tại vũ hội của Triệu gia, chỉ sợ có thể bị người ta nhận ra ngay.

Cuối cùng họ đi phủ đô đốc, vị đô đốc kia vốn là người Hồ Nam, món ăn Hồ Nam nấu ra đủ tiêu chuẩn.

Thoạt đầu Tôn Phụ rất kinh ngạc, thiếu soái tuy nhiều bạn gái, nhưng cũng không mang về nhà, sau đó nghĩ lại, dù sao phủ đô đốc không phải là phủ đại soái ở Bắc Bình.

Món canh cuối cùng mới vừa bùng lên, Tôn Phụ vội vàng tiến vào, đối diện Tiêu Hữu Thành thì thầm vài câu, sắc mặt anh hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt khôi phục lại thái độ bình thường, sai Tôn Phụ ra ngoài, rồi cùng Đại Lê uống hết canh.

Đại Lê đoán rằng anh có việc, cơm nước xong thì chuẩn bị rời khỏi, nhưng anh mở miệng trước: “Anh ra ngoài một lát, em ở đây chờ anh, thấy chán thì đi xung quanh đây.”

“Em phải trở về.” Nói xong liền đứng dậy muốn đi ra ngoài, anh duỗi cánh tay dài ra kéo cô trở về trong vòng tay mình, “Chờ anh trở lại, có chuyện muốn nói với em.”

Cô không biết là anh có phải cố ý hay không, nói chuyện cứ như là sẽ cản vánh tai của cô, phía sau lỗ tai đỏ bừng một mảng lớn, không đợi cô trả lời anh đã đi ra ngoài.

Chờ đợi một hồi cho đến khi hoàng hôn đã biến mất.

Trong phòng sách của Tiêu Hữu Thành có một cửa sổ bằng kính hướng về phía tây, Đại Lê nghiêng nửa người tựa vào cửa sổ. Có máy điều hoà trong

phòng, cửa sổ và cửa ra vào đều đóng, ánh sáng của nắng chiều xuyên qua kính làm cho mọi thứ trong phòng đều được mạ một lớp vàng nhạt. Ngoài cửa sổ là một cây hoa quế cách đó không xa, còn có thể nhìn thấy trên cành hoa có hai con chim sẻ đang trêu đùa, rốt cuộc là nhất gan bị một tiếng còi ô tô vang lên hù dọa mà bay đi.

Đại Lê nhìn xuống sân nhà ở dưới lầu, một chiếc xe Cadillac màu đen chậm rãi tiến vào dừng lại trước nhà, một thân hình cao ngất từ trên xe bước xuống, cảm giác được có người đang chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu lên, hướng về tầm mắt của cô rồi mỉm cười, ở giữa ánh chiều tà, nụ cười hết sức sáng lạn, cô không thể kiềm chế mà rung động trong lòng.

Trong chớp mắt, anh đã đẩy cửa vào, vẫn là nụ cười sáng lạn đó, “Trong quân đội có chút việc, anh không nghĩ tới sẽ làm lỡ cả buổi chiều, em có sốt ruột không?”

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ngồi dựa vào cửa sổ, chỉ vận vẹo tay mình nhìn anh, “Tại sao là anh?”

Đầu tiên anh sững sốt, sau đó hơi nhướn mày, “Anh cũng muốn biết, tại sao là em?”

Cô hơi cúi đầu, một vài sợi tóc lưa thưa trước mắt, che đi vẻ mặt của cô. Anh tiến lên vài bước, nắm lấy tay phải của cô, mười ngón tay giao nhau, tay kia áp sát vào trán cô, vén mái tóc đến bên tai rồi buông xuống dưới, lại áp sát bên tai lần nữa rồi buông xuống dưới...

Cô không để ý đến bàn tay đang bị nắm lấy, cũng chẳng để ý anh luôn vuốt tóc mình, chỉ cúi đầu, có lẽ đang nhìn gì đó hay là suy nghĩ điều gì, một lúc sau thì mở miệng: “Anh muốn nói chuyện gì với em?”

“Hả?”

Cô rút cục ngẩng đầu, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn anh, “Buổi trưa anh nói là có chuyện muốn nói.”

“Ah!” Anh lúc này dường như mới lại, “Anh muốn nói là... Tối hôm qua lúc trở về, anh rất nhớ em.”

Cô híp mắt lại, vẻ mặt không thay đổi, trong mắt từ từ dâng lên sự giận dữ. Anh cũng không sợ, thậm chí còn di chuyển thân mình đến gần cô hơn, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, “Em thì sao, có nhớ anh không?”

Trái tim bỗng nhiên đập mạnh! Sự giận dữ trong mắt vẫn chưa phai nhạt nay lại thêm vài phần hoảng sợ, anh tiếp tục tiến sát người cô gần như muốn phủ trên mặt mũi, giọng điệu cũng trở nên có chút vô lại, “Có nhớ không?”

..... Rất nhiều cảm xúc, cuối cùng hoá thành một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cô từ từ mở miệng: “Bây giờ buông tay, vẫn còn kịp.”

Rốt cục trán anh nằm trên trán cô, mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở quấn quanh; cánh môi hé ra, khẽ chạm vào cô, “Không kịp nữa rồi.” Tay kia vén mái tóc cô, từ cánh tay trượt xuống cho đến khi nắm lấy tay trái của cô, mười ngón quấn vào nhau.

Đại Lê rũ mắt xuống, mím chặt môi mình, nhưng môi anh lại gần như vậy... như gần như xa... như là sợi lông mềm mại nhất của một chú chim non, gài nhẹ nhàng bên môi... Toàn thân mềm nhũn, không có chỗ nào không tê dại, ngay cả ngón chân chỉ có thể hơi cong lên...

“Thùng thùng đồng,” tiếng gõ cửa không đúng lúc vang lên, cô sững sốt, liên tục lui về phía sau vài bước.

“Thiếu soái, có cần dọn dọn nhà bếp chuẩn bị bữa tối không?” Là tiếng của Tôn Phụ.

“Biết rồi.”

Biết rồi? Có ý gì đây? Chuẩn bị hay là không chuẩn bị? Nhưng Tôn Phụ không có can đảm hỏi câu thứ hai, hần nghe ra được, giọng của thiếu soái rõ ràng là đang dè dặt lừa gạt.

Trong phòng ngủ của Tiêu Hữu Thành có một máy hát, hai người cùng nhau chọn đĩa nhạc, cuối cùng lựa chọn “Clair de Lune”, không có đèn chiếu sáng trong phòng, chỉ có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, để lại một bóng mờ trên mặt đất.

Đại Lê ngã người vào trong sofa mềm mại, buổi tối ăn cơm Tây, uống một ly rượu vang đỏ nhỏ, sức uống rượu của cô không cao cho nên cảm thấy hơi say, tiếng nhạc du dương bên tai, cô nhắm nửa mắt nhìn vào có chút mê ly.

Tiêu Hữu Thành ngồi ở một bên si ngốc mà nhìn, cảm thấy cô trước mắt giống như một con mèo biếng nhác xinh đẹp... Anh đưa tay kéo cô vào trong lòng, cô rõ ràng đã nhắm mắt, nhưng tay thật tự nhiên vòng qua eo anh, cọ cọ trước ngực anh tìm một vị trí thoải mái, không muốn động đậy nữa. Anh cũng không nhúc nhích, nhắm mắt, đem khuôn mặt chôn vùi vào trong mái tóc mềm mại của cô.

Chỉ còn tiếng nhạc du dương...

Đĩa nhạc rốt cục cũng hát xong, không gian trong phòng bỗng nhiên yên lặng... Anh nghe tiếng hô hấp của cô, nhẹ nhẹ, đều đặn, tưởng như là đang ngủ...

“Em phải đi.”

Ý thức anh đã mơ hồ, đột nhiên nghe được một câu như vậy, thật kinh ngạc! Tỉnh táo lại, cô vẫn như cũ im lặng nằm trong lòng mình, anh nghĩ nó là một

giấc mơ... Trong chớp lát, cô động dậy... Rốt cục rời khỏi vòng tay ấm áp của anh...

Vẫn đi bộ tiến cô về nhà, vẫn dắt tay cô, vẫn đi thật chậm, vẫn trầm lặng đi trên đường.

“Tôi rồi.” Cô đứng ở góc đường.

“Ừ.” Anh cũng dừng lại nhưng không buông tay.

Lặng lặng đứng một lúc, cô quay lại... Ngón tay, từng chút, từng chút, rồi từng chút một rút ra khỏi lòng bàn tay anh.

Ngay khi ngón tay hoàn toàn tách rời, trong tích tắc, cô xoay người lại, Tiểu Hữu Thành xông lên phía trước ôm lấy cô, hung hăng hôn lên môi cô... Đại Lê không biết mình muốn gì, không biết mình đang làm gì, cô đã mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ nghe khát vọng từ nơi sâu thẳm trong trái tim, chỉ làm theo bản năng dục vọng của cơ thể... Chấp nhận tất cả những gì anh đã dành cho, sau đó học cách đáp lại anh... Bọn họ ôm chặt như vậy, dùng hết toàn bộ sức lực, hận không thể đem đôi phương hoà tan vào trong cơ thể mình... Như hai ngọn lửa bùng rực, thiêu đốt lẫn nhau, không hề giữ lại cho đến lúc kiệt sức...

Sau đêm đó, hai người giống như đứa trẻ mới nếm thử mật ngọt, thời gian ở cùng nhau thật có hơn phân nửa chỉ dùng để hôn...

Có một lần, anh ra khỏi thành để tuần tra lực lượng phòng thủ, khi trở về thì đã rất muộn, cô đã ngủ rồi thì ghét nhất là bị người khác quấy nhiễu giấc ngủ, ra cửa thấy anh liền nổi giận, nhưng bị một câu của anh chặn miệng, “Hôm nay còn chưa hôn em.” Trên thực tế, quả thật là bị anh bịt miệng...

Anh quấy nhiễu giấc ngủ của cô không chỉ có lúc này, có hôm sáng sớm gọi cô ra ngoài, cô vẫn mặc một chiếc áo ngủ thật lớn, rộng thùng thình khoác lên người, trước ngực áo là hình một con mèo ngốc nghếch, miệng cười to. Anh cảm thấy bộ dáng còn buồn ngủ của cô, so với con mèo ngốc, còn ngớ ngẩn và dễ thương hơn.

Anh liền kéo cô vào lòng ôm chặt, “Sao lại mặc áo ngủ ra đây?”

Cô xoa xoa mắt, ngáp một cái, giọng nói vừa nhỏ vừa êm dịu, “Còn chưa tỉnh ngủ đâu!”

“Về sau không được như vậy, bộ dạng mặc áo ngủ không thể để cho người khác nhìn thấy, biết chưa?”

“Ah.”

Anh hôn lên trán cô một cái, rồi lấy ra một túi giấy màu nâu, “Bánh bao thịt gà của Hạnh Hoa Lâu.”

Hai mắt cô lập tức sáng lên, bánh bao thịt gà của Hạnh Hoa Lâu chỉ bán vào buổi sáng, cô thích ăn nhưng lại không muốn dậy sớm, anh nói mời sư phụ đến phủ đô đốc đặc biệt làm riêng cho cô, Đại Lê nghe nói vậy liền mất hứng thú.

Cô không lập tức nhận lấy, hơi bĩu môi, “Người khác mua, em không ăn.”

Anh nhin không được mà véo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, “Đại tiểu thư của anh thật khó hầu hạ, là anh đích thân đi xếp hàng.”

Thế là mặt cô giãn ra, khoe mắt và lông mày đều đang cười, hôn lên hai má anh, “Cậu bé ngoan.”

“Cậu bé ngoan” chỉ vào môi mình, cô lắc đầu, “Chưa đánh răng đâu.”

“Không sao, để anh đánh cho.” Lời còn chưa dứt, anh đã ngậm lấy môi cô.

Thường Phi phát hiện gần đây con gái có chút khác thường. Số lần ăn cơm ở nhà ngày càng ít, hay lơ đãng, miệng luôn nở nụ cười ngọt ngào; để tâm đến quần áo của mình hơn so với lúc trước, không có gì thì luôn thích nhìn vào gương; có mấy lần Thường Phi nói chuyện với cô, rõ ràng cảm giác được tâm trí của cô đã ở nơi nào đó...

Sáng sớm hôm nay Đại Lê đã rời khỏi giường, vừa ăn điểm tâm vừa hát ngâm nga.

Thường Phi mở miệng: “Khi nào thì mang bạn trai về nhà? Để mẹ xem mặt.”

Đại Lê thiếu chút nữa là bị sặc, ho hai tiếng, mắt giãn ra, kinh ngạc nhìn Thường Phi.

Thường Phi cười nói, “Chuyện như vậy, cho rằng có thể lừa gạt được mẹ.”

Gương mặt Đại Lê lập tức đỏ ửng, vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, “Ah~~~~ mới vừa quen nhau không lâu, vốn định để qua một thời gian nữa sẽ nói với mẹ.”

“Làm gì?”

“Nhậm chức trong bắc quân.”

“Biết tình hình trong nhà không?”

“Vâng.”

“Rất thích cậu ta.”

“Ah?..... Vâng.” Đại Lê cũng sắp đem mặt mình vùi vào trong đĩa trứng chiên.

Thường Phi về mặt yêu thương, nhẹ nhàng vỗ tay cô, “Qua mấy ngày nữa, mời cậu ta đến nhà ăn cơm, Lê Lê đã thích thì mẹ nhất định sẽ thích.”

Đại Lê nghiêng người hôn lên mặt mẹ, có chút vui mừng cũng có chút ngượng ngùng, “Cảm ơn mẹ.”

Hôm nay ở phủ đô đốc cùng nhau dùng cơm trưa xong, cô nói trong bang còn có việc, anh mở cửa xe đưa cô về tổng đường của bang Hải Thiên.

Tối nay, cô đang chuẩn bị xuống xe thì bị anh ôm lại, “Khi nào thì tới đón em?”

Cô nghĩ nghĩ, “Hôm nay cứ thế đi, lát nữa em còn muốn đến bến tàu, không biết khi nào có thời gian rảnh.”

Cửa xe đã mở một nửa, anh còn không buông tay, cô quay người lại, “Còn chuyện gì nữa?”

“Em vẫn chưa hôn anh đấy.”

“Hôm nay không phải đã...” Cô nói không được, giận dữ liếc anh một cái, hai gò má nổi lên màu hồng nhạt, chỉ cảm thấy đáng yêu, anh vẫn duy trì hôn môi cô...

Nụ hôn sâu tràn miên, cô ở trên xe đợi một hồi lâu mới hồi phục lại nhịp tim bình thường, khuôn mặt ửng hồng, phát hiện anh vẫn nắm chặt tay cô không chịu thả, rốt cục có chút không kiên nhẫn, “Lại làm sao vậy?”

Tiêu Hữu Thành cứ nắm tay cô, từ trong túi áo trước ngực lấy ra một chiếc nhẫn bạc, đeo vào ngón áp út trên bàn tay phải của cô.

Anh lặng lẽ làm tất cả, ở trên cây có một con ve sầu cách đó không xa, tiếng kêu ve sầu huyền ảo làm cho trong xe càng im lặng hơn, Đại Lê chỉ nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của mình như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô mở miệng, giọng nói rung rung cực kỳ nhỏ, “Anh làm gì vậy?”

“Tặng em một lễ vật.” Anh lấy tay mình giờ lên, để lên cùng một chỗ với tay cô, “Anh cũng có một chiếc giống em.”

Quả nhiên là giống nhau, chiếc nhẫn đơn giản như nhau, của cô khắc lên một chữ “Hữu”, còn anh khắc lên một chữ “Lê”.

“Cái này không được phép lấy ra.” Anh biết cô có thói quen đeo đồ trang sức, thường xuyên thay đổi nhẫn.

Cuối cùng, cô có một chút bình tĩnh, giọng điệu thoải mái, “Nếu một ngày nào đó không ở cùng nhau, cũng không cho lấy ra sao?”

Anh đột nhiên sững sờ tại chỗ, cô cũng ý thức được có chút không tốt, nhưng đã lỡ nói ra.

Tiêu Hữu Thành cười một tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử, “Xa nhau cũng không cho lấy ra, trừ phi... em không hề yêu anh.”

Đại Lê xuống xe, vừa hướng về phía tổng đường, vừa vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên tay phải, trong đầu liên tục xoay quanh câu cuối cùng của anh, và trong mắt anh lóe lên một tia đau đớn.

“Lê Lê.”

Cô nghĩ quá mê mẩn đến mức khi nghe tiếng gọi thì cảm thấy hoảng sợ, xoay người, là Trần Tiểu Dẫn đứng cách đó không xa.

“Anh đã nhìn thấy.”

Cô trở mắt một cái, biết được anh nói đến điều gì, trên mặt nhất thời ửng đỏ, từ trước đến nay cô đều xem Trần Tiểu Dẫn chính là anh trai mình, hiện giờ bị anh thấy...

“Anh ta là Tiêu Hữu Thành? Tiêu thiếu soái?”

Cô gật đầu.

“Phu nhân đã biết thân phận của anh ta chưa?”

“Em vẫn chưa nói với mẹ.”

“Lê Lê, em hiểu rõ anh ta sao?”

Cuối cùng cô nhận ra có cái gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn Trần Tiểu Dẫn, gương mặt đỏ ửng đã không còn.

“Em có biết, anh ta ở Bắc Bình đã từng có bao nhiêu bạn gái không?”

Cô có chút buồn bực, không đáp lời, xoay người bỏ đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Trần Tiểu Dẫn, “Anh ta đã có vị hôn thê.”

Đại Lê đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt bình tĩnh như trước, Trần Tiểu Dẫn rất hiểu cô nhưng lại tình tường nhìn thấy một tia chớp từ trong mắt cô xẹt qua.

Trần Tiểu Dẫn mỉm cười, chua xót lại cô đơn, “Chuyện như vậy, anh sẽ lừa em sao?”

Cô cúi đầu, trầm mặc trong giây lát, sau đó mở miệng, “Cám ơn anh, em sẽ làm rõ chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình Biến

Đại Lê đã mười ngày không gặp Tiêu Hữu Thành. Buổi tối hôm đó, anh gọi điện thoại đến, nói là Bắc Bình có việc gấp cần quay trở về, vội vàng nói mấy câu liên cúp máy, sau đó hoàn toàn không có tin tức.

Bắc Bình.... Tiêu gia..... Bạn gái.... Vị hôn thê..... Từ ngày gặp lại ở phủ đô đốc, đến lúc thổ lộ tình cảm, cho đến tình yêu cuồng nhiệt, tất cả đều xảy ra quá nhanh, quá đẹp, quá thuận lợi, khiến cô dễ dàng bị tình yêu mê hoặc, cho rằng anh là người yêu của cô... Thời gian xa cách ngăn ngui, sự thật lạnh lẽo khiến cho cô đột nhiên tỉnh táo, từ trước đến giờ anh chưa phải là người yêu của cô, anh sinh ra tại Tiêu gia Bắc Bình, anh là thiếu soái của bắc quân, anh đã có một vị hôn thê...

Cô vô thức vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên bàn tay phải, trên đó khắc lên một chữ “Hữu”.

“Bất luận em là ai, yêu là yêu.” Anh nói như vậy, cô cũng nói như thế, tưởng rằng tình yêu là chuyện của hai người, không quan hệ với người khác, hoá ra lại không phải. Cô, Đại Lê, làm sao có thể trở thành một trong những bạn gái của Tiêu thiếu soái? Làm sao có thể trở thành “hồng nhan tri kỷ” ngoài hôn nhân của anh?

Bên miệng gọi lên một nụ cười lạnh lùng xinh đẹp. Tiêu Hữu Thành, anh và em yêu nhau, ngay từ đầu đã là sai lầm, chúng ta không phải là người mà mình muốn tìm.

Gần đây, cô luôn đặc biệt bận rộn ở bến tàu, vũ trường, sông bạc... Chuyện gì cũng phải đích thân làm, Trần Tiểu Dẫn nói, Lê Lê, việc này không cần em bận tâm, có thể dẫn dò cáp dưới đi làm.

Cô chỉ cười, màu mắt lúc đó trở nên xám nhạt. Đại Lê đã suy nghĩ cẩn thận, chữ “tình” này, cuối cùng sẽ làm con người bị thương.

Đêm cuối mùa hè mát nhẹ, cô đang đi bộ một mình về nhà, thói quen này hình thành bởi mỗi lần đi cùng anh. Gió hơi lớn, thổi bay tóc cô, cảm thấy có chút lạnh.

Từ ngày anh rời đi cho đến bây giờ, đã được mười chín ngày. Mười chín ngày, cô đã đợi anh, cho dù là một sai lầm, cô vẫn phải mặt đối mặt với anh, cùng anh kết thúc.

Xa xa, Đại Lê nhìn thấy một chiếc Cadillac màu đen đậu ở góc đường mà mỗi lần bọn họ chia tay, lòng ngực cô cảm thấy như có gì đó ngăn lại, bước chân cũng có vài phần hỗn loạn. Cô đi tới gần, như dự đoán anh không có xuống xe, chiếc xe đậu ở đây lặng lẽ, không nghe thấy tiếng động, cô suy nghĩ cho rằng anh không ở bên trong.

Cô hơi cúi đầu, thấy anh ngồi trong xe, đầu ngửa lên dựa vào ghế, ngủ rất ngon. Cô chưa từng thấy qua bộ dạng khi ngủ của anh, không ngờ lại có vài phần ngây thơ, còn lại là vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Đại Lê đứng cách cửa xe mà lẳng lặng nhìn, cô vẽ khuôn mặt của anh, một lần, hai lần... Đầu ngón tay chạm vào kính, không cảm giác được độ ấm... Rốt cục cả lòng bàn tay đặt lên kính...

Anh ngạc nhiên mở mắt, ánh mắt ban đầu vốn đề phòng nhưng khi nhìn thấy cô, trong mắt lập tức tràn đầy vui sướng cùng với sự dịu dàng, anh mở cửa xe kéo cô vào trong lòng, tư thế như vậy thật không thích hợp để cô nói chuyện với anh, trong khoảnh khắc do dự, cô đã ngồi lên hai chân của anh.

“Muốn dọa anh chết à.” Tiêu Hữu Thành dùng cằm không ngừng vuốt ve trán cô, giống như một con chó được nuông chiều đang làm nũng, trên cằm râu mọc lúng phúng làm cho cô thấy vừa ngứa vừa tê dại.

Đại Lê nhìn chăm chú vào chiếc nút áo tròn thứ ba nằm trước ngực anh, đèn bên đường chiếu vào nút áo kim loại làm nổi lên màu sắc nhợt nhạt.

Anh ôm cô rất lâu, vuốt ve cô rất lâu, ngoại trừ nói ra một câu nhớ nhung kia, thì không nói thêm gì cả, không nói cho cô biết mấy ngày qua anh đi đâu?

Làm cái gì? Có lẽ, anh cảm thấy không cần phải nói với cô, như là chuyện anh đã có vị hôn thê.

Cái ôm rất quen thuộc, nhưng đêm nay lại không thể cho cô sự ấm áp.

Khi bên mặt Đại Lê tránh đi nụ hôn của anh, Tiêu Hữu Thành phát hiện sự khác thường của cô.

“Lê?” Anh cẩn thận gọi cô, muốn xoay gương mặt cô về phía mình, ngón tay vừa chạm đến cằm, lập tức bị cô chặn lại.

Anh không dám cử động, cơ thể cũng có chút cứng ngắc, cô đứng dậy muốn rời đi, nhưng bị anh ôm chặt lấy, “Lê, có phải em giận anh đi lâu như vậy mà không liên lạc với em? Lúc đi anh đã nói, có việc gấp ở Bắc Bình...”

“Tiêu Hữu Thành, chúng ta không thích hợp.”

“.....”

.....

Cửa xe đã đóng chặt, không gian khép kín nhỏ hẹp khiến cho người ta cảm thấy bị đè nén, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu không thông.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Hữu Thành, chúng ta không thực sự hiểu rõ đối phương, tình cảm này nhất định sẽ không có kết quả, em không muốn tiếp tục nữa.” Khi nói những lời này, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt rất bình tĩnh, làm cho người ta không nhìn ra sự thăng trầm của cảm xúc.

Hồ hấp của anh dần dần nặng nề hơn, có thể nghe thấy tiếng thở dốc rất rõ ràng, giọng nói trầm lắng, khẽ run, “Em có ý gì?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen như hai nguồn suối sâu thẳm, tĩnh mịch. Hai cánh tay anh vô thức siết chặt bên hông cô, khiến cô cảm thấy hơi đau.

“Anh đã có vị hôn thê.”

Trong mắt anh đột nhiên quay cuồng với vô số cảm xúc, vẻ mặt căng thẳng thỉnh thoảng có một chút thả lỏng, “Lê, hãy cho anh hai phút, nghiêm túc nghe anh nói xong... Cô ấy là con gái của dì, là em họ của anh, hồi nhỏ, mẹ và dì ấy luôn nói đùa muốn hai gia đình thân càng thêm thân. Năm cô ấy năm tuổi, dì dựng lần lượt qua đời, mẹ mang cô ấy về nhà nuôi dưỡng, đau lòng vì còn nhỏ đã mất cha mẹ, cho nên đặc biệt yêu thương, vẫn hy vọng anh có thể lấy cô ấy, anh đối với cô ấy từ trước đến giờ chỉ là tình anh em, cũng không có chính thức đính hôn. Em từng du học nước ngoài, hẳn là biết, anh và cô ấy là anh em họ, rất gần huyết thống, căn bản là không thể kết hôn.”

Khuôn mặt Đại Lê vốn bình tĩnh, rốt cục hơi gọn sóng, khẽ chau mày, “Chuyện như vậy, tại sao không nói cho em biết?”

Anh thấy vẻ mặt cô gần như trở lại bình thường, trái tim anh đang bị treo cao giờ được hạ xuống, “Anh chưa từng muốn kết hôn với cô ấy, chưa từng nghĩ rằng cô ấy sẽ trở thành rào cản giữa chúng ta.”

Hai hàng lông mày của cô chau lại càng sâu, có vài phần buồn bực, “Anh muốn thế nào là chuyện của anh, nhưng anh nên nói cho em biết.”

Sự tức giận của cô khiến anh hoàn toàn thoải mái hơn, khoe miệng cũng nở ra nụ cười, “Anh sai rồi! Lần sau không dám nữa!”

Cô liếc anh một cái, đại khái có ý là, “Còn muốn có lần sau?” Đại Lê cau mày suy tư một lúc, mở miệng: “Tiêu Hữu Thành, có một chuyện, hôm nay em phải nói rõ ràng với anh. Lúc trước anh thế nào, em không quản được, nhưng từ nay về sau, nếu anh có tâm tư khác... Em lập tức rời xa anh.”

Anh nắm chặt tay cô, đưa đến bên môi, hôn thật sâu... Hai mắt khoá chặt chẽ trên gương mặt cô, “Tiêu Hữu Thành anh lấy vợ, cô dâu nhất định là em!”

Trong lòng cô ngọt ngào, sắc mặt dịu dàng hơn nhiều, hơi nghiêng người, ngã vào trong ngực anh. Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, một lần rồi lại một lần, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay cô.

“Lê, vạn nhất lại có hiểu lầm như vậy, anh nói là vạn nhất, hy vọng em có thể giống như hôm nay, cho anh một cơ hội để giải thích.”

Ngày hôm đó trong Đại phủ hết sức náo nhiệt, tất cả người hầu trong nhà đều đã thức dậy từ sáng sớm, trong ngoài bận rộn, Thường Phi lúc thì vào nhà bếp để xem các món ăn, lúc thì sai người bày biện cây hoa trong phòng ăn, lúc khác lại thúc giục nha hoàn cẩn thận lau chùi hai chiếc bình cổ trong phòng khách. Tiếng đồng hồ trên tường vang lên thông báo đã chín giờ, lúc này mới nhớ tới con gái còn chưa rời giường, vội vàng đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên tiểu nha đầu vẫn đang ngủ ngon.

“Lê Lê, thức dậy đi.”

Đại Lê rút đầu vào trong chăn, mơ mơ màng màng mở miệng, “Để con ngủ, hôm nay trong bang không có việc gì.”

“Tôi nay không phải mời người ta đến sao?”

“Còn sớm mà.” Giọng điệu bắt đầu không kiên nhẫn.

“Thức dậy, để cho Tiểu Thanh vào trong dọn dẹp một chút.”

“Anh ấy sẽ không vào phòng con.” Đầu đã hoàn toàn vùi vào trong chăn, chỉ còn mái tóc ngắn mượt mà lộ ra bên ngoài.

Thường Phi nhấc chăn lên, “Thức dậy!”

“Mẹ ~~~~~”

Sáu giờ tối, trong hoa viên truyền đến tiếng còi ô tô, Thường Phi ra cửa nghênh đón, nhưng cảm thấy có chút không ổn, cho nên quay trở về phòng khách.

Mới vừa ngồi ổn định trên sofa không lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Thường Phi đứng dậy, cùng lúc đó nhìn thấy con gái dẫn một chàng trai trẻ vào nhà.

“Mẹ, đây là Tiêu Hữu Thành.” Đại Lê chuyển về hướng Tiêu Hữu Thành nói: “Mẹ em.”

Tiêu Hữu Thành vội vàng khom lưng ân cần thăm hỏi: “Bác gái, cháu chào bác.”

Thường Phi dường như muốn mỉm cười, cuối cùng chỉ giữ nguyên khoé miệng, “Hoá ra là thiếu soái.”

Tiêu Hữu Thành tiếp tục khom người, “Bác gái, người gọi cháu là Hữu Thành được rồi.”

Thường Phi không nói tiếp, mời khách ngồi xuống, nha hoàn Tiểu Hương đưa tách trà tới, phòng khách to như vậy, chỉ nghe thấy âm thanh yếu ớt của tách trà chạm nhẹ vào bàn.

Đại Lê ngồi bên cạnh Tiêu Hữu Thành, lặng lẽ nhìn sắc mặt của Thường Phi, nhỏ giọng mở miệng: “Mẹ, mẹ vốn đã biết anh ấy.”

“Vũ hội lần trước tổ chức tại nhà ông chủ Triệu, thiếu soái cũng tham dự.” Thường Phi cầm tách trà lên, không mặn không nhạt nói, “Thiếu soái mời dùng trà.”

“Cảm ơn bác gái.”

Không ai nói nữa, bầu không khí trong phòng trở nên im lặng, có phần kỳ lạ.

May mắn thay, chỉ một lúc sau, mẹ Dương đi vào xin ý kiến có thể dọn cơm ra chưa, Thường Phi mời khách vào phòng ăn, Tiêu Hữu Thành liên tục khen ngợi tay nghề của đầu bếp, Thường Phi rất ít nói, nhưng thực ra là ngượng ngùng mà ăn không nhiều.

Sau khi ăn xong, ngồi uống trà một lát, Tiêu Hữu Thành đứng dậy cáo từ, Đại Lê đưa anh ra ngoài cửa lớn, khi về nhà thì thấy mẹ ngồi một mình, thân hình nhỏ nhắn hoàn toàn rơi vào trong sofa nhìn tách trà còn dư một cách xuất thần.

Đại Lê nhẹ nhàng đi qua ngồi bên cạnh, cúi người nằm trên đùi mẹ. Chỉ nghe thấy Thường Phi thở dài, “Lê Lê...”

“Con biết.” Đại Lê nhắm mắt lại, mở miệng, “Con biết mẹ đang lo lắng điều gì, con biết có bao nhiêu khó khăn, con không muốn không làm gì mà từ bỏ hạnh phúc của mình, con phải đi tranh thủ.”

“Đưa bé gốc... Con không sợ đến cuối cùng người bị thương chính là con.”

“... Sợ... Nhưng con sẽ không hối hận.”

Giờ phút này nhìn thấy con gái nằm trên đùi mình, dịu dàng giống như một con mèo nhỏ, nhưng Thường Phi biết, con gái tuy rằng khôn khéo vâng lời, nhưng nó có chủ kiến của mình, nếu đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi tâm ý, tựa như năm đó một mình đi Vienna, sau khi về nước tiếp nhận bang Hải Thiên, cho dù không thích hay là đau lòng, Thường Phi cũng không nói ra...

“Thiếu soái, nửa tháng trước tôi đã đặt sẵn ghế lô tốt nhất tại vờ diễn của Hoà tiểu thư, lần này ngàn vạn lần mời ngài đến dự.” Tháng này, đã là lần thứ ba Triệu Thiên Cầm chạy đến phủ đô đốc.

“Thật không phải tôi muốn từ chối ông chủ Triệu, tôi thật sự không có hứng thú nghe diễn.” Tiêu Hữu Thành dùng từ khách khí, giọng điệu cũng không nén được, Triệu Thiên Cầm tại sao lại nghe không ra? Nhưng ông ta vẫn cố gắng thuyết phục, “Thiếu soái, ngài đến Thượng Hải, không xem Hoà tiểu thư diễn, tuyệt đối là một điều đáng tiếc.”

Khoé miệng Tiêu Hữu Thành kéo ra một nụ cười lạnh, Triệu Thiên Cầm là người thông minh, làm sao ngay cả những lời nói không có chừng mực cũng nói ra được? Nhớ tới đêm nay Đại Lê có việc bận trong bang, cho nên đồng ý đi xem diễn, anh thật muốn coi Triệu Thiên Cầm rốt cuộc muốn làm gì. Cũng không muốn, lời hứa vô tâm này dẫn đến phiền toái.

Tuy nhiên, khoảng sáu giờ, trời chưa tối đen, tại Tàng Xuân Viên đã đậu đầy xe, vô cùng náo nhiệt, những người bán hàng rong cũng tụ tập ở đây, bán hoành thánh, hạt dưa, thịt kho, thuốc lá, hầu hết là bán cho những người tài xế.

Tàng Xuân Viên không phải là rạp hát lớn nhất ở Thượng Hải, không phải nổi tiếng nhất, cũng không có nhiều ngôi sao lừng danh, nhưng mỗi ngày thứ ba và mười sáu hàng tháng, Tàng Xuân Viên tuyệt đối là rạp hát náo nhiệt nhất, bởi vì hai ngày này là ngày Hoà tiểu thư lên sân khấu.

Hoà tiểu thư tên chỉ có một chữ là “Hoà”, mọi người không biết nên xưng hô như thế nào, cứ gọi là Hoà tiểu thư.

Bây giờ hai mươi phút, chính thức bắt đầu vở diễn còn mười phút nữa, chỉ thấy trên đường đến Tàng Xuân Viên là ba chiếc xe quân đội đang chạy vào rồi dừng trước cửa, những người lính mặc quân phục bước ra khỏi xe, trên lưng đeo súng trường, hai người một đội, cách nhau ba thước, đứng là bên ngoài Tàng Xuân Viên sắp xếp thành một nơi đóng giữ.

Khi những chiếc xe quân đội xuất hiện, tiếng nói của mọi người lập tức biến mất, ngã tư đường vốn ồn ào, nay yên lặng đến ba mươi thước bên ngoài, một tiếng ho khan đều có thể nghe được rõ ràng, mọi người đều ngẩng cổ nhìn xung quanh, khẩn trương và chờ đợi bầu không khí yên lặng này trôi đi.

Ngay sau đó, ba chiếc xe màu đen chậm rãi chạy vào, Tiêu Hữu Thành từ chiếc xe thứ hai bước xuống, thấy tình thế như vậy, khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn người sĩ quan bên cạnh, nhưng không nói gì mà cất bước đi vào trong rạp hát.

Triệu Thiên Cầm đã sớm chờ đợi ở cửa, thấy Tiêu Hữu Thành đến gần, lúc này mới dám ra tiếp đón, dẫn Tiêu Hữu Thành lên ghế lô ở trên lầu.

Tiếng động ngoài cửa như vậy, người bên trong rạp hát đã sớm cảm nhận được, đều lộ đầu ra nhìn xung quanh, có rất nhiều người trông thấy Tiêu Hữu Thành, thấy mắt hần lướt qua, nhanh chóng khom người chào. Kỳ thật Tiêu Hữu Thành chẳng nhìn thấy ai, chỉ là thói quen nhìn một vòng trong phòng lớn.

Lên lầu hai, đẩy cửa ghế lô chính ra, gặp một cô gái trẻ đang đứng trong đó, hiện nay đã là đầu thu, buổi chiều có chút mát lạnh, nhưng cô lại mặc một chiếc váy ngắn tay cổ thấp, để lộ cánh tay và cổ trắng như tuyết.

Cô gái trẻ nghiêng đón anh, cười dịu dàng gọi một tiếng thiếu soái, Tiêu Hữu Thành khẽ gật đầu, Triệu Tầm Mai chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, cực kỳ thất vọng, đáng về này của anh hoàn toàn không nhớ ra cô.

Triệu Thiên Cầm chen vào nói, “Thiếu soái, đây là tiểu nữ Tầm Mai, ngài đã gặp qua.”

Tiêu Hữu Thành lại gật đầu, chọn một chỗ ngồi xuống, đây là mục đích của Triệu Thiên Cầm? Chỉ vì giới thiệu con gái của ông ta? Nhìn thấy trên sân khấu đã bắt đầu diễn, Tiêu Hữu Thành chỉ cảm thấy tê nhạt. Trong lòng bắt đầu dự tính, ngày mai khi nào thì đi gặp Đại Lê.

Vai chính đương nhiên sẽ không lên sân khấu sớm như vậy, Tiêu Hữu Thành một mặt xem diễn, vừa suy nghĩ, một mặt nghe Triệu Tầm Mai nói về giai thoại của Hoà tiểu thư.

Vị Hoà tiểu thư này, khoảng chừng nửa năm trước nổi danh ở Thượng Hải, mỗi tháng chỉ có ngày thứ ba và mười sáu mới lên sân khấu tại Tàng Xuân Viên, không biết cô đã từng diễn chỗ nào, không ai biết tên thật của cô, thậm chí cũng không ai biết, cô lên sân khấu hát gì và đóng vai gì. Có lẽ là cô đào, có lẽ là đào vô, có thể là đào mã, ngay cả vai tiểu sinh cũng từng diễn qua. Cô học nhiều loại như vậy, đương nhiên không thể thông thạo mọi thứ, nhưng lúc cô hát hí khúc lại khiến người nghe đặc biệt thoải mái trong lòng, động tác khi diễn cũng vô cùng tốt, có một số công tử phong lưu thậm chí nói xằng xiên, Hoà tiểu thư đứng trên sân khấu chỉ dùng con ngươi nhìn xuống cũng đủ làm cho người lạnh đến xương cốt. Nhưng cho đến bây giờ, gương mặt thật đằng sau lớp hoá trang của Hoà tiểu thư vẫn chưa có ai nhìn thấy. Tàng Xuân Viên này là sân nghiệp dưới tên của bang Hải Thiên, có bang phái che chở, những công tử kia tuy sốt ruột nhưng không còn cách nào khác để biết được mặt thật của Hoà tiểu thư.

Tiêu Hữu Thành thấy có phần không đúng, một đào kép bình thường mà lại thần bí như vậy, bất quá chỉ là múa rìu qua mắt thợ, muốn lấy thanh danh để gây chú ý cho người khác thôi.

Trên sân khấu có hai ba diễn viên ra hát, vai chính vẫn chưa xuất hiện, Tiêu Hữu Thành chuẩn bị rời khỏi, ngay lúc anh sắp mở miệng cáo từ, ghế lô bên trái đang trống chỗ đột nhiên có vài người đi vào, ngồi giữa là một vị phu nhân trung niên, mặc một chiếc váy dài màu tím đậm, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, đúng là Thường Phi.

Tiêu Hữu Thành vội vàng rời khỏi Triệu Thiên Cầm, đến ghế lô bên trái, Thường Phi lúc tiến vào rạp hát đã thấy binh lính mang vũ khí xếp thành hai hàng bên ngoài chỗ đậu xe, trông thấy anh cũng không xem là bất ngờ, khách khí chào hỏi vài câu.

Lầu trên lầu dưới có cả trăm khán giả, nhưng không ai chú ý trên sân khấu đang hát cái gì, đều lặng lẽ hướng lên hai ghế lô trên lầu này, ngày thường Tiêu Hữu Thành và Đại Lê cũng không kiêng kị, bởi vậy ít nhiều cũng truyền ra tin đồn, lúc đầu mọi người nhìn thấy tam tiểu thư của Triệu gia cùng Tiêu thiếu soái xem diễn, nhưng sau khi Đại phu nhân đến, Tiêu thiếu soái bỏ rơi tiểu thư của Triệu gia, chủ động đến ân cần thăm hỏi Đại phu nhân, đáng về khiếm tốn kia cực kỳ giống con rết đến chào mẹ vợ, vì thế mọi người không hèn mà cùng cảm thán, về xem diễn lần này quả thật rất đáng giá! Hoà tiểu thư vẫn chưa lên sân khấu, nhưng trước mặt đã xem được một tiết mục đặc sắc như vậy.

Thường Phi tưởng rằng Tiêu Hữu Thành chỉ đến chào hỏi vài câu rồi đi, ai ngờ anh lại ngồi xuống một bên, ân cần rót trà mời bà, Thường Phi có phần không được tự nhiên, đặc biệt là ghế lô ở giữa, người phụ nữ Triệu gia kia liên tục bắn ánh mắt về phía này.

“Thiếu soái, ngài bận việc thì cứ đi trước.”

“Bác gái đừng gọi như vậy, thật là Hữu Thành phải xấu hổ.”

Thường Phi không nói gì nữa, cũng không đuổi anh đi, đúng lúc đó dưới sân khấu có một tiếng vang như sấm, Hoà tiểu thư xuất hiện trên sân khấu!

Chỉ thấy một cô gái trong vai đào mã (*phụ nữ giới võ nghệ*), mặc áo măng bào (*lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc*) đỏ thẫm, sang trọng lộng lẫy. Chưa hát chưa diễn, chỉ là một hình ảnh đã khiến cho người ta thấy được khí thế phi phàm! Lần này cô đóng vai hoàng hậu Kính Thụy trong lịch sử, nghe nói vị hoàng hậu kia ngày thường vô cùng tuấn tú, nam trang phóng khoáng, nữ trang nhu mì, lên ngựa xuống ngựa dững mãnh. Vai diễn của Hoà tiểu thư thể hiện ra tính chất đặc biệt của vị hoàng hậu này một cách thần kỳ, một xướng một ngâm, một chiêu một thức, khí khái anh hùng nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, phóng khoáng lại không mất đi sự nhu mì, vừa động tay vừa nhắc chân, thu hút mọi con mắt trong rạp hát, không ai chú ý đến chuyện ở trên lầu nữa. Trên thực tế cũng chẳng xảy ra chuyện gì trên lầu, ngay cả Tiêu Hữu Thành cũng bị hình ảnh trên sân khấu thu hút...

Ban đêm, một mảnh yên lặng trong phủ đồ đốc, binh lính canh gác bên ngoài với khẩu súng tự động thật dài, nhờ vào ánh trăng có thể thấy lưỡi lê sáng loáng, phản chiếu ánh sáng trong trời...

Tiêu Hữu Thành đang cùng Đại Lê kích tình triền miên... Trong giấc mơ của Tiêu Hữu Thành... Anh là người đàn ông trắng niên bình thường, ngủ mơ như vậy cũng không kỳ lạ, nhưng gương mặt Đại Lê ngày càng mơ hồ, dần dần biến thành Hoà tiểu thư! Ngồi xa như vậy, anh kỳ thật vẫn chưa thấy rõ diện mạo của cô ta, chỉ cảm thấy cô rất quyến rũ, rất phong tình... Đột nhiên, gương mặt Hoà tiểu thư rõ ràng hơn, đúng là Đại Lê! Đại Lê lạnh lùng nhìn anh rồi mở miệng, nếu anh có tâm tư khác, em lập tức rời xa anh!

Anh đột nhiên hoảng sợ ngồi dậy, chân trời xẹt qua một tia sáng, ngay sau đó tiếng sấm vang lên, mưa xối xả đi theo sau. Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lau trán, đúng là một lớp mồ hôi mỏng.

Rất cuộc ngủ không được, bên ngoài mưa rơi, không khí trong phòng đặc biệt khó chịu, đẩy cửa sổ ra để cho gió mưa bay vào, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, tay mở bàn lấy hộp thuốc lá, lần mò nửa ngày cũng không tìm ra, chợt nhớ tới, bởi vì Đại Lê không thích khói thuốc, chính mình đã bỏ thuốc lá từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hoa Hồng Đỏ, Hoa Hồng Trắng

Ngày thứ hai đi gặp Đại Lê, cô thấy anh liền hỏi: “Ngày hôm qua sao anh lại đến xem diễn.”

Tiêu Hữu Thành khởi động xe, đáng vẻ thờ ơ, “Triệu Thiên Cầm đã mời vài lần, bắt quá anh phải đi.”

“Anh cảm thấy Hoà tiểu thư kia như thế nào?”

Tiêu Hữu Thành vẫn chưa nghĩ đến cô sẽ hỏi cái này, trong lòng đột nhiên có chút hoảng sợ, cũng không để ý giọng điệu và vẻ mặt của cô, hầu như chưa suy nghĩ, liền vội vàng nói ra: “Thường thôi.”

Trong xe chợt yên tĩnh, dừng lại vài giây anh mới phát hiện điều khác thường, quay đầu nhìn Đại Lê, cảm thấy sắc mặt của cô có chút bất thường, “Làm sao vậy?”

Cô vẫn chưa quay đầu, chỉ liếc anh một cái, sau đó mắt liền nhìn về phía trước, trái tim anh đập thình thịch, trong lòng ẩn giấu một điều bí mật, giọng nói sắc bén trong trẻo, hiện ra vẻ thẳng thắn thành khẩn, không che giấu chỗ nào.

Khó khăn lắm mới chạy xe đến nhà hàng, xuống xe, cô đi phía sau anh, đột nhiên “A” một tiếng, thực ra, thần kinh anh sớm đã căng thẳng, nếu không phải nhiều năm huấn luyện nghiêm khắc giữ được vẻ mặt bình tĩnh “vững vàng như núi Thái Sơn”, chỉ sợ cô sẽ phát hiện ra manh mối.

“Thời tiết đã vào thu, tại sao quần áo anh vẫn còn ướt đầm mồ hôi?”

Anh chỉ cười không trả lời, may mà cô cũng không truy cứu tới cùng.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành cùng Đại Lê trò chuyện qua điện thoại, cuối cùng cô đột nhiên nói: “Mỗi ngày thứ ba và mười sáu hàng tháng, mẹ em đều đến Tăng Xuân Viên xem Hoà tiểu thư biểu diễn, hai ngày nữa là lúc bến tàu kiểm tra kho hàng, em không thể bỏ đi, anh hãy đi cùng mẹ em.”

“Anh không thích xem diễn.”

“Thái độ của mẹ em đối với anh, chắc anh cũng biết, một cơ hội như vậy, anh tự lo liệu đi.”

Tắt điện thoại, Tiêu Hữu Thành dựa vào nửa đầu giường, vẫn ngồi trong đêm khuya, đem tình huống ban ngày tỉ mỉ hỏi tường nhiều lần. Bản thân còn chưa để ý rõ ràng đến cảm xúc đó, làm sao cô có thể nhìn thấu? Anh tự cười mình, cảm thấy trái tim mình quá nhỏ bé, anh không cho phép bất cứ nguy cơ nào có thể làm mất đi cô, cho dù là do chính anh tạo thành, phải tiêu diệt trước khi nó hình thành.

Nửa tháng nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, lại đến ngày Hoà tiểu thư lên sân khấu. Tiêu Hữu Thành lần này không mang theo người hầu, một mình đến Tăng Xuân Viên, ngay cả quân phục cũng thay bằng một chiếc áo soni đen bình thường, anh nhìn ra Thường Phi không hề thích thân phận thiếu soái của anh.

Tàng Xuân Viên là sân nghiệp dưới danh nghĩa của bang Hải Thiên, mỗi khi đến ngày ba và mười sáu hàng tháng sẽ đặc biệt giữ lại ghế lò cho Thường Phi. Bởi vì Đại Lê đã dặn dò từ trước, khi Tiêu Hữu Thành vừa mới vào rạp hát đã có người dẫn anh đến ghế lò của Thường Phi.

Thường Phi tới trễ, trông thấy Tiêu Hữu Thành hiển nhiên rất bất ngờ nhưng nhanh chóng hiểu được. Tiêu Hữu Thành ân cần như vậy, Thường Phi không để mặt lạnh nhạt nữa, thái độ đối với anh cũng dần dần ôn hoà hơn.

Khi Hoà tiểu thư lên sân khấu, không khí cũng náo động như lần trước, lần này Tiêu Hữu Thành có sự đề phòng, ánh mắt nhìn thân ảnh trên sân khấu nhưng ép phải lấy ra khỏi tâm tư của mình, vừa nhìn vừa vùi lấp vào bên trong...

Hôm nay Hoà tiểu thư đóng vai đào võ, giáp trụ to lớn, mũ giáp kiên định, trang phục diễn nặng nề như vậy, rõ ràng là đang cất giấu một thân hình mảnh mai.

Tiêu Hữu Thành đột nhiên mở miệng: “Bác gái, vị Hoà tiểu thư này có phải có quan hệ sâu xa với quý phủ không?”

Thường Phi vốn đang chuyên tâm xem diễn, vừa nghe anh nói như thế, cúi mặt xuống rồi lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, “Thiếu soái tại sao lại nói như vậy?”

“Cháu cảm thấy... vị Hoà tiểu thư này... và Lê Lê có vài phần giống nhau.”

Thường Phi vô thức nắm lấy miếng vải sườn xám bằng gấm trên đầu gối, “Thiếu soái nói đùa, trên mặt hoá trang đậm như vậy, cho dù người có đứng trước mặt, cũng không thể nhìn ra diện mạo.”

“Thật không phải là diện mạo,” Tiêu Hữu Thành nhún mày, suy nghĩ về hình dáng mơ hồ, “Cháu không chắc chắn... chỉ là... cảm thấy...”

Trên sân khấu lúc này, Hoà tiểu thư đang diễn với một cây hoa thương (*giống cây giáo nhưng ngắn hơn*) xinh xắn, khán giả dưới sân khấu đang cho một tràng pháo tay rộn ràng, Thường Phi cũng vỗ tay theo, lời nói nửa chừng kia của Tiêu Hữu Thành cứ như vậy mà bị chìm ngập trong tiếng vỗ tay.

Ngày hôm sau, Đại Lê không đề cập qua chuyện Hoà tiểu thư nữa, Tiêu Hữu Thành tự nhiên cũng không chủ động mở lời. Có một lần thì sẽ có lần thứ hai, vẫn là giấc mơ đó, lần này tới lần khác lại hoá thành hình dáng của Đại Lê, khiến cho anh sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Ngày hôm đó cùng Thường Phi xem diễn, trên sân khấu hát xong hai câu thì lâu dưới đột nhiên ồn ào đứng lên, lý do là có bảy tám người của bắc quân đi vào chiếm vị trí của người khác, không ai muốn rước lấy hoạ từ quân lính, nên chỉ một hồi liền nhùng nhắng. Trên sân khấu còn ca hát, Tiêu Hữu Thành không thể xuống chỉnh họ vào lúc này, vẻ mặt xấu hổ, “Bác gái, Hữu Thành dạy quân không nghiêm, làm cho người phải chê cười.”

Thường Phi mỉm cười nhẹ, tiếp tục xem diễn. Tiêu Hữu Thành lạnh nhạt nhìn mấy người ở dưới lầu kia, dẫn đầu là Tiền Văn Dũng, ý vào cha có chút địa vị trong quân đội, hành vi suông sã.

Hoà tiểu thư chưa hát xong, Tiền Văn Dũng lại dẫn người rời đi trước, chuyện này khiến anh tức giận, trong lòng bắt đầu tính toán là nên giáng hấn xuống mấy cấp.

Tan cuộc, Tiêu Hữu Thành tiễn Thường Phi vào trong xe, rồi mới mở cửa xe mình, chuẩn bị chạy về phủ đô đốc, đột nhiên bị một chiếc xe chặn lại, thấy Thường Phi vội vàng đi tới, “Thiếu soái, có chuyện xin ngài giúp đỡ.”

Chạy vào Tàng Xuân Viên lần nữa, đi theo Thường Phi đến hậu đài, quả nhiên thấy Tiền Văn Dũng dẫn người đứng ở đó, trong miệng phun ra lời nói ồ ồ, “Chỉ là một con hát hạ lưu, giả bộ thanh cao cái rắm! Lão tử không tin, hôm nay không làm gì được người.”

Một tràng gào thét hỗn độn, tựa hồ như mâu thuẫn từ hai phía, Tiêu Hữu Thành trầm giọng quát lên: “Dừng tay!”

Mọi người bị một tiếng quát này làm kinh sợ, đều nhìn qua, mấy người bắc quân thấy Tiêu Hữu Thành, như là cái trắng ở trong sương giá, nhất thời khô héo, ngay cả Tiền Văn Dũng cũng bắt đầu lo sợ, hần lần này tự ý vào thành, sợ nhất là gặp phải thiếu soái, mà còn để cho thiếu soái thấy mình xung đột với người khác, hần biết tính tình của thiếu soái, nhất định không nên gây rối, cha hần để hần làm thù hạ của thiếu soái là muốn rèn luyện ý chí của hần.

Tiền Văn Dũng nhanh chóng tiếp cận anh, “Thiếu soái, ngài cũng ở đây.”

Tiêu Hữu Thành ngay cả mắt cũng không thèm liếc tới hần, “Không biết là lệnh của thiếu tá nào, mà không ở ngoài thành đóng giữ, lại chạy đến đây giải trí?” Cách đó không xa, Hoà tiểu thư đang ngồi tại bàn trang điểm, hiển nhiên chưa tẩy đi lớp hoá trang, vẫn mặc trang phục diễn nặng nề, cúi đầu... cô ấy... ăn diện?!..... Tiêu Hữu Thành chỉ thấy lồng ngực đang run rẩy...

Tiền Văn Dũng nghe ra sự tức giận trong lời nói của Tiêu Hữu Thành, nên không dám nói tiếp, im lặng cúi đầu đứng bên cạnh, trong lòng than khổ, thiếu soái nhiều lần nhắc nhở không được quấy nhiễu người dân, lần này nhất định sẽ không tha cho hần. Đợi một hồi lâu, một tay đã ướt đầm mồ hôi, rốt cục nghe thấy Tiêu Hữu Thành mở miệng: “Trước tiên xin lỗi Hoà tiểu thư, rồi dẫn người của anh trở về.”

Tiền Văn Dũng mặc dù có trăm ngàn bất đắc dĩ, nhưng buộc lòng phải đến xin lỗi, ngược lại Hoà tiểu thư tiếp tục đánh phấn lên mặt, hoàn toàn không để ý đến Tiền Văn Dũng. Tiêu Hữu Thành vẫn chưa nghĩ đến, Hoà tiểu thư lúc ở trên sân khấu và phía sau sân khấu dường như là hai người khác nhau, bình tĩnh như vậy, lạnh nhạt như vậy... Tranh chấp này, rõ ràng là bởi vì cô mà ra, nhưng cô lại không quan tâm, rõ ràng ngồi ở đó, nhưng lại giống như xa cách ngàn vạn dặm. Thế mà không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô, chỉ có khí chất này là giống với Hoà tiểu thư lúc ở trên sân khấu.

Sau khi Tiền Văn Dũng rời khỏi, Tiêu Hữu Thành lại một lần nữa vì bất quân thất lễ mà xin lỗi, rất nhiều người vây quanh hậu đài, có ông chủ của Tầng Xuân Viên, cũng có một vài người đàn ông trẻ tuổi, khí thế cường tráng muốn vào giúp đỡ, thấy được tình hình này, biết anh là Tiêu thiếu soái, cũng không làm phiền nữa, khách khí đáp lại vài câu. Hoà tiểu thư từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, hoá trang xong rồi vào trong đôi trang phục. Khi cô đứng đây, liếc qua gương một cái, khuôn mặt nhìn Tiêu Hữu Thành trong giây phút đó, ánh mắt họ tách rời, Tiêu Hữu Thành giật mình rồi bình tĩnh đứng tại chỗ... đôi mắt như vậy... tại sao có đôi mắt như vậy...

Nhìn thấy Hoà tiểu thư vào buồng trong, Thường Phi đi tới gửi lời cảm ơn, trong lời nói mơ hồ lộ ra ý tứ muốn tiễn khách, Tiêu Hữu Thành tìm không ra lý do để ở lại, cho nên cùng Thường Phi ra ngoài, nhưng không thấy xe của Đại phủ, Thường Phi nói tài xế trong nhà có việc gấp nên trở về trước. Tiêu Hữu Thành đương nhiên không thể để Thường Phi tự mình kêu xe, kiên trì muốn đưa bà trở về, Thường Phi thấy vậy cũng không từ chối nữa.

Ra khỏi Đại phủ, anh chạy như bay đến bến tàu Đại Phúc, bến tàu trống rỗng, chỉ có mấy kho hàng, ánh sáng mờ mờ hiện ra. Anh dừng xe ở trước kho hàng, lập tức có vài người bao vây xung quanh, trong tay đều mang súng, hung dữ quát nạt, “Ồ đâu tới?”

Bên cạnh xe Tiêu Hữu Thành, cách anh gần nhất là một tên mập lùn muốn lục soát người anh, nhưng lại bị anh trở tay đẩy ra, tên đó tức giận mắng, mấy khẩu súng đồng thời chĩa vào trán anh, nhưng Tiêu Hữu Thành chỉ ung dung cười, “Tôi muốn gặp Đại tiểu thư của các người.”

Khí thế của anh làm cho họ kinh sợ, mấy người đó yên lặng nhìn anh một hồi, không hỏi nhiều nữa, anh đẩy tên mập kia ra đi đến phía kho hàng, khẩu súng vẫn để trên đầu anh.

Kho hàng chỉ có một bóng đèn điện, ánh sáng phát ra cũng không mạnh lắm, nhưng từ chỗ tối nhìn qua thấy cửa lớn cách đó không xa, có mấy người dựa trên vách tường, đều mặc áo ghi lê tay ngắn, đầu đội mũ. Trong đó có một vị mặc áo và đội mũ khác màu với những người khác, dáng người nhỏ gầy, thoát nhìn qua rất đặc biệt.

Tên mập lùn đi đến trước mặt người nọ, nói cái gì đó, đưa ngón tay chỉ ra ngoài, người nọ từ cánh tay hẩn nhìn qua, bên ngoài tối như vậy, đương nhiên cái gì cũng không thấy, xoay qua dặn dò với người bên cạnh rồi theo tên kia ra kho hàng.

Người nọ dần dần đến gần, Tiêu Hữu Thành nhìn kho hàng một hồi, ánh mắt nhất thời chưa thích ứng với bóng tối, nghe thấy người nọ trầm giọng mở miệng: “Tất cả đi vào.”

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Hữu Thành có thể mơ hồ thấy hình dáng của cô, tức khắc quên mục đích của chuyến đi này, chỉ cảm thấy không vui, lạnh lẽo lấy áo khoác từ ghế xe phía sau choàng lên người cô, dùng sức siết chặt làm cô hơi đau.

Đại Lê nhìn ra anh khó chịu, “Đã hơn nửa đêm sao lại chạy đến đây tức giận với em?”

Anh cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, “Bây giờ là mùa nào? Lại ăn mặc như vậy?”

Cô bật cười, “Mọi người đều mặc như vậy, em cũng không thể quá cầu kỳ.”

Tiêu Hữu Thành lại bức bối, hô hấp nặng nề hơn, “Em là một cô gái sao lại so sánh với đàn ông? Còn nữa, hơn nửa đêm mà ăn mặc như vậy cùng với đám đàn ông xen lẫn trong một chỗ.”

Cô hơi thay đổi sắc mặt, tuy rằng không thấy rõ nhưng anh biết sắc mặt cô thay đổi, giọng điệu cô cũng trở nên lạnh nhạt, “Anh tìm em làm gì?”

Anh lúc này mới nhớ tới mình đến đây làm gì, cô ở trước mắt, áo ghi lê quần dài, xinh đẹp gọn gàng, cùng với phong tình mê hoặc kia của Hoà tiểu thư, thật khác rất nhiều, nhưng đôi mắt kia, làm sao lại giống nhau như thế? Trong tròng như vậy, thông suốt như vậy, thuần khiết như vậy.

Anh mở miệng nói, bỗng nhiên muốn gặp em.

Ngày 16 tháng 9, tám giờ tối, bên trong Tầng Xuân Viên là một cảnh náo nhiệt, ồn ào, trái lại ở cửa sau đặc biệt yên lặng, ngay cả người đi đường cũng xuất hiện rất ít. Thấp thoáng trong bóng đêm, một chiếc xe màu đen dừng trước cửa, trên xe có một người đi xuống, quần áo màu đen, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, chỉ qua dáng người mảnh khảnh kia có thể phân biệt đó là một cô gái.

Cô gái từ phía sau đi thẳng vào hậu đài của Tầng Xuân Viên đến một phòng hoá trang độc lập, sớm đã có một sư phụ hoá trang ở đó, ông chủ Tầng Xuân Viên nghe thông báo cũng đi vào chào hỏi, “cô chủ Hoà, người đã tới.” Gọi một tiếng “cô chủ” này kỳ thật rất xứng đáng, bởi vì cô mới là chủ nhân chân chính của rạp hát này.

Phòng hoá trang không xem là lớn lắm, một bàn trang điểm, một giá treo trang phục diễn, không gian còn lại đều bị hoa tươi bao phủ, mỗi lần Hoà tiểu thư lên sân khấu, lăng hoa đưa tới quả thật nhiều đến không xuể.

Hôm nay có chút khác biệt, toàn là hoa bách hợp mọc mầm, màu trắng tinh khiết, làm cho cả căn phòng làm sáng hơn rất nhiều so với ngày thường. Sư phụ hoá trang là một vị phu nhân trung niên bốn mươi tuổi, lúc trước Thường Phi còn ca hát cũng do bà hoá trang, bởi vậy có phần quen biết, cũng tùy ý nói chuyện, vui đùa nói: “Hôm nay tất cả chợ hoa ở Thượng Hải e rằng cũng không tìm thấy hoa bách hợp trắng”, Hoà tiểu thư cũng hiểu được sự đồng nhất kỳ lạ này, như là cùng một người tặng, tiện tay mở ra một tấm thiệp trên lăng hoa, sắc mặt lập tức thay đổi, sư phụ hoá trang nhìn ra điều không bình thường nhưng không dám hỏi, len lén nhìn qua, chỉ thấy phần ghi tên, nét chữ rất cứng cáp – “Tiêu Hữu Thành”.

Đêm nay tâm tình của Hoà tiểu thư rõ ràng không được tốt, mỗi lần xuống thay trang phục, một chữ cũng không nói, mặc dù lúc trước cô hay trầm lặng, nhưng ít nhất cũng nói một vài câu.

Đợi cho đến khi buổi diễn kết thúc, Hoà tiểu thư đi về hậu đài, lại phát hiện mọi người đều trầm mặc, ông chủ rạp hát vội vàng chào đón, sắc mặt có phần bối rối, nhỏ giọng mở miệng: “Tiêu thiếu soái đang đợi người.”

Quả nhiên thấy anh ngồi ở chỗ kia, mỉm cười nhìn qua, sắc mặt Hoà tiểu thư lập tức u ám, để ý nhưng cũng không để ý, đi thẳng về phòng hoá trang, Tiêu Hữu Thành muốn theo vào, vài tên thanh niên cường tráng đi lên ngăn cản, nhưng phía sau anh là mấy người sĩ quan đang chặn những người kia lại, hôm nay anh dẫn người đến đây.

Hoà tiểu thư biết Tiêu Hữu Thành đi theo cô vào phòng hoá trang, nhẫn nhịn nỗi xung động muốn tát anh một cái, trong lòng không rõ có cảm xúc gì, vừa tức giận vừa đau buồn, chỉ trong phút chốc sững sờ, anh đã đến phía sau cô, khoảng cách gần như vậy, gần như muốn đem cả người đặt lên người cô, cô rút cục không thể nhìn được nữa, nhanh chóng xoay người lại, giờ một bàn tay lên nhưng anh nhanh hơn nắm lấy cổ tay cô. Cô giãy dụa, nhưng sức lực không đánh lại, chỉ lấy đôi mắt lườm anh, sắc bén giống như muốn khoét lỗ trên mặt anh.

Tiêu Hữu Thành chớp mắt, cúi người xuống, khoảng cách với cô ngày càng gần hơn, khoá đôi mắt cô nhìn vào anh, nhẹ giọng mở miệng: “Chơi vui không?..... Lê.”

Ngay lập tức về mặt cô đông cứng, yên lặng đối diện với anh, cuối cùng lạnh lùng hừ một tiếng, “Chơi rất vui.”

Anh không thể tưởng tượng được cô còn có thể nổi giận, chau mày, “Người bị trêu đùa là anh, em tức giận gì chứ?”

“Em nói rồi, nếu anh có tâm tư khác, em lập tức rời xa anh.”

Lòng ngực anh phập phồng mãnh liệt, rất là giận, có chút kích động không rõ ràng, “Anh đã sớm nhận ra em.”

Cô hơi hất mặt lên, về mặt lạnh lùng, “Em cũng sớm nhận ra, anh đã động lòng với ‘Hoà tiểu thư’.”

Đôi mắt đang chớp chớp biến đổi, gần như trở thành một vết nứt khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, tay kia nắm cổ tay cô sức lực cũng gia tăng, cổ tay mảnh khảnh như vậy suýt nữa bị anh bẻ gãy, nhưng không ai để ý tới. Bốn mắt nhìn nhau, đều chứa đựng lửa giận, đốt cháy hừng hực, không ai nhường ai.

Cuối cùng người bại trận là anh, đôi mắt rũ xuống, thu lại vẻ kiêu ngạo, mở miệng, âm thanh hơi khàn, từng chữ từng chữ một đều như cọ sát vào lòng cô, có chút đau, có chút tê dại, còn có một chút mất ngủ.

Anh nói, Lê, anh thừa nhận, lúc anh chưa biết Hoà tiểu thư là em, anh đã động lòng... Nhưng ở thời điểm đó anh liền bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ cô ấy chính là em... Sự khác nhau của hai người cho anh cảm giác, giống như là... Lê, anh không biết em có tin vào duyên phận, tin tướng số mệnh, tin tướng tinh cảm chân thật, là ông trời đã định trước hay không... Lúc trước anh không tin... Nhưng mà, Lê, mặc kệ diện mạo, đáng vẻ, hay thân phận của em như thế nào, chỉ cần là em... Anh nhất định có thể tìm được em, nhận ra em, sau đó, yêu thương em...

Trong căn phòng hoá trang nhỏ nhỏ này, một góc nhỏ bé này, cực kỳ yên tĩnh.

Hiện tại cũng không thực sự yên tĩnh, bên cạnh là cửa sổ bằng kính, ngoài cửa sổ là một gốc cây chuối, gió thổi vù vù, cây lá bay theo, phát ra tiếng “Ba,” “Ba,” “Ba” trên cửa sổ; bên ngoài người của Hắc Ưng đường và người của Bắc quân còn đang tranh chấp, thỉnh thoảng có thể nghe thấy vài tiếng mắng mỏ tức giận; xa hơn nữa, rạp hát đã tan cuộc nhưng khán giả vẫn chưa đi hết, tiếng nói nhao nhao ồn ào, mơ hồ không rõ mà truyền vào trong.

Nhưng hai người lúc đó, vẫn yên lặng như vậy, tiếng gì cũng không nghe thấy. Sau khi anh nói xong những lời kia, trong đầu cô rối loạn, lời nói của anh rất hoang đường, nhưng từng chữ đều đi sâu trong lòng cô... Người ở trước mắt, là anh, vừa lại không phải anh... Cô đột nhiên sinh ra một loại hoảng hốt, bọn họ quen biết nhau, rồi yêu nhau, dường như đã thật lâu... Thật lâu rồi...

Suy nghĩ của Tiêu Hữu Thành cũng hỗn loạn, nói ra những lời đó, ký thật cũng không có chuẩn bị, anh thậm chí không biết bản thân vì sao lại nói như vậy, anh chỉ biết là tìm lâu như thế, khó khăn lắm mới tìm được cô, cho nên anh không thể buông tay.

“Em không tin cái gọi là ông trời đã định trước.” Một lúc lâu sau, là giọng nói của cô, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm, anh phải mất đi cô sao? Không! Không thể!

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu nhìn Đại Lê, bất ngờ phát hiện, ánh mắt của cô gần như dịu dàng hơn.

“Nhưng mà, lý do của anh đã làm em cảm động, lần này sẽ không so đo với anh.”

Nhịp tim anh đập mạnh, kịch liệt đập trong lồng ngực, cô nói cái gì? Tiểu yêu tinh này thích tra tấn người ta! Cũng dám hù dọa anh! Phải cho cô biết sự lợi hại! Anh lập tức hôn cô, nhưng cô đưa tay ra ngăn lại, nụ hôn ướt sũng chỉ rơi vào lòng bàn tay cô.

“Em cũng không tha thứ cho anh.”

Tiêu Hữu Thành sững sờ, nghe mấy câu nói của Đại Lê, lòng anh chột cao chột thấp, cảm xúc hoàn toàn bị cô tác động, nhấp nhô lên xuống, anh có phần buồn bực, “Lê! Đừng giận!”

“Em không nói đùa với anh.” Cô thoát khỏi sự kiềm chế của Tiêu Hữu Thành, về mặt dĩ nhiên, “Mặc kệ ra sao, anh chung quy đã từng ‘thay lòng đổi dạ’.” Nói xong hướng tới phía cửa, anh giữ chặt cô, “Em muốn như thế nào?”

Đại Lê muốn bỏ tay anh ra, lần này lại vung ra không được, “Chúng ta xa nhau vài ngày, tạm thời không cần gặp mặt.”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, anh đành phải thả tay cô ra, đi theo phía sau, “‘Vài ngày’ là mấy ngày? Dù sao cũng phải có thời hạn chứ?”

Đại Lê mở cửa trước, rồi quay đầu lại, trong mắt rõ ràng lộ ra ý cười, “Chờ em nghỉ thông suốt, tự nhiên sẽ đi tìm anh.” Sau đó kéo cửa ra, làm một tư thế tiễn khách, “Em phải thay đồ.”

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh lại, mấy chục ánh mắt cùng nhau nhìn qua, Tiêu Hữu Thành không muốn làm phiền nữa, chậm rãi đi ra ngoài, mới vừa bước ra khỏi phòng, phía sau cửa đóng lại một cách yên lặng. Anh bình tĩnh lại, giận không được, trách không được, vui cũng không được.

Cuối cùng, anh có chút bị ai phát hiện số phận đã định, cả đời này của anh, e rằng phải nghe theo người phụ nữ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Âm Toán

Xa cách lần này không ngờ lại dài đằng đẵng. Thực ra, sau ngày thứ năm cô đã dự định đi tìm anh, nhưng lúc anh nhận điện thoại, “Lê, chiến sự ở phía nam mới phát sinh, anh phải qua đó gấp.”

Đầu dây bên kia, lời mờ nghe thấy tiếng của rất nhiều người, trong khoảnh khắc sững sờ cô gần như đã quên, anh là thiếu soái của bắc quân, phải dẫn binh đi đánh giặc.

“Khi nào thì đi?”

“Tiền tuyến căng thẳng, nửa đêm phải lên đường.”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ tối.

“Em...”

“Em biết rồi.” Âm thanh nhỏ bé như muốn nói thêm gì đó.

“Anh sẽ nhanh chóng trở về, em nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Đúng rồi, khi này em muốn nói gì?”

“Không có việc gì, em chờ anh.”

Không khí đột nhiên trầm lắng, đầu dây điện thoại bên kia càng âm ỉ hơn, trong chốc lát dường như có người gọi anh, anh vội vàng lên tiếng, “Anh phải đi.”

“Vâng.” Tiếng cô đáp lại cùng tiếng ngắt máy đồng thời vang lên, kỳ thật cô muốn nói, em muốn gặp anh.

Cả đêm trằn trọc khó ngủ, giống như mơ giống như tỉnh, ngày hôm sau cô thức dậy muộn, đầu có chút mờ mịt, ra cửa thì nhìn thấy anh nghiêng người dựa vào bức tường màu than chì, đôi mắt đỏ ngầu, trên cằm râu mọc lúng phúng, hướng về phía cô mỉm cười, một nụ cười trong trẻo.

Đại Lê tưởng mình đang mơ, cổ sức trừng mắt nhìn, anh vẫn ở trước mắt.

“Không phải đêm qua anh đã đi sao?”

Ý cười trên mặt anh ngày càng đậm hơn, vẻ mặt cũng dịu dàng, “Đêm qua thực sự đã xuất phát, nhanh chóng đến Hàng Châu, rồi suốt đêm quay trở về.”

Lời còn chưa dứt, như một cơn gió cô đã nhào vào trong lòng anh, Tiêu Hữu Thành ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô. Đem khuôn mặt vui thật sâu vào cổ của nhau.

Cứ ôm lấy chặt chẽ như vậy, hấp thu hơi thở và sự ấm áp của đối phương, bất luận nói gì cũng đều là dư thừa.

Không biết qua bao lâu, anh buông cô ra, đặt cô tựa vào vách tường, hôn lên môi cô, không hề dịu dàng như lúc trước, lần này hôn có chút nóng nảy, trực tiếp xâm nhập vào miệng cô, mỗi một nơi đều nếm thử qua, cùng với lưỡi cô liều chết dây dưa.

Nụ hôn quá say sưa, một tay anh ôm lấy cô, một tay lại xoa ngực cô, Đại Lê ngạc nhiên, theo bản năng liền đẩy anh ra, thực ra cô đã mất đi sức lực khi bị anh hôn, mềm nhũn mà kháng cự không được, đẩy vài lần rồi lại thuận theo anh. Trời đã vào thu, cô mặc một chiếc áo somi cotton, bên ngoài còn có áo khoác lông bằng nhung tơ, anh từ cổ áo rộng rãi của chiếc áo khoác rộng thùng thình kia luồn vào trong, cách lớp áo somi mà dịu dàng vuốt ve. Hai

tay cô gắt gao nắm lấy góc áo anh, chiếc áo kia bằng len, nắm vào có chút đau, nhưng bất chấp, cái gì cũng bất chấp, tất cả suy nghĩ đều đắm chìm trong nụ hôn của anh, bàn tay của anh, cả con người như sắp sửa hoà vào nhau.

Nụ hôn thật dài, ý thức cô dường như mất đi, cố gắng thoát ra khỏi miệng anh, cô nằm trên vai anh thờ hờn hờn, tất cả cảm giác đã được thu hồi, lúc này mới phát hiện, trong lúc chặt chẽ ôm lấy thân anh, đúng là có sự thay đổi, mặc dù không rõ ràng, cô cũng có thể đại khái đoán được, hốt hoảng đẩy anh ra, gương mặt vốn đã đỏ, nay lại ửng đỏ đến cả cằm cô, anh biết cô phát hiện điều gì mặt cũng hơi hơi đỏ, xấu hổ quay sang một bên, hai người đều không dám đối diện nhìn nhau.

Tiêu Hữu Thành kỳ thật không có nhiều thời gian để nán lại, cảm xúc bình tĩnh lại, nhất định phải đi. Xa cách là điều hết sức khó khăn hơn cả quay trở về, vừa ôm vừa hôn, khó khăn lắm mới lên xe, ánh mắt lưu luyến nhau, rốt cục biến mất ở góc đường.

Đại phủ nằm ở một khu dân cư xa hoa trong tô giới Anh, ít nhà, ít người qua lại, vào buổi tối gần như không có bóng người, cũng may có đèn đường màu vàng mờ nhạt chiếu trên đường. Hôm nay có chút khác thường, trong lòng Đại Lê im lặng nhớ kỹ, dọc theo đường đi đã có bốn ngọn đèn bị phá huỷ.

Quả nhiên, trong một góc, loáng thoáng thấy vài bóng người, đèn đường gần đó cũng bị làm hỏng, căn bản nhìn không rõ ràng lắm. Đại Lê không thờ ơ, yên lặng đến gần, mùi nguy hiểm rõ ràng như vậy, sờn gai ốc, nhưng vẫn không do dự mà đi tiếp.

Tiếng người canh gác vang lên, vài người khác đồng thời xông tới, lưu manh trên ghẹo: “Cô bé, đã trễ thế này sao đi có một mình?”

Đoạn đường này tối đen, nhờ vào ánh sáng nhạt của ánh trăng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người, Đại Lê cười lạnh trong lòng, hôm nay cô mặc nam trang nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn ra.

Đại Lê không lên tiếng, tay phải lặng lẽ di chuyển ra sau người nhanh chóng cầm lấy một khẩu súng, có một người đứng gần cô nhất đã vươn tay ra muốn kéo vai cô, “Đi cùng với các anh nào!!!” Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng súng vang lên, người nọ lập tức rụp xuống đất, biến cố bất ngờ làm cho những người còn lại sợ tới mức phải liên tục lui về phía sau, một người hoảng sợ: “Con bé này dẫn theo người!” Nhất thời *tác điều thú tẩn**, chỉ chừa người trúng đạn nọ ôm chân rên rỉ lớn tiếng.

() một đám người kích động mà né ra bốn phía một cách chật vật.*

Nửa đêm, tổng đường bang Hải Thiên đèn đuốc sáng trưng, tiếng kêu thảm thiết sắc bén một lần nữa lại vang lên, may mắn là gần đây không có nhà, bằng không thì sẽ giật mình tỉnh lại giữa đêm khuya. Đại Lê đẩy cửa của một gian phòng ra, có một người đang nằm trên giường, là một người đàn ông nhỏ gầy, khuôn mặt khô vàng, trên đầu gối có vết thương do đạn bắn, pho đường chủ của Hắc Ứng đường A Lôi đang lấy viên đạn ra cho hắn, tiếng kêu thảm thiết đó xuất phát từ người này.

“Tiêm thuốc gây tê cho hắn.” Đại Lê dựa vào vách tường, mở miệng.

Về mặt A Lôi khó tin: “Đại tiểu thư! Cứu hắn đã là một ân huệ to lớn! Còn quản việc hắn có đau hay không?”

Đại Lê không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, A Lôi biết tính tình của vị Đại tiểu thư này, đành phải lấy thuốc tê trong hòm thuốc, trong lòng khó chịu, liền trút giận lên người đàn ông nhỏ gầy kia: “Nếu không nhờ lòng tốt của Đại tiểu thư chúng tôi, người mẹ nó sớm đã bị ném vào sông Hoàng Phố rồi.”

Một cây kim đâm xuống, người kia sợ đau, gây tê cũng làm cho hắn đau kêu ra tiếng, nếu không phải Đại tiểu thư đang ở bên cạnh, A Lôi thật muốn cho hắn một quyền, gầm lên: “Người mẹ nó có phải là đàn ông hay không? Lá gan thế này mà cũng dám ở trên đường giờ trò.”

Không biết là vì A Lôi mắng nên tỉnh táo lại, hay là do tác dụng của thuốc gây tê, tên đàn ông nhỏ gầy kia rốt cục ngừng kêu đau, nhỏ giọng nói: “Tôi đã nói, tôi đến Thượng Hải mới ba ngày, chẳng biết hoàn cảnh ra sao, bằng không, dù cho tôi mượn một trăm lá gan cũng không có ý đánh Đại tiểu thư.”

Lời này, lúc vừa vào bang Hải Thiên hắn đã nói qua, hắn nói hắn gọi là A P đến từ nông thôn miền nam, hồi nhỏ chỉ đi học mấy lớp, ở quê hoành hành ngang ngược vài năm, nghe nói Thượng Hải khắp nơi đều là bảo vật, đâu đâu cũng có cơ hội, liền chạy đến đây để thay đổi vận mệnh, kết quả không quen biết ai, không thể làm gì trong thành phố kỳ quái này, muốn trở về nhưng sợ bị người khác chê cười, đang ngồi xỏm ven đường rầu rĩ thì có người tìm hắn, nói là làm xong sẽ cho hắn một trăm đồng tiền, thấy người xa lạ hiểu cảnh ngộ của mình vì thế hắn liền nhận lời.

Một lúc sau, Trần Tiểu Dẫn đi vào, nói nhỏ với Đại Lê: “Đã điều tra qua, tiểu tử này không nói dối, nhưng dựa vào mô tả của hắn thì không tìm được người kia là ai.”

Đại Lê gật đầu, đang muốn rời khỏi, A Lôi ở phía sau hỏi: “Tên lang thang này phải xử trí như thế nào?”

A P nghe mọi người đang nói tới mình, lập tức lên tinh thần, miệng la lên: “Đại tiểu thư, xin cô hãy cho tôi ở lại, tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho cô...” A Lôi rốt cục không thể nhịn nữa, đánh một quyền vào mặt A P, thành công làm cho hắn ngậm miệng.

“Vậy ở lại đi.” Đại Lê thuận miệng nói một câu, từ đây thay đổi số phận của một anh chàng nhỏ bé.

Trong một đình viện kiểu cũ ở phía nam thành phố Thượng Hải, một lão già đang nằm nghiêng người hút thuốc, nếp nhăn trên mặt rất sâu tưởng chừng như có thể kẹp được con muỗi, híp nửa con mắt, xoay xoay một quả cầu bằng thép, bên cạnh là một người thiếu phụ khoảng chừng ba mươi tuổi, sừng xám bằng gấm xanh biếc, châm lửa lên tẩu hút thuốc phiện bằng vàng, đưa vào trong miệng lão già.

Một mảng khói bay lượn lờ, người hầu vào thông báo có khách đến thăm, lão già “Ừ” một tiếng, một lúc sau, một người đàn ông trung niên đi vào, mặc

một bộ âu phục màu xám đậm phẳng phiu, không biết dùng bao nhiêu keo xịt tóc mà tóc bóng lờng, đeo kính mắt, dáng dấp thật cũng nhã nhặn.

Người đàn ông trung niên theo quy củ gọi một tiếng “Khương gia” rồi không nói thêm gì nữa, người thiếu phụ hiểu ý, biết điều mà đứng lên rời khỏi, người đàn ông trung niên lúc này mới mở miệng.

Lão già vẫn híp nửa con mắt, thuốc cũng không hút một ngụm, chỉ cầm quả cầu bằng thép trong tay không nhanh không chậm mà xoay.

Người đàn ông trung niên nói một lần cho hết lời, lẳng lặng đợi một hồi lâu, nghe thấy lão già lạnh lùng hừ, “Ba lão già họ Hồng kia! Lúc trước đã bị Đại lão đại dồn ép, bây giờ ngay cả con nha đầu kia cũng sợ đầu sợ đuôi, kỹ thuật bắn súng của nha đầu kia tuyệt đối sẽ không thua súng thần Trần Tiểu Dẫn, cho mấy tên bụi đời đến đó, không phải rõ ràng tự tìm cái chết sao!”

“Hồng tam gia cũng sợ chuyện bị bại lộ sẽ gặp phiền phức, trong bang Hải Thiên tuy nói là con nha đầu kia hiện đang trấn giữ, nhưng dù sao cũng có Tiêu gia làm chỗ dựa vững chắc, quả thật cũng không dễ làm.”

Lão già hút một ngụm thuốc, hỏi: “Phía nam nói như thế nào?”

“Ý tứ của phía nam, hy vọng có thể xong hết mọi chuyện.”

Lão già nhú mày suy tư một hồi, quả cầu trong tay càng xoay nhanh hơn, “Không ổn, Đại lão đại gặp chuyện không may mới một năm, hưởng hờ, vạn nhất thật sự đắc tội với phía bắc, được một mất mười.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Cho nha đầu kia thấy lợi hại một chút, xuống tay nghiêm trọng cũng không sao.”

“Dạ.”

“Chờ một chút.”

“Khương gia?”

“Đừng dùng người mình, hãy mua sát thủ.”

“Dạ.”

Ngoài cửa bệnh viện Thánh Lăng ở tô giới Đức, đột nhiên có mấy chiếc xe quân đội chạy vào, một đám binh lính đi tới, đây là bệnh viện của giáo hội, mấy ngày nay, nhóm bác sĩ y tá mất thấy rất nhiều người của bang hội hùng hổ lui tới, hiện giờ lại tới nhiều hơn nữa... lần này còn có người trong quân đội, chỉ biết nắm chặt cây thánh giá trước ngực, yên lặng cầu nguyện.

Binh lính vây quanh bệnh viện chặt chẽ dày đặc, chỉ có mấy người ít ỏi vào trong bệnh viện, dẫn đầu là một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nhưng có tình dễ về mặt nghiêm trang, trong mắt lạnh lùng quả thật khiến cho người khác thấy mà run lên.

Đi tới trước một phòng bệnh trên lầu ba, có bốn người đàn ông mặc đồ đen canh cửa không cho tiến vào, một người đã vào trong xin chỉ thị, Trần Tiểu Dẫn nhanh chóng đi ra, thấy Tiêu Hữu Thành, lạnh lùng nhìn một cái, nghiêng người không nói gì cả.

Tiêu Hữu Thành đẩy cửa phòng ra, ngón tay đã cứng ngắc, nửa ngày mới đẩy ra được, thấy người trên giường bệnh được quấn nhiều lớp băng vải, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn đau lòng cảm thấy gần như không thờ được nữa, từng bước một đi qua, thấy rõ ràng từng chút, tiêu tụy như vậy, ngay cả môi cũng tái nhợt, lúc ngủ mà vẫn chau mày, vết thương nhất định là quá đau đớn.

Lông mi như cánh bướm khẽ run, cô mở mắt ra nhìn thấy anh, đầu tiên là sững sốt, sau đó thì nở nụ cười, đáng vẻ tươi cười gầy yếu, xinh đẹp khiến cho người ta phải đau lòng.

“Anh trở về lúc nào?” Âm thanh của cô mềm nhũn, dường như không có sức lực.

Anh cũng không nói chuyện, không hề chớp mắt mà nhìn cô, kể từ lúc anh vào cửa chính là nhìn như vậy, như để xác minh rằng tất cả chuyện này không phải là thật.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Anh vẫn bất động, không nói chuyện.

“Em muốn uống nước.”

Anh yên lặng lấy phích nước nóng ở đầu giường rót một ly nước, thử độ ấm, thổi thổi, rồi thử độ ấm, lại thổi lần nữa, lúc này mới đỡ cô ngồi dậy, một tay ôm cô để cô tựa vào ngực mình, một tay cho cô uống nước. Cô thực sự cũng không khát, chỉ uống hai ngụm, sau đó tất nhiên nép mình vào trong lòng anh. Bị thương nhiều ngày như vậy, chỉ có hiện tại là không biết đau.

Tiêu Hữu Thành vẫn không nói lời nào, cẩn thận ôm lấy Đại Lê trong lòng, như là một con búp bê dễ vỡ, chỉ dùng một chút sức lực cũng sợ sẽ bị sút mẻ.

Anh không nhìn thấy con búp bê vui đầu vào trong lòng anh kỳ thật đang mỉm cười rất ngọt ngào.

“Chiến sự ở phía nam sông sẽ chứ?”

“Ừm.”

“Chỉ bắn trúng vai trái, viên đạn lập tức lấy ra, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

“...”

“Hữu Thành, anh biết em làm việc gì. Chuyện như vậy thực ra cũng bình thường.”

“...”

“Anh không cần nhúng tay vào.”

“...”

“... Về sau em sẽ cẩn thận gấp đôi.”

“Em bị tập kích hai lần, lần đầu tiên rõ ràng có thể tránh thoát.”

“...”

.....

Đại Lê rời khỏi vòng tay ấm áp của anh, giãy dụa muốn xuống giường, “Em đưa anh đi gặp một người.”

Tiêu Hữu Thành rốt cục vẫn nổi giận: “Bị thương như vậy còn muốn đi đâu?”

“Ngay sát vách thôi, hơn nữa, chân em không bị thương.” Lời còn chưa dứt, người đã bị anh ôm lấy, cô có chút hoảng: “Anh muốn làm gì?”

“Để anh ôm em đi, nếu không thì đừng bàn nữa.”

“Nhưng bên ngoài có nhiều người trong bang như vậy...” Về mặt anh không cho phép cô chất vấn, cô than thở, rồi thuận theo ý anh, rõ ràng là cô bị thương, không biết vì sao cuối cùng người sai lại là cô.

Đi vào phòng sát vách, anh đặt cô trên sô pha trước giường, nghiêng người cô dựa vào mình, Đại Lê lẳng lẳng nhìn người đàn ông trung niên nằm trên giường bệnh không hề hay biết gì, mở miệng: “Em đã từng nói qua với anh về cha em.”

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ôm lấy cô, biết cô còn có lời muốn nói, cho nên yên lặng không lên tiếng.

“Cha nằm trên giường đã được một năm, tai nạn xe cộ kia không thể là việc ngoài ý muốn... Nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối... Bây giờ có người muốn ám sát em, có lẽ từ chuyện này sẽ tìm ra chút đầu mối.”

“Việc của bác trai em không cần lo lắng, anh có thể...” Ngón tay cô che lại môi anh, cô nhìn anh, một đôi mắt sáng trong suốt lại loé lên một tia kiên định quật cường, “Không được, đừng nói anh có thể giúp em, đây là chuyện của bang Hải Thiên, đây là chuyện nhà của Đại gia... Em hy vọng, anh có thể tôn trọng em.”

Anh thuận thế hôn lên đầu ngón tay của cô, cũng nhìn cô, “Anh có thể đồng ý với em, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, sau này gặp chuyện, phải suy nghĩ cho sự an toàn trước tiên, không được lấy chính mình mạo hiểm nữa.”

Cô cúi xuống, gật đầu, anh ôm lấy cô một lần nữa, “Lê, lần này anh ở tiền tuyến, đặc biệt cẩn thận, em có biết tại sao không?”

“Sao?”

“Bởi vì anh không chỉ vì mình mà bảo trọng thân thể, còn muốn cho em... Em hiểu được ý của anh không?”

“... Hiểu được.”

Trong phòng bệnh im lặng, chỉ nghe tiếng nước của ống truyền dịch nhỏ giọt, mùi thuốc khử trùng tràn ngập trong không khí... Bọn họ nắm chặt hai bàn tay của nhau, vẽ điểm tĩnh trên khuôn mặt... Không có vấn đề gì, một phần tình cảm kia, một phần ăn ý kia đã ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nỗi Đau Chia Ly

Đại Lê dựa nửa người trên giường bệnh, đôi mắt màu đen như ngọc bích đang mở thật to, nhìn Tiêu Hữu Thành sai người di chuyển đồ đạc vào trong phòng bệnh, bàn, giá áo, chăn mỏng, khăn mặt, chén ngà... Cô rốt cục nhìn không được mở miệng: “Anh không phải ở đây chứ?”

“Phải,” Tiêu Hữu Thành cho cô một câu trả lời chắc chắn, mỉm cười ngồi bên mép giường, “Anh muốn chăm sóc em”

“Có bác sĩ y tá mà!”

“Sao có thể chăm sóc cẩn thận bằng người nhà.”

Đại Lê liếc xéo Tiêu Hữu Thành một cái, anh cười đến mức điệu dàng vô tư, nói như vậy mà cũng không thấy nửa phần ngượng ngùng.

“Anh không có việc gì làm sao?”

“Việc làm ở phủ đô đốc cũng có thể làm ở đây, anh sẽ không quấy rầy em”

“Mẹ em sẽ không đồng ý.”

“Anh đã tìm bác gái nói chuyện, bác ấy đồng ý rồi.”

Đại Lê há hốc miệng vì kinh ngạc, bộ dạng có chút ngớ ngẩn, mẹ rõ ràng không thích anh, nhưng lại cho phép chuyện như vậy.

Tiêu Hữu Thành kìm lòng không được mà ôm cô, tự hào nói: “Con resemblance anh tốt như vậy, bác gái làm sao có thể không thích?” Anh rốt cục thành công nhận được một ánh mắt khinh bỉ từ cô.

“Mỗi ngày anh đến nhìn em không phải như nhau sao? Tại sao phải biến thành giống như một phút cũng không rời?”

“Một phút anh cũng không rời khỏi em”

“...”

“...”

“Anh ngủ ở đâu?”

“Sô pha.”

“Không thoải mái.”

“Thực ra,” anh cong khoe miệng, nụ cười có ba phần hư hỏng, “Giường của em rất rộng rãi.”

“Anh nên ngủ trên ghế sô pha đi.”

“...”

Tiêu Hữu Thành cũng không thể lúc nào ở bên cạnh cô, có nhiều lúc phải đi tới quân doanh, Thường Phi đến nhiều hơn vào ban ngày, Trần Tiểu Dẫn lúc trước cũng hay đến, bây giờ Tiêu Hữu Thành ở chỗ này, mỗi ngày anh chỉ đến trong chốc lát, báo cáo tình hình trong bang cho Đại Lê.

Hôm nay Tiêu Hữu Thành từ quân doanh trở về, Thường Phi vẫn còn ở trong phòng, Tiêu Hữu Thành gọi một tiếng bác gái, rồi ngồi ngay ngắn đằng hoàng, Thường Phi đứng dậy muốn sang phòng sát vách, anh tiễn bà đi qua, sau khi trở về thì trực tiếp ngồi trên mép giường.

“Buổi trưa đã làm gì?”

“Không có gì, chỉ cùng mẹ nói chuyện phiếm.”

Thực ra anh đã sớm thấy một góc bìa màu xanh thẫm nằm dưới gối, nhanh chóng rút ra, là một cuốn sổ sách thật dày, anh nhìn cô với ánh mắt trách cứ.

Cô mím môi, vẻ mặt như một đứa trẻ bị bắt gặp làm chuyện sai, nhưng vẫn thấy mình có lý, “Xem sổ sách không làm ảnh hưởng đến sự hồi phục của vết thương.”

“Bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi! Không thể hao tâm tổn sức!” Khẩu khí anh nghiêm khắc, thực sự đang giáo huấn cô.

“Mỗi ngày nằm ở chỗ này không làm gì cả, thật nhàm chán.” Giọng nói cô mềm mại, nũng nịu.

Anh cau mày, chống cự lại sự mê hoặc.

“Hữu Thành~~~~~” cô cố ý kéo dài âm cuối, nhẹ nhàng than thở, quả thực muốn làm người ta mềm lòng.

Tiêu thiếu soái ngoan cường kháng cự, thà chết chứ không chịu khuất phục, “Không được! Gọi anh yêu cũng không được!”

“Anh yêu.”

“..... Được rồi..... Mỗi ngày chỉ cho xem một chút...”

Khoé miệng cô uốn cong lên, cười giống như mèo, nhanh chóng hôn lên má anh.

Sáng hôm sau anh ra ngoài, sau khi trở về đưa cho cô mấy quyển sách, “Cho em giải buồn.”

Cô vô cùng vui vẻ nhận lấy, nhưng trong nháy mắt khuôn mặt chợt đen lại, - _/// tranh liên hoàn (*).

()Truyện tranh cổ Trung Quốc liên hoàn họa là một loại hình kể chuyện theo tranh vẽ đặc trưng của Trung Quốc. Các câu truyện mang tính lịch sử, thần thánh được thể hiện theo lối tranh liên hoàn giúp người đọc phần nào tưởng tượng được về cốt cách nhân vật, khung cảnh xã hội, thiên nhiên và con người trong những giai đoạn của lịch sử Trung Quốc. [nguồn]*

Anh bước vào phòng trong thay quần áo, cao giọng nói: “Truyện tranh liên hoàn rất tốt, không tốn nhiều tinh thần, bộ này do anh cố ý lựa chọn, chữ lớn, tranh vẽ in rất rõ ràng.”

- _///

Đại Lê cảm thấy thoải mái, buổi chiều anh không ra cửa, chỉ ở trong phòng xem văn kiện, bởi vì Thường Phi bị cảm mạo nên hôm nay không tới, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiêu Hữu Thành lật xem văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô, có khi ánh mắt chỉ lướt qua, có khi lại ngắm nghía thật lâu, nhưng Đại Lê không phát hiện, chỉ tập trung vào truyện tranh nằm trong tay, khẽ cười một lúc, chau mày một lát, một hồi lại cắn môi, thậm chí có một lần lộ ra vẻ u oán trong ánh mắt... Về mặt này chưa bao giờ thấy trên mặt cô, khiến cho người ta cực kỳ mâu thuẫn, vừa muốn yêu cô, lại vừa muốn “khi dễ” cô... Đương nhiên, anh cũng chỉ có thể suy nghĩ...

Tiêu Hữu Thành chuyên tâm xem báo cáo chiến sự ở tuyến phía tây, cũng không biết trải qua bao lâu, khi ngẩng đầu lần nữa, không ngờ cô đang ngủ, hai ngón tay còn kẹp quyển truyện tranh, tám chân chỉ kéo lên trước bụng, một nửa khuôn mặt nghiêng qua ngã vào chiếc gối dựa mềm mại, hơi hơi gục người xuống.

Anh vô cùng thận trọng đến bên cô, bước chân không phát ra một chút âm thanh, nhẹ nhàng đi đến, rút truyện ra, không dám đụng đến cánh tay cô, lấy tám chân mỏng trên sô pha đắp lên người cô, chỉ để hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thời tiết đang vào cuối mùa thu, quang cảnh buổi chiều khoảng ba bốn giờ, đây là phòng bệnh cao cấp, phía trước cửa sổ có hai lớp màn, một lớp vải bố, một lớp vải lụa, lúc này chỉ có một lớp, ánh nắng trời xuyên qua lớp vải lụa mỏng kia chiếu vào trong, ánh nắng mùa thu không còn mạnh mẽ, lại vào buổi chiều, ánh sáng nhọt nhọt dịu dàng rơi vào trán cô, đi qua những sợi tóc lất phất trên gương mặt để lại những bóng mờ gọn sóng.

Có lẽ cô đã ngủ lâu rồi, hai gò má ửng hồng nhàn nhạt còn đẹp hơn cả son môi. So với gương mặt tái nhợt của mấy ngày trước, môi đã hồng hào hơn nhiều. Thấy từ khoé miệng cô dần dần chảy ra một giọt nước bọt nho nhỏ, óng ánh trong sáng. Anh dùng tay lau đi giúp cô, chỉ trong phút chốc làm vậy, anh cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô lướt qua tay anh.

Cô không tỉnh dậy, cũng không có dấu hiệu bị quấy nhiễu giấc ngủ, vẫn bình thản ngủ ngon như vậy, anh cúi người xuống, hôn lên môi cô, khẽ chạm vào, dùng tất cả sự dịu dàng trong nụ hôn ấy.

Anh chỉ ngồi trên ghế ở trước giường, nhìn cô, chỉ nhìn một mình cô. Hạnh phúc, hoá ra là như vậy.

Bất tri bất giác, anh cũng ngủ thiếp đi...

Trong lúc ấy, y tá đã vào phòng một lần, nhìn thấy tình cảnh trong phòng bệnh, đứng ngay cửa, ngơ ngác nhìn một hồi, thật sự không đành lòng quấy rầy không gian ấm áp bên trong, muện một chút đến đổi thuốc cũng không sao, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã xế chiều, ánh sáng trong phòng là một lớp vàng nhạt mỏng lung, từng đợt từng đợt nhẹ nhẹ di chuyển như một dòng nước. Điều đầu tiên cô chú ý là tám chân mỏng, sau đó thấy anh trước giường, một tay chống cằm, cứ như vậy mà ngủ, lông mày nhíu lại, có đường vân trên mí mắt, dưới mí mắt lộ ra một lớp thâm đen, cô biết vào buổi tối anh ngủ không được ngon giấc, nhưng cũng biết, nếu không cho anh ở lại trông coi cô, anh lại càng ngủ không được.

Đại Lê ôm tám chân trước ngực, lẳng lặng nhìn anh. Khoé miệng của anh mang theo nụ cười, vẻ mặt thanh thoát dịu dàng, thoát nhìn trông rất hạnh phúc. Cô nhận ra được đáng vẻ hạnh phúc, bởi vì giờ phút này, hạnh phúc ngay trong lòng cô.

Qua vài ngày, vết thương đã lành lại, Đại Lê yêu cầu chuyển về nhà tĩnh dưỡng, hàng đêm anh ngủ trên sô pha, cô cũng rất đau lòng. Tiêu Hữu Thành không vui, thừa dịp trong phòng không có ai mà ôm cô, không biết thẹn mà nói: “Anh đã quen ngủ trên sô pha, quay về phủ đô đốc sẽ không ngủ được.”

“Phủ đô đốc không phải cũng có sô pha sao?” Đại tiểu thư bắt vi sở động (không có hành động nào), vẻ mặt vô tội.

Anh nhìn thấy đôi mắt mềm mại của cô có thể làm nước tràn ra, “Sô pha trong phủ đô đốc không có em bên cạnh.”

Bốn cánh môi sắp chạm vào nhau, Trần Tiểu Dẫn đẩy cửa đi vào, “Lê.” Hai người nhanh chóng tách ra, gương mặt Trần Tiểu Dẫn không chút thay đổi, giống như chưa thấy gì cả, “Lê Lê anh đến giúp em thu dọn đồ đạc.”

Hai ngày nay, trong phủ đô đốc im lặng khác thường, mọi người biết tâm tình của thiếu soái gần đây không được tốt, làm việc gì cũng đặc biệt cẩn thận. Tiêu Hữu Thành vừa nghe xong điện thoại nhà không được vui vẻ cho lắm, buông ống nghe không bao lâu, lại có tiếng “reng reng reng,” vang lên, anh bực bội cầm lấy điện thoại, vừa muốn mở miệng thì nghe thấy giọng nữ quen thuộc, “Trưa nay anh có rảnh không?”

Tâm tình lập tức tốt lên, giọng nói cũng dịu dàng: “Có.”

“Mẹ em có nấu món cá ngừ vị hương, ngày đó anh nói thích ăn, buổi trưa qua đây nhé.”

“Anh đến ngay.”

Tâm lòng của Tiêu Hữu Thành như vậy, thái độ của Thường Phi đối với anh sớm đã dịu đi, nhưng vẫn kiên trì gọi anh là thiếu soái. Vết thương của Đại Lê khôi phục khá tốt, có thể xuống lầu ăn ba bữa cơm, mấy ngày nay Tiêu Hữu Thành cũng thường đến, sáng sớm đã đến thăm hỏi nên không cảm thấy lúng túng, không khí trên bàn cơm hết sức thoải mái vui vẻ.

Cơm nước xong, Thường Phi theo thói quen mà đi nghỉ trưa, Đại Lê và Tiêu Hữu Thành ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, nhất thời hứng khởi mà lấy tập ảnh ra xem, kỷ thực chụp hình vẫn là điều mới mẻ. Sau khi sinh Đại Lê, hàng năm Thường Phi đều kiên trì mời người đến chụp ảnh cho cô, ngay cả mấy năm trước Đại Lê xuất ngoại, trong thư nhà nhất định phải kèm theo hình, vì vậy mà có một quyển tập ảnh thật dày. Tiêu Hữu Thành rất có hứng thú mà cẩn thận lật xem, thì ra bộ dạng lúc nhỏ của cô là vậy, cô từng mặc quần áo giống như một con búp bê, tóc cô cũng từng thắt bím, lúc sáu tuổi đã dám cầm súng. . . Nhìn những tấm ảnh cũ đó, nghe Đại Lê kể lại chuyện hồi nhỏ, anh vừa thấy vui vẻ vừa tiếc nuối, vui vẻ khi cô bằng lòng chia sẻ chuyện riêng tư với anh, tiếc nuối là trong quá khứ rục rờ của cô lại không có anh.

Tiêu Hữu Thành nói ra ý nghĩ của mình cho cô biết, Đại Lê thân nhiên cười: “Không có vấn đề gì, sau này còn nhiều thời gian.”

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô mở miệng nói đến sau này, gần như là một lời hứa hẹn, anh nhất thời động tình, ôm vai cô, trong lòng không rõ có mùi vị gì, ngọt ngào, cũng có chút lo lắng cho con đường không rõ ràng phía trước.

Xem xong tập ảnh, anh lật lại xem một lần nữa, vừa xem vừa nói: “Hình lúc nhỏ của anh không nhiều như thế này, chỉ có một vài tấm, sau này đi Bắc Bình anh sẽ cho em xem.”

Khi nói lời này anh chú ý đến phản ứng của cô, Đại Lê ở bên cạnh giúp anh lật từng trang ảnh, quả nhiên động tác tay trở nên rất nhanh, lại dường như không có việc gì.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành phải trở về phủ đô đốc, lão Lưu tài xế ra mở cửa xe cho anh, Tiêu Hữu Thành vẫn nắm tay cô đi đến cửa lớn, lão Lưu đứng ngoài xe liền trở vào trong nhà, anh cũng không muốn cô quay về, “Theo anh ngồi trong xe một lát.”

Cửa xe vừa đóng lại, anh lập tức đã kéo cô vào lòng, đồng thời hôn lên môi cô, Đại Lê bị thương nhiều ngày như vậy, trong bệnh viện, ở nhà, hai người không dám làm càn. Tuy rằng anh sốt ruột, nhưng nhớ đến cô còn bị thương, không dám dùng sức, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn cô một cách dịu dàng, Đại Lê nhanh chóng chìm đắm trong hơi thở của anh, chìm đắm trong sự dịu dàng của anh. Sau đó, không biết vì sao anh có phản mất kiểm soát, sức lực dần dần mạnh hơn, hôn từ đôi môi cô rồi xuống chiếc cổ mịn màng trơn bóng của cô, tay cởi nút thắt áo khoác, cách lớp áo len mà vuốt ve ngực cô, nhưng khiến cho cô cảm thấy có chút đau đớn.

Đại Lê từ ý loạn tình mê mà tỉnh táo lại, mi tâm khẽ nhăn, mở miệng: “Anh đến tốt cùng là làm sao vậy?”

Thân thể anh cứng đờ, dừng động tác lại, từ từ ngẩng đầu lên, cài lại từng nút thắt trên áo cô.

“Nơi này đã gần như ổn định, phía Bắc Bình hối thúc anh trở về.”

Ánh mắt Đại Lê nhìn ra ngoài cửa sổ, ven đường có vài cây ngô đồng, cây cối sớm đã phai tàn, lá cây sắp sửa rụng hết, còn lại vài lá cũng lung lay sắp rơi, gió thổi qua, rốt cục không có phiến lá nào chịu đựng nổi, rời khỏi cành, từ từ bay xuống nằm bên cạnh rễ cây già cỗi. Lá vàng khô héo, mất nước, không còn sinh mệnh, mất đi sự dẻo dai, viên lá thoáng cuộn lên, rốt cuộc sự khác biệt nhỏ nhoi lúc trước, bây giờ lại đột ngột biến đổi vô cùng rõ ràng.

Trầm lặng trong thời gian dài, cuối cùng Tiêu Hữu Thành không kiên trì nữa, dùng sức xoay người cô lại, bắt buộc cô nhìn mình, Đại Lê liền nhìn anh, nhìn vào ánh mắt anh, thấy anh hướng về cô bày tỏ sự mong đợi, khẩn cầu sự băng lòng, nhưng cô không thể trả lời điều gì cả, chỉ có trầm mặc.

Anh nhìn cô, vẫn luôn nhìn cô, cố chấp như vậy, quật cường như thế, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, buộc cô nhượng bộ, nhưng cô cũng ương bướng, cứng đầu như anh.

Lại một lần nữa anh là người bại trận, mở miệng trước: “Đi theo anh.”

“Không.” Câu trả lời của cô gần như nói ra cùng lúc với anh, đó là đáp án đã chuẩn bị từ lâu, đó là câu trả lời sớm đã biết trước, anh và cô đều hiểu rõ nhau.

Đêm đó Đại Lê phát sốt nhẹ, bởi vì vết thương trên vai chưa hoàn toàn lành lại, Thường Phi hết sức lo lắng, mặc dù Đại Lê nhiều lần cam đoan nói cô không sao, bác sĩ gia đình vẫn đến vào lúc nửa đêm, cho đến khi rạng sáng, trong phòng không còn người khác, lúc này Đại Lê mới đi ngủ. Không biết ngủ bao lâu, cô mơ mơ màng màng cảm thấy có người thỉnh thoảng ra vào phòng, nhẹ nhàng chạm vào trán cô. Đại Lê chỉ mệt mỏi, chỉ buồn ngủ, không còn sức lực để mở mắt.

Cuối cùng nghe thấy có người gọi cô, “Lê Lê, Lê Lê.”

Cô nhận ra đó là giọng nói của mẹ, phải hao tổn nhiều sức lực mới nói ra: “Con muốn ngủ.”

Thường Phi thấy cô đã tỉnh, không hề kiên trì mà vỗ nhẹ vào má cô: “Ăn một chút rồi ngủ tiếp, đã trưa rồi.”

Đại Lê nửa muốn ăn nửa chỉ muốn ngủ, nhưng lại không muốn mẹ lo lắng, cố gắng ngồi dậy, thực ra cô đã bớt sốt, cũng không thấy chóng mặt, ăn xong một chén cháo, tinh thần quả nhiên tốt hơn rất nhiều, Thường Phi nói lấy thêm một chén nữa, cô cũng không từ chối. Khi vào phòng lần nữa, Thường Phi nói: “Buổi sáng mẹ Dương mua thức ăn trở về, nói là thấy xe của thiếu soái đậu ở bên ngoài, vừa rồi lão Lưu nói với mẹ, xe thiếu soái vẫn ở đó, tại sao ngày hôm qua cậu ta không lái xe trở về?”

Cô cảm thấy trong đầu xoay vòng vòng, vô thức đưa tay lên trán, Thường Phi vội vàng đến gần, hỏi: “Không thoải mái chỗ nào?” Bà thử nhiệt độ vài lần trên trán cô, dường như không sao.

Đại Lê miễn cưỡng ăn chén thứ hai, khó khăn lắm mới ăn xong, cô nói muốn đi ra ngoài xem, lúc này Thường Phi mới cảm thấy có điều bất thường, không hỏi gì cả, chỉ mặc thêm áo cho cô.

Mặc một chiếc áo khoác da cừu màu tím, Đại Lê ra khỏi cửa lớn, quả nhiên trông thấy xe anh, vẫn đậu ở chỗ ban đầu. Lặng lẽ đứng ngoài cửa trong chốc lát, rồi đến gần, xuyên qua cửa kính, chỉ thấy bên trong xe có một lớp khói thuốc lơ lửng, cô gõ cửa xe, kính xe từ từ hạ xuống, khói thuốc dày đặc lập tức bay ra khiến cô bị sặc mà rơi nước mắt, cô cau mày che mũi, mơ hồ trông thấy một đôi mắt đỏ thẫm như máu.

Tiêu Hữu Thành ngửa mặt ngồi ở chỗ kia, dựa vào ghế, suy sút, tiêu tụy, về mặt trước kia đã không thấy nữa, trong mắt có muôn ngàn sợi tơ máu kết lại như gai đâm vào mắt, liếc mắt một cái đã cảm thấy đau đớn, cô muốn tránh, nhưng thân thể như bị giữ lại, không thể trốn thoát, chỉ có thể nhìn thấy sự đau đớn.

Anh mở miệng, giọng nói đã khàn khàn, nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng, “Đi theo anh.”

Đại Lê mỉm cười, chính mình cũng thấy kỳ lạ, đến lúc này vẫn có thể cười, cô nói: “Anh không thể vì em ở lại, em cũng không thể vì anh rời đi.” Sau đó mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, thật tốt, trong lòng rơi lệ, trên mặt lại mỉm cười, thật là tốt.

Mỗi anh mập mạp, dường như muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói, kéo tay cô dán sát vào ngực anh, nói: “Nơi này rất đau.”

Cô gật đầu, gật đầu, không ngừng gật đầu.

Biết, em biết, bởi vì, em cũng đau.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm Chi Hội

Màn đêm buông xuống, lồng đèn, đèn nê ông muôn màu muôn vẻ đang cùng đan xen vào nhau toả sáng lấp lánh, ánh sáng óng ánh rực rỡ chiếu rọi xung quanh, đêm thành phố phượng đông không bao giờ ngủ nổi tiếng này trang hoàng cảnh sắc bên ngoài hết sức lôi cuốn. Tại đêm chi hội nhộn nhịp xa hoa nhất này, chỉ cần mong muốn, có thể ở trong này mê say đến bình minh, đương nhiên, điều kiện trước tiên chính là có đủ tiền trong túi.

Sau chín giờ, đêm chi hội mở cửa vào thời gian náo nhiệt trong ngày, có bốn chàng trai trẻ đang khom người tiếp đón, khách khứa nối đuôi nhau tiến vào, những công tử mặc âu phục giấy da, những lão gia thì mặc trường sam kiểu xưa, còn có những phu nhân quý phái mặc áo lông sừng xám, tiểu thư trẻ tuổi thì mặc âu phục tân thời, thậm chí còn có rất nhiều người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, khung cảnh rộn ràng nhộn nhịp, vô cùng sôi nổi.

Đêm chi hội có tổng cộng ba tầng lầu, lầu một là phòng khiêu vũ, lầu hai là sòng bạc, lầu ba là ghế lô. Không có ngăn cách phòng trên lầu một, chỉ là một hội trường thật lớn, sàn nhảy nằm ở giữa, chỗ ngồi rải rác bốn phía, trước mặt sàn nhảy là một cái bục không cao, trên sân khấu có một nữ ca sĩ, mặc sừng xám màu rượu đỏ, xê lên thật cao, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, chiếc áo choàng đen mỏng rộng rãi có hoa văn hình hoa hồng, tay cầm micro mà uốn éo vòng eo nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu, đôi môi đỏ thắm mở ra, hát lên một bài hát xa xưa: “Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, là một thành phố không bao giờ ngủ. Đèn rực rỡ sáng chói, âm thanh xe cộ, ca múa mừng cảnh thái bình...”

Một mảnh xa hoa trụy lạc, ngợp giữa vàng son, đột nhiên truyền ra một tiếng la hét âm ỉ không hài hoà, chỉ thấy trong một góc của sàn nhảy, một cô gái mặc áo xanh ngả xuống đất, cúi đầu che mặt, nhưng ngón tay kia thật sự rất mảnh mai, che không được gương mặt có một dấu tay đỏ thẫm, tóc búi lên đã lỏng lẻo, bảy giờ những sợi tóc đã buông rũ xuống bên tai, thân mình run rẩy có phần chấn động. Bên cạnh là một người đàn ông trung niên mặc

trường bào bằng gấm với hoa văn kim tiền, mập mạp thấp người, vẻ mặt bóng loáng, chỉ vào cô gái nằm trên mặt đất mắng to: “Kỹ nữ thôi tha! Mẹ nó người thật coi bản thân mình là tiểu thư? Hừ! Một vũ nữ, con mẹ nó còn không phải là kỹ nữ, cho ông đây sờ người hai cái không được sao? Mẹ nó, bây giờ ông đây có thể bóc lột người!” Nói xong, một phen nắm lấy chiếc áo màu xanh của cô gái kia cởi ra, thật sự đưa tay gỡ bỏ từng nút trên chiếc áo sùan xám, cô gái kia sợ tới mức không nói ra được, chỉ có thể phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ, liếc mình lùi về phía sau. Khách khứa xung quanh nhìn qua, nhưng đều thờ ơ, ở chỗ như vậy, chuyện thế này nhìn đã quen.

Người quản lý dẫn theo hai người tay chân chạy tới, lại đối xử tốt với người khách động thủ, ôn hoà khuyên nhủ, người đàn ông trung niên đang nổi nóng làm sao chịu nghe lời? Mắt thấy một lớp quần áo mỏng của cô gái kia bị xé ra, hẳn ta đột nhiên lao đảo té ngã, bản thân không biết chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Biến cố vừa rồi trái lại thu hút ánh mắt của rất nhiều người, bên lề không biết khi nào xuất hiện một nam một nữ, người đàn ông mặc một bộ âu phục xám xanh, mái tóc đen dày, khuôn mặt tuấn tú không giả tạo, khoẻ miệng còn lộ vẻ thân nhiên, nhưng chỉ có cảm giác xa cách như người quá cao quý khiến người ta không dám đến gần. Cô gái mặc một chiếc váy dài màu tím sậm, làn váy lấp lánh rực rỡ, cẩn thận nhìn, có thể sờ thấy những viên đá kim cương nhỏ vụn khảm trên chiếc váy, áo choàng màu vàng kim rủ xuống tới đầu gối, mái tóc dài như một đám mây, đôi mắt kia, lông mày kia, một bức tranh thần tiên khó tả.

Trong chốc lát bốn phía đều im lặng, sự xuất hiện của đôi nam nữ này tuyệt đẹp đến không thật. Chỉ thấy người đàn ông lấy ra một chiếc khăn màu xanh từ trong túi áo của bộ âu phục, thông thả lau tay, một tay kia thuận tiện cố ý đánh vào mặt người đàn ông trung niên. Người đàn ông chậm chạp kia giờ phút này ý thức được là ai gây chuyện với hắn, khuôn mặt đen lại, sưng to như một lá gan heo, từ trên mặt đất giật dừ đứng lên, giơ tay định đánh trả, nhưng lại bị hai tên tay chân ngăn cản, hắn ta vừa giãy dụa vừa chửi ầm lên, cảnh tượng vô cùng thú vị.

Ngay thời khắc hỗn loạn này, chỉ nghe có người lạnh lùng mở miệng: “Ồn ào cái gì?” Âm thanh trầm thấp nhưng khiến mọi người kinh sợ.

Đó là một mệnh lệnh trong đêm nay mà suốt cả đời của Bạch Nguyệt Nhi không thể quên, đầu tiên cô ta bị nhục nhã bởi một người khách, ngay lúc cô ta tuyệt vọng, thì một người đàn ông đế vương ra tay cứu giúp, chỉ một cái nhìn, cô ta biết mình đã yêu người đàn ông này, anh ta là một người xuất sắc khiến cho người ta không thể không đem lòng yêu, đồng thời, cô ta cũng biết mình có hy vọng xa vời, bên cạnh anh ta là cô gái kia, xinh đẹp vô song, cô ta lúc này mới biết được, thật sự có một người phụ nữ xứng đáng với danh hiệu “Khuyên quốc khuyên thành,” hai người đứng cạnh nhau, thật là một đôi tiên lữ giai ngẫu. Sau đó cô ta nhìn thấy cô.

Một câu hỏi lạnh lùng, chất vấn nhiều hơn là nghi ngờ, Bạch Nguyệt Nhi giống với mọi người, bị âm thanh này cắt ngang tất cả suy nghĩ, không tìm được mà nhìn qua, vì thế trông thấy cô. Quần dài đen, áo somi trắng, áo khoác đen, trang phục của cô không giống như một người phụ nữ, một chút cũng không giống, ngay cả Bạch Nguyệt Nhi trước đây không biết, phụ nữ cũng có thể ăn mặc như vậy, nhưng cô mặc rất duyên dáng, vẻ đẹp quý phái, không khí, liêu lĩnh, hồn nhiên, biếng nhác, và quyến rũ pha lẫn với nhau, khí chất phức tạp mâu thuẫn như vậy, cô chỉ dùng quần áo trắng đen đơn giản thế này lại thể hiện ra một cách sống động.

Sau này, Bạch Nguyệt Nhi thấy cô mặc sùan xám, váy tây dương, còn thấy cô mặc ki-mô-nô, mới biết được, bất luận cô mặc cái gì cũng khiến người ta say mê, có thể thấy sự khác biệt mà không cần mở mắt. Vừa rồi còn ngưỡng mộ vẻ đẹp thần tiên của cô gái mặc áo tím, nhưng nếu so sánh với cô thì cô ta đúng là *dong chi tục phấn (phấn son bình thường)*.

Mỹ nhân chân chính hoá ra là như vậy.

Phản ứng đầu tiên của người quản lý là nhanh chóng đi nghênh đón, cung kính gọi một tiếng, Đại tiểu thư.

Phàm là những người có chút kiến thức về bến Thượng Hải, lập tức biết rõ người đến là ai, con gái một của Đại lão đại, hiện giờ là chủ sự của bang Hải Thiên, người chủ thật sự của đêm chi hội, Đại gia Đại tiểu thư, Đại Lê.

Quản lý là người tinh tế, chỉ vài ba câu đã đem chuyện hỗn loạn này giải thích rõ ràng, Đại Lê vừa nghe nói vừa lướt mắt qua nhìn toàn cảnh, mọi người đều cho rằng tầm mắt của cô dừng lại trên người mình, thực ra chưa từng dừng lại.

Người quản lý nói xong rồi lùi sang một bên, Đại Lê thân nhiên nhìn về người đàn ông trung niên phía trước, nhàn nhạt nói: “E rằng tiên sinh đã đến lầm chỗ, nơi này là phòng khiêu vũ.”

Rõ ràng là không mang theo ánh mắt và âm thanh cảm tình, người đàn ông lại cảm nhận được da đầu run lên từng đợt, lạnh gai ốc, mơ hồ ngậm miệng không biết nói gì nên kẹp đuôi chạy trốn.

Đại Lê xoay người lại nhìn đôi nam nữ kia, “Chi phí đêm nay của hai vị sẽ ghi vào sổ của tôi, hy vọng không quá nhiều hứng thú của hai người.” Cô khẽ gật đầu thăm hỏi, vừa muốn rời đi lại nghe người đàn ông thấp giọng gọi: “Chris.”

Đại Lê ngoảnh đầu lại, cô quả thật cảm thấy anh ta trông rất quen mặt, nhất thời lại nghĩ không ra. Nghi hoặc trong mắt cô hiển nhiên làm tổn thương người đàn ông kia, mặc dù che dấu nhưng vẻ mặt thất vọng rất rõ ràng, anh ta nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, “Paris, một ngày.”

Hoá ra là anh ta.

Với sự xuất sắc của anh ta, trí nhớ của cô vốn không thể quên, nhưng mà xa cách ba năm, cô không nghĩ đến lại gặp anh ta ở chỗ này.

Ngày nghỉ đầu tiên ở học viện âm nhạc Vienna, một mình cô đi Paris, bọn họ quen biết trên một chiếc thuyền trên dòng sông Seine, không nhớ rõ là ai bắt chuyện trước, gặp đồng bào ở nước ngoài chắc chắn khiến cho người ta có cảm giác thân thiết, dĩ nhiên bọn họ trò chuyện với nhau, nói về Paris, nhạc kịch, âm thực, Shakespeare... Hoặc không nói gì cả, chỉ lẳng lặng thưởng thức cảnh đẹp bên hai bờ sông, khi đó đang là đầu thu, bầu trời xanh

thăm, ánh mặt trời trong veo, cây ngô đồng bên bờ xanh um tươi tốt, cảnh lá sum suê, thấp thoáng là một toà nhà cao quý cổ xưa, vừa xinh đẹp vừa lẫm liệt.

Anh ta mời cô ăn tối, nhà hàng nằm bên bờ sông Seine, bọn họ ngồi gần cửa sổ, có thể dùng com trong khi xem cảnh đêm của sông Seine. Sau khi xem xong vở ca kịch tại sân khấu kịch Paris, anh ta tiễn cô về khách sạn, ngày hôm sau lại đến tìm nhưng cô đã rời khỏi.

Anh ta chưa từng hỏi tiếc như vậy, ngoài trừ tên tiếng Anh, đối với cô anh ta hoàn toàn không biết gì cả... Mong một ngày nào đó sẽ gặp lại, anh ta cho rằng rốt cuộc đã đợi được cô.

Cũng không ngờ bỏ lỡ một năm chính là bỏ lỡ cả đời.

“Đó là ngày cuối cùng tôi ở Paris, sáng sớm hôm sau đã trở về Vienna.” Biết được anh ta từng đi tìm mình, Đại Lê giải thích như vậy. Lúc này bọn họ đã ngồi xuống, khi cô nói những lời này, vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta rốt cục chịu tin rằng, năm đó người động tình chỉ có anh ta.

“Tôi tên là Dung Đình Hiền.” Anh ta vươn tay về phía cô, ánh sáng đầy màu sắc di chuyển xung quanh sàn nhảy, trùng hợp lướt qua mặt anh ta, nét mặt tươi cười tuần tú toả ra một sắc thái rực rỡ thoáng qua. Cô mỉm cười, bắt lấy tay anh ta, “Tôi là Đại Lê.” Dưới tay anh ta hơi căng thẳng, “Rất vui khi gặp lại cô lần nữa.”

Cô gái áo tím ngồi cùng chỗ luôn im lặng quan sát tất cả, Dung Đình Hiền giới thiệu: “Đây là bạn học ở Anh quốc của tôi, Tiết Phi Dao.”

Hai người gật đầu qua lại chào hỏi, Tiết Phi Dao đột nhiên cười lên thích thú, “Thì ra là cô.” Lời này khiến cho Đại Lê thấy khó hiểu, Dung Đình Hiền nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đang chuẩn bị mở miệng thì bị cắt ngang.

Người đi đến là một cô gái trẻ, mặc một chiếc sườn xám nhạt, khiến cho làn da nổi bật kia lại càng trắng thêm, trong tay cầm một ly rượu, hướng về phía Dung Đình Hiền nhỏ giọng nói: “Cảm ơn tiên sinh cứu nguy, Nguyệt Nhi không có gì đền đáp, chỉ xin kính một ly rượu nhạt để bày tỏ sự cảm ơn.” Hoá ra là cô gái vừa rồi bị tên kia sỉ nhục.

Tiết Phi Dao cười nói: “Thế nào lại không có gì đền đáp? Tiểu thư xinh đẹp như vậy, lấy thân báo đáp anh ta nhất định sẽ vui.”

Gương mặt tái xanh của Bạch Nguyệt Nhi chợt đỏ ửng, đứng ở đó, nói gần cũng không phải gần nhưng cũng không xa, lúng túng tưởng chừng như muốn khóc. Dung Đình Hiền cầm ly rượu lên nhẹ nhàng chạm vào ly của cô ta nói: “Tiểu thư không cần để ý, vị này là bạn của tôi mới từ nước ngoài trở về, có thói quen nói đùa, cũng không có ác ý.” Bạch Nguyệt Nhi vội vàng uống cạn ly rượu, đỏ mặt rời khỏi.

Tiết Phi Dao lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi không thích nhìn những người phụ nữ kiểu cách cổ xưa như vậy, ông ọo ngượng ngùng, làm bộ làm tịch, giúp cô ta không phải một mình Dung Đình Hiền, tại sao chỉ cảm ơn một mình anh ta?”

Dung Đình Hiền cười nói: “Trách tôi vừa rồi không nói rõ ràng với vị tiểu thư kia, thực ra là Tiết tiểu thư muốn giúp cô ấy.”

Tiết Phi Dao không nói tiếp, xoay qua nâng ly với Đại Lê, “Tôi rất thương thức Đại tiểu thư, dù cho không có Dung Đình Hiền, tôi cũng rất vui khi được kết bạn với cô.”

Đại Lê mỉm cười, nói lời cảm ơn, nâng ly cùng uống với cô ta.

Ba người đều từng học ở Châu Âu, đương nhiên có rất nhiều đề tài chung để tán gẫu, đang nói đến cảnh tuyết trên núi Alps*, một người tiếp viên đi tới, cúi xuống bên tai Đại Lê nhỏ giọng nói gì đó, Đại Lê nhìn về hai người Dung Tiết xin lỗi cáo từ, Dung Đình Hiền đứng dậy đưa tiễn, ánh mắt vẫn nhìn theo cô, cho đến khi thân ảnh của cô biến mất chỗ cầu thang.

() là một trong những dãy núi lớn nhất, dài nhất châu Âu, kéo dài từ Áo, Ý và Slovenia ở phía Đông, chạy qua Ý, Thụy Sĩ, Liechtenstein và Đức tới Pháp ở phía Tây.*

“Ngày mai anh sẽ không cùng tôi quay về Nghiễm Châu sao?”

“Tôi sẽ phái hai người trợ thủ đắc lực đi cùng cô.”

Tiết Phi Dao hiểu rõ mỉm cười, hướng về phía anh ta nâng ly, “Chúc mừng anh, nhưng đừng để đánh mất cô ấy lần nữa.”

Khuôn mặt tuần tú rạng rỡ, vẻ mặt vui sướng và tự tin, nét tươi cười của Dung Đình Hiền thoát nhìn càng thêm mê người, “Không bao giờ.” Lời nói vô cùng kiên định.

Trong phòng hoá trang của đêm chi hội, Bạch Nguyệt Nhi ngờ ngẩn ngồi xuống, đưa ngón trỏ tay phải đặt lên môi, lúc cô ta cụng ly với Dung Đình Hiền, ngón tay của anh ta đã chạm vào chỗ này.

Hai người vũ nữ tiến vào trong trang điểm thêm, lúi rúi nói chuyện với nhau.

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đại tiểu thư, quả nhiên là danh bất hư truyền, so với nhiều đàn ông thì đẹp trai hơn đấy!”

Người còn lại cười nhạo nói, “Cô mới tới đêm chi hội vài ngày à? Tôi đã làm lâu như vậy, cũng chưa nhìn thấy Đại tiểu thư vài lần.”

“Người đàn ông cùng ngồi với cô ấy là Tiêu thiếu soái phải không? Cùng với Đại tiểu thư thật là xứng đôi nhỉ!”

“Cô có thể làm việc ở đêm chi hội, thế nhưng ngay cả tin tức Tiêu thiếu soái trở về Bắc Bình cũng không biết.”

“À? Tiêu thiếu soái đi rồi? Vậy người đàn ông kia là ai? Có thể để cho Đại tiểu thư tự mình tiếp khách.”

“Cô xem như hỏi tất cả mọi người, nhìn cả cái bên Thượng Hải này, bây giờ chỉ sợ không mấy người có thể nhận ra anh ta.”

Bạch Nguyệt Nhi nhìn qua, thì ra hai người đang nói chuyện chính là Kiều Kiều và Lệ Ti, bởi vì Lệ Ti gần đây quan hệ mật thiết với một ông chủ cửa hàng tây, cho nên nghe được các loại tin tức.

Về mặt Lệ Ti kiều ngạo, khoe khoang tin tức mới của mình, “Anh ta cũng không phải là nhân vật bình thường, cô biết Dung gia lưng lầy nổi tiếng không? Trên đời này, e rằng không có việc làm ăn nào bằng Dung gia, mọi người đều nói, tài sản của Dung gia có thể so sánh với quốc khố ngày xưa. Anh ta là thiếu gia con vợ cả, thế hệ duy nhất trong Dung gia, nghe nói từ nhỏ được đưa đi nước ngoài, mới trở về hai ngày nay.”

Kiều Kiều nghe được thì ngây người, Bạch Nguyệt Nhi cũng ngẩn ngơ theo, Lệ Ti lại nói: “Còn nữa, cô gái áo tím ngồi với bọn họ cũng có bối cảnh lợi hại, là tiểu thư của Tiết gia.”

“Tiết gia? Tiết gia là ai?”

Lệ Ti có phần kinh thường mà nhìn Kiều Kiều liếc một cái, “Tiết gia cô cũng không biết sao? ‘Bắc Tiêu nam Tiết’ đấy!”

Kiều Kiều rốt cục hoảng sợ lên tiếng, Lệ Ti trêu ghẹo cô ta nói: “Tiết tiểu thư với cô không có liên quan gì, nhưng thật ra có thể có biện pháp tiếp cận với Dung thiếu gia kia.”

Kiều Kiều xi một hơi, nói: “Chúng ta là loại thân phận này, làm sao có thể hy vọng tiến vào gia đình như vậy.”

“Kết hôn?” Lệ Ti giống như nghe được truyện cười rất hài hước, thất lung thiếu chút nữa không đỡ dậy nổi, “Vào được loại gia đình đó, cô còn trông mong được người ta cưới hỏi đăng hoàng ư? Đừng có nằm mơ! Người ta nếu chịu nuôi cô cũng đã là phúc lớn.”

Kiều Kiều cúi đầu không nói, không khí trong phòng hoá trang đột nhiên nặng nề, qua hồi lâu, Lệ Ti thờ thật dài: “Đừng nói là thân phận của cô như tôi, ngay cả Đại tiểu thư, e rằng cũng không vào được cửa của Tiêu gia.”

“Tại sao lại không? Đại tiểu thư tuổi còn trẻ đã quản lý bang Hải Thiên, đáng người lại xinh đẹp như vậy.”

“Tiêu gia là loại người gì? Lời nói đại nghịch bất đạo giống như hoàng thất không khác là mấy, nghe nói, Tiêu phu nhân vẫn theo quy củ triều đình, Đại tiểu thư khác biệt với những tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, cả ngày xuất đầu lộ diện, làm sao Tiêu gia sẽ để cô ấy vào cửa?”

Kiều Kiều há to miệng, cuối cùng không nói ra lời nào. Chỉ chốc lát sau, hai người trang điểm lại rồi đi ra ngoài.

Bạch Nguyệt Nhi vẫn ngồi ngơ ngác, chỉ cảm thấy lạnh lẽo không giới hạn, ngay cả Đại tiểu thư xinh đẹp cao quý còn như thế, huống chi là cô ta? Anh ta là mây trên trời, cô ta tất nhiên là một vũng bùn, cả đời này, chỉ có thể nhìn lên, tuyệt đối sẽ không cùng nhau xuất hiện.

Trần nhà thấp treo vài chiếc lồng đèn nhỏ, phát ra ánh sáng màu da cam trong hành lang mờ tối, Đại Lê nhận ra dây số trên ghế lô, có chút vất vả. Đường chủ của Thanh Long đường Hồ Quang mời cô đến đêm chi hội, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng, để cô ở dưới lầu chờ hồi lâu, nay lại tìm người mời cô đến ghế lô của lầu ba, không biết bên trong muốn làm cái gì.

Cuối cùng tìm được ghế lô 309, gõ cửa một hồi, không ai trả lời, cửa chỉ khép hờ, một tay cô nhẹ nhàng đẩy ra, một tay đặt lên súng bên hông.

Mùi khói thuốc đậm đặc phả vào mặt, trộn lẫn với một mùi thơm kỳ lạ, bên trong cũng mờ tối, chỉ có một ngọn đèn tường phát ra ánh sáng. Đại Lê nhìn xung quanh một cách cảnh giác, không đợi cô nhìn rõ ràng, có một vật cứng lạnh lẽo đột nhiên để trên trán cô, đồng thời súng trong tay bị đè lại, xem ra, đối phương rất quen thuộc với cô.

“Buông tay.” Âm thanh khàn khàn, giống như giấy nhám cọ sát trên mặt đất, khẩu súng trên trán cô tăng thêm sức lực, Đại Lê chần chừ, tay cầm súng nói lỏng ra rồi bị người ta đoạt lấy, ném xuống chỗ xa xa, đồng thời lưỡi dao mỏng được cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cùng lúc cửa ở phía sau khép lại, đèn cũng sáng lên, chói lóa chiếu vào mắt cô. Đột nhiên trời đất quay cuồng, cô bị ôm lấy hung hăng ném trên giường.

Đại Lê sửng sốt với phản ứng chậm chạp của mình, vậy mà không thể khởi động thân mình, lạnh lùng nhìn người nọ trước giường, hấn mặc một áo choàng tằm màu đỏ, cổ áo rộng rãi, có thể thấy rõ con rồng xanh ở trước ngực, dữ tợn đáng sợ, bên miệng còn ngậm một tẩu thuốc, trong tay vẫn cầm súng, hống hống tối om đối diện với cô.

“Hồ đường chủ, ông dám làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn thương lượng cái gì?”

Hồ Quang cười nói: “Quả nhiên là Đại tiểu thư, trông rất ngon mắt! Nằm trên giường của tôi, còn có thể bình tĩnh như vậy.”

Ngay lập tức, trong mắt Đại Lê ngưng tụ băng giá, ánh mắt kia lại đâm vào trong lòng Hồ Quang khiến hắn ta run lên, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Đại tiểu thư, hôm nay mời cô đến chỉ có một việc, cô gả cho tôi, nhân tiện lấy bang Hải Thiên làm của hồi môn.”

“Mơ tưởng!”

“Đại tiểu thư, cũng không thể nói chắc chắn như vậy, chờ tôi và cô hôm nay trở thành vợ chồng thật sự, cô không muốn lấy chồng cũng phải lấy.” Vừa nói vừa lấy cặp mắt thêm khát kia lướt qua người Đại Lê.

Đại Lê cười lạnh một tiếng, “Hồ đường chủ thật sự là ngây thơ, nếu ông dám đụng đến tôi, tôi sẽ cho ông sống sao?”

Hồ Quang lắc đầu, trong miệng tám tắc, đưa tay sờ lên hai má của Đại Lê, cô giờ tay chặn lại, nhưng trong nháy mắt rơi vào trạng thái đông cứng! Tay cô lại mềm nhũn không có sức lực!

Hồ Quang thấy bộ dáng kia của cô, biết thuốc đã có tác dụng, hắn ta trầm tĩnh lại, lời nói cũng suông sã hơn, “Muội muội, ca ca nhớ ngươi cũng không không phải ngày một ngày hai, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ca ca sẽ không bạc đãi ngươi, trong ly rượu vừa rồi ngươi uống đã bỏ thêm thuốc rất tốt, ca ca sẽ cho ngươi vui vẻ đến cực điểm, ha ha ha ha ha!!!”

Trong mắt Đại Lê rốt cục xuất hiện một tia bối rối, mũi được cũng bắt đầu phát huy tác dụng, thân mình ngày càng khô nóng, hô hấp ngày càng dồn dập, hai má ửng hồng, đáng vẻ này của cô khiến cho trong người Hồ Quang nóng lên, hô hấp nặng nề, hận không thể lập tức nhào vào người cô, nhưng phải áp chế dục vọng, cao giọng gọi, “Đi ra!”

Trong phòng còn có người! Chỉ thấy từ phòng trong có một người chậm rãi đi ra, gầy còm, đầu đội mũ lưỡi trai, hai tay nhấc lên một cái giá ba chân bằng sắt, ở trên đó là... Cameras!

Đại Lê nheo hai mắt lại, mười ngón tay nắm chặt khăn trải giường, Hồ Quang nói: “Muội muội, ca ca biết ngươi tính tình mạnh mẽ, khó khăn lắm mới nghĩ ra chủ ý tốt như vậy, để cảnh hai ta vui sướng chụp lại, nếu sau này ngươi trở mặt, ảnh chụp này không chừng sẽ đưa tới tay của Đại phu nhân, hoặc là Tiêu thiếu soái, hoặc là xuất hiện trong tiêu đề của các tờ báo lớn, đưa khắp đại giang nam bắc, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Ánh mắt Đại Lê đã bình tĩnh nhìn về phía hắn ta, đó là một loại bình tĩnh khiến cho người ta sợ hãi, bởi vậy trong lòng Hồ Quang có một chút sợ hãi, hắn ta thầm mắng chính mình vô dụng, lại đi sợ ánh mắt đe dọa của một con nha đầu. Ném súng đi, đưa tay cởi cúc áo của cô, “Muội muội không cần sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn theo ca ca, đưa ra bang Hải Thiên, ảnh chụp này, ta để ở trong nhà tự mình xem.”

Hắn ta phân tâm cởi cúc áo, chỉ một lúc không chú ý, một ánh sáng sắc bén loé lên trước mắt, hắn ta nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ cảm thấy ở cổ đau đớn nóng rát, đưa tay lau, tất cả đều là máu!

Đáng tiếc, Đại Lê căn bản không còn sức lực, dùng hết sức cũng không lấy được tính mạng của hắn, hành động này trái lại chọc giận Hồ Quang, hắn ta nắm chặt tóc của cô, “Bóp bóp” là hai cái tát, “Con mẹ nó, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Giờ bộ ra về phụ nữ trinh tiết cho lão tử xem! Hừ! Mẹ nó ngươi theo Trần Tiểu Dẫn lại còn có tên họ Tiêu, con mẹ nó lão tử chưa từng ghét bỏ ngươi!”

Khoé miệng của cô đã nứt ra, máu đỏ tươi chảy xuống chiếc cằm trắng nõn, tạo thành một vệt đẹp thê lương, Hồ Quang đã vô cùng kích thích, rất nhanh cởi hết quần áo của mình, rồi trực tiếp cởi lưng quần của cô, mới vừa tháo ra một nửa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng vang, Hồ Quang không hiểu chuyện gì xảy ra cũng đã ngã xuống.

Đại Lê vốn đã nhắm mắt, lúc này hơi mở ra, chỉ thấy tên nhóc gầy đội mũ lưỡi trai đứng cách đó không xa, hai tay vẫn cầm súng, toàn thân run run dữ dội, đột nhiên hét lên một tiếng, nhanh chóng quăng súng xuống.

Người nọ run rẩy đến trước giường, mở miệng: “Đại Đại Đại Đại Đại tiểu thư, cô cô cô cô có sao không?”

Đại Lê chỉ cảm thấy toàn thân giống như đang bốc cháy, ngoan cường kiên trì, không cho mình phát ra một tiếng rên rỉ, “Anh là ai?”

“Tôi là A P đây, Đại tiểu thư cô không nhớ tôi sao? Tôi là người cô đã thu nhận, cho A P làm trâu làm ngựa, Đại tiểu thư tôi....”

“Anh đến tổng đường, mời Trần đường chủ lại đây, mau!”

A P sùng sốt một chút, vội vàng gật đầu, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Lúc đầu, bởi vì Hồ Quang muốn làm chuyện này bí mật, thân tín cũng không dám dùng, cố ý chọn người mới, vừa lúc nghĩ tới thằng nhãi con mới đến để kiểm soát, cho nên cố tình đưa A P đến Thanh Long đường ngay sau đó. Hồ Quang lúc này ngã trên mặt đất, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Trần Tiểu Dẫn nhanh chóng đến nơi, Đại Lê cuộn người lại, thân thể run rẩy gần như muốn co rút, Trần Tiểu Dẫn đưa một viên thuốc vào miệng cô, cởi áo khoác choàng lên người cô, nhẹ nhàng ôm lấy Đại Lê, xoay người về phía thi thể của Hồ Quang liên tục bắn hơn mười phát súng cho đến khi trở thành một vũng máu thịt lẫn lộn, A P đi theo sau thấy vậy nôn ra tại chỗ.

Khi Trần Tiểu Dẫn khởi động xe, Đại Lê cơ bản đã tỉnh táo, “Chuyện này xử lý như thế nào?”

“Người của Hắc Ưng đường đã phái đi, lấy danh nghĩa phản bội mà ra lệnh giết chết.”

Đại Lê khẽ nhú mày, “Đừng để liên lụy quá nhiều người, tất cả gia quyến đều buông tha.”

Trần Tiểu Dẫn trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng mở miệng: “Đã biết.”

“Việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

“Em biết.”

Đại Lê dường như rất mệt mỏi, nhắm mắt rút người vào trong chỗ ngồi, nhỏ giọng nói: “Đi tổng đường trước, em muốn thay quần áo, không thể để cho mẹ em nhìn thấy.”

Một hồi lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nhỏ nhẹ đều đều của cô, nhưng Trần Tiểu Dẫn biết cô không ngủ, cõi lòng tan nát tràn trề đau đớn, “Lê Lê, thấy khó chịu thì khóc ra đi được không?..... Coi như anh cầu xin em.”

Đại Lê nhẹ nhàng cười, bởi vì khoe miệng bị thương, hít một hơi thật sâu, “Em chỉ hơi mệt một chút. Anh không phải đã báo thù thay em rồi sao.....”

Trần Tiểu Dẫn cười khổ, trong lòng đau càng thêm đau, cô em gái nhỏ kia lúc trước thích đi theo phía sau anh ta, anh ta toàn tâm toàn ý che chở cho cô em gái kia, bây giờ, ngay cả khóc ở trước mặt anh ta cũng không nguyện ý.

Lê Lê, từ lúc nào em đã lớn lút trưởng thành, độc lập như vậy, kiên cường như vậy, đã không cần sự bảo vệ của anh, ngay cả người có thể cho em dựa vào để khóc, cũng không còn là anh rồi, từ lâu đã không phải... .

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lễ Vật

Tết âm lịch sắp đến, bất luận là phía bắc phía nam, người giàu người nghèo, mọi nhà đều bận rộn đón tết, tuy rằng năm tháng không ổn định, chiến loạn không ngừng, nhưng mọi người vẫn hy vọng có thể vui vẻ đón mừng năm mới, coi như là tìm kiếm một dấu hiệu tốt cho năm mới.

Phủ đại soái ở Bắc Bình, từ mười tám tháng chạp sẽ không còn yên tĩnh như trước, thống lĩnh ở các nơi đóng quân đều sẽ trở về kinh đô, đương nhiên phải đến phủ đại soái thăm viếng trước.

Phủ đại soái là một dinh viện thật lớn kiểu xưa, nghe nói trước đây là phủ đệ của một vị vương gia, mùa đông ở phía bắc vốn đã lạnh lẽo, vào ban đêm, gió thổi vào khuôn mặt như là dao cắt, trong phòng khách của phủ đại soái lại vô cùng nóng nực, không thấy một dấu hiệu của sự lạnh giá. Hoá ra, Tiêu Hữu Thành đang ở nơi này mở tiệc chiêu đãi các vị thống lĩnh các nơi.

Những vị này đều không mang theo người nhà, một bàn toàn là đàn ông, chủ đề nói chuyện không phải quân lính thì cũng là đánh trận, qua ba ly rượu, đề tài nói chuyện tự nhiên kéo phụ nữ vào, lúc thì có người cưới thêm vợ bé, người khác thì có tình nhân bên ngoài, hoặc là thấy cô bé nhà nào vừa ý thì nghĩ biện pháp để lấy tới tay. Có một vị Nghiêm thống lĩnh dường như uống rượu hơi nhiều, lại dám lấy chuyện riêng của Tiêu Hữu Thành ra nói, “Tôi nói này, vợ bé hay tình nhân của ai, tất cả đều thua kém bạn gái của Tiêu thiếu soái, tôi đã nghe một tên tay sai nói qua, mẹ nó rất nhiều điều tốt, so với xinh đẹp còn hơn vài phần, tsk tsk tsk, thiếu soái thật có điểm phúc quá!”

Người bên cạnh sớm đã phát hiện vẻ mặt khó chịu của Tiêu Hữu Thành, âm thầm ra hiệu với vị Nghiêm thống lĩnh kia, nhưng người này thật sự uống quá nhiều làm sao có thể để ý tới, vẫn không biết chừng mực nói: “Lúc trước, bạn gái của thiếu soái ở Thượng Hải cũng rất lợi hại, là quản lý bang phái gì đó! Đàn bà mà lẫn lộn trong bang phái, mẹ nó với kiến thức của lão tử còn chưa thấy bao giờ, thiếu soái, người đàn bà kia phải có sở thích đặc biệt hay không?”

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!” Không ai thấy rõ khi nào Tiêu Hữu Thành rút súng ra, chỉ thấy anh bắn loạn xạ dưới chân của vị Nghiêm thống lĩnh kia, khiến ông ta sợ đến mức phải liên tục giơ chân lên, thiếu chút nữa là không kiểm soát được tình hình, tất cả mọi người đều ngó ra đứng tại chỗ, không dám phát ra một tiếng động nào cả, đạn trong súng của Tiêu Hữu Thành đều đã bắn hết, ngay cả khi súng trống không vẫn tiếp tục bắn ra, lúc này anh mới từ từ thu súng lại, chậm rãi nói: “Thật ngại, thời tiết hanh khô, súng nổ nhất thời. Hữu Thành thấy không được thoải mái, xin cáo lui, mời các vị tiếp tục.” Nói xong thực sự xoay người rời khỏi, để lại mọi người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Trở về phòng ngủ đã là mười một giờ, đoán rằng có lẽ cô đã ngủ, do dự một hồi lâu, vẫn là cảm thấy điện thoại, chỉ vang lên hai tiếng liên bất máy, “A lô?” Giọng nói của cô có phần miễn cưỡng, có lẽ đang ngủ.

“Là anh.”

“Hôm nay không phải đã gọi điện rồi à, tại sao lại gọi nữa?” Nghe được cô có phần kinh ngạc vui mừng.

“Nhớ em.”

Đại Lê không nói lời nào, dường như khẽ cười, anh cũng vô thức mà cười theo, buồn bực trong lòng đã biến mất.

“Hôm nay đã làm gì?”

“Đã nói với anh rồi.”

“Lặp lại lần nữa.”

Thế là cô lại nói lần nữa, từ sáng đến tối đã ăn gì... Rốt cục anh phát hiện giọng nói của cô không bình thường, “Tại sao giọng mũi lại nặng như vậy?”

“Bởi vì còn chưa tỉnh ngủ mà.”

“Không đúng! Em bị cảm!”

“A! Tiêu đạo sĩ đoán mò!”

“Còn cười! Có phải mặc ít quần áo hay không? Bác gái làm sao lại nuông chiều em như vậy! Đã tìm thuốc chưa? Không cần hỏi khẳng định là em chưa làm! Dù sao vẫn phải uống thuốc? Nên uống thuốc gì đây? Phải uống nhiều nước sôi biết không? Còn phải nghỉ ngơi nhiều, ngày mai không được ra ngoài, chuyện trong bang dặn dò người khác đi làm, buổi tối khi ngủ phải đắp nhiều chăn, đừng lo đồ mờ mờ hời hợt...!”

“...”

“Lê? Lê?”

“Ừm.”

“Em có nghe không?”

“Vâng.”

“Chê anh lái nhái sao?”

“Ừm.”

“... Lê... Thực ra anh chỉ trách bản thân... Em bị bệnh, anh cũng không ở bên cạnh em...”

“...”

“...”

“Hữu Thành, bây giờ anh có thể thấy bầu trời bên ngoài không?”

“Có thể, sao vậy?”

“Từ cửa sổ nhà, em nhìn thấy ánh trăng rất sáng đấy, anh có thấy không?”

“Thấy được, rất sáng.” Thực ra Bắc Bình đã mấy ngày liên trời u ám, bầu trời tối đen nặng nề, không thể thấy gì cả.

Qua tết âm lịch vài ngày, do vẫn còn trong tháng giêng nên tiệc tùng còn rất nhiều, Dung Đình Hiền gọi điện thoại đến nói muốn hẹn cô ngày tám cùng nhau ăn tối, Đại Lê thấy hôm đó không có việc gì nên nhận lời.

Từ ngày gặp lại nhau ở đêm chi hội, Dung Đình Hiền liên tục hẹn gặp cô, Đại Lê đại khái phát hiện ý tứ của anh ta, khéo léo tỏ vẻ với anh ta là mình đã có bạn trai, Dung Đình Hiền buồn rầu mấy ngày, rồi lại gọi điện thoại tới: “Đại tiểu thư, lúc trước quả thật tôi muốn theo đuổi cô, nếu chúng ta không có duyên phận này, vậy thì, có thể làm bạn bè bình thường không?”

Đại Lê không ngại ngần, thấy anh ta thành thật nên đồng ý, Dung Đình Hiền chỉ thỉnh thoảng hẹn cô ra uống cà phê, quả thực nếu không đề cập đến chuyện tình cảm, Đại Lê thật muốn làm bạn với anh ta.

Hôm nay là ngày tám, ra ngoài nhìn thấy nhiều cô bé cầm rô bán hoa hồng, lúc này Đại Lê mới nhớ tới hôm nay là ngày mười bốn tháng hai dương lịch, lễ tình nhân của phương Tây, tuy rằng cô du học ở nước ngoài, nhưng lễ tình nhân đối với người độc thân như cô không quan hệ, cho nên lúc trước không để ý. Cũng không biết Dung Đình Hiền có cố ý chọn ngày hôm nay không, nhưng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, cô không thể mất lịch sự, nếu đã đồng ý với người ta, dù sao đi nữa vẫn phải đến nơi hẹn.

Khoảng bảy giờ tối, địa điểm là một nhà hàng trong tô giới Pháp, lúc trước cô và Tiêu Hữu Thành đã đến đây, biết nhà hàng kia mời đầu bếp từ Pháp, nấu món ăn Pháp chính hiệu.

Xuống xe, Đại Lê cảm thấy không bình thường, trước nhà hàng một chiếc xe cũng không có, người Pháp thích nhất là sự lãng mạn, tại sao lễ tình nhân lại không có ai đến nhà hàng ăn cơm? Vào trong, quả nhiên là vắng vẻ, người bồi bàn dẫn cô lên lầu hai, phòng lớn như thế, chỉ có Dung Đình Hiền đang ngồi vào bàn bên cửa sổ chờ đợi, thấy cô lập tức đứng dậy đón chào, cho đến khi cô được đưa vào chỗ ngồi.

“Chuyện này là như thế nào?”

Dung Đình Hiền mỉm cười, “Hôm nay tôi bao chỗ này.”

Đại Lê có chút phản cảm, giọng nói không được vui, “Phương Tây không phải nói công bằng tự do sao? Vậy mà cũng vì tiền làm loại chuyện này?”

Dung Đình Hiền cười nhẹ, “Tôi là chủ của nhà hàng này.”

Đại Lê càng khinh thường, mấy ngày nay cô có ấn tượng tốt với anh ta nhưng bây giờ đã gần như biến mất.

Trên mặt Dung Đình Hiền vẫn lộ vẻ mỉm cười, chỉ là nụ cười kia ngày càng cô đơn, “Tôi biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, cô cho rằng tôi khoe của. Thực ra không phải, nếu tôi thật muốn phô bày sự giàu sang, đã không dùng cách ngày thơ như vậy, hơn nữa, chuyện này cũng không có gì lớn.”

Đại Lê cúi đầu xoay ly nước trong tay, không nói tiếp.

Bồi bàn đưa com lên, tốc độ nhanh như vậy, nhất định là đã sớm chuẩn bị, hai người im lặng ăn com, không có ai lên tiếng, cuối cùng, Đại Lê cầm ly cà phê nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn Dung Đình Hiền, anh ta mỉm cười: “Cô rất cực đã nhớ năm đó chúng ta ở Paris, chính là ngồi trong một nhà hàng ăn tối như vậy, cùng vị trí, cùng thức ăn, ngay cả năm của rượu vang cũng giống.”

Đại Lê hơi chau mày, Dung Đình Hiền lập tức nói: “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản muốn ôn lại chuyện xưa, kỷ niệm của hai chúng ta.”

Sao trên trời giống như đều lọt vào trong mắt anh ta, phát ra ánh sáng lấp lánh, Đại Lê buông ly cà phê xuống, “Tôi phải đi.”

Dung Đình Hiền tiễn cô đến cửa nhà hàng, muốn lái xe đưa cô về nhưng bị cô từ chối, vừa ngồi vào trong xe mình thì có một bó hoa tulip hồng phấn đưa đến trước mặt, cô nhíu mày nhìn anh ta, Dung Đình Hiền cười nói: “Chỉ là quà tặng, không cần nghĩ nhiều, cũng không phải là hoa hồng.”

Dung Đình Hiền đã nói như vậy, cô cũng không từ chối nữa, nói lời cảm ơn, nhận lấy bó hoa. Về đến nhà, tìm một bình hoa thủy tinh cắm vào, lúc này mới nhớ tới, mùa này, hình như chưa bao giờ thấy hoa tulip hồng phấn ở chợ hoa.

Tắm rửa xong ngồi ở bên giường, Đại Lê muốn gọi điện cho Tiêu Hữu Thành, ngay lúc này thì chuông điện thoại vang lên, quả nhiên là anh, nhưng chỉ có một câu, “Anh có một món quà tặng cho em, mười phút sau ra cổng nhà em lấy.”

Không đợi cô nói câu nào thì cúp máy, cô sững sờ nhìn ống nghe một hồi lâu, mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn thay quần áo ra ngoài. Mới vừa đứng ở cổng không lâu, thấy ánh sáng của hai bóng đèn xe chiếu tới đây, cô đoán rằng hẳn là có người giúp anh đưa quà đến, chuẩn bị chào hỏi thì cửa xe đột nhiên mở ra, một cánh tay kéo cô vào trong xe, lúc cô định lấy súng ra, động tác chợt dừng lại.

Hương vị này, sự ấm áp này, vòng tay này... Đây là anh của cô.

Trong ô giới cũng không có không khí sôi nổi của năm mới, khu này vẫn im lặng, ngọn đèn đường gần xe nhất đúng lúc bị hỏng, đèn xe tắt đi, chỉ còn lại một mảng đen tối, không nhìn thấy cái gì cả.

Cô ngồi trên đầu gối anh, ngả vào lòng anh, nhắm mắt lại. Nhịp tim của anh ngay bên tai, bắt đầu có chút dồn dập, dần dần trở lại bình thường, cô nghe nhịp tim của anh, cảm nhận được một sự an tâm trước giờ chưa từng có, những ngày anh không ở đây, cô một mình đối mặt với nhiều chuyện, gặp rất nhiều khó khăn, một mình lặng lẽ chịu đựng, không thể nói ra chuyện rui ro đau khổ, bây giờ rốt cục cô có thể bỏ xuống sự đề phòng, đem bản thân giao cho anh, ở trong lòng anh nghỉ ngơi, tuy rằng cô không hề đem chuyện khó khăn của mình kể cho anh nghe, nhưng anh có thể cho cô một chỗ dựa, cho cô sự ấm áp, cho cô thêm sức mạnh.

Đại Lê thoải mái hít một hơi thật sâu, khắp nơi đều là hơi thở của anh, một loại hơi thở duy nhất chỉ thuộc về anh mà cô ngày ngày mong nhớ, hơi thở anh như một chiếc lưới vô hình, nhẹ nhàng dịu dàng, đem cả con người cô vào trong chiếc lưới đó, khiến cho cô chìm đắm như trong thế giới của mình, chỉ có một mình anh.

Anh ôm cô vào trong lòng, thân thể mềm mại mảnh khảnh như vậy, rốt cục lại một lần nữa chắt chẽ hoà hợp vào anh, xa nhau đằng đằng sáu mươi mốt ngày, đêm ngày đều nhớ nhưng, cuối cùng đã được ôm cô vào lòng. Không phải là âm thanh xa xôi qua điện thoại, không phải là vẻ mặt lạnh như băng trên tấm ảnh, cũng không phải trong giấc mơ, tình cảm dịu dàng hư ảo.

Tóc của cô hơi ẩm ướt chạm vào hai má của anh, mái tóc mơ hồ toả ra hương thơm tươi mát, nhẹ nhàng từng đợt, như có như không, vương vấn trong hơi thở của anh, giống như giấc mơ thật sự. Qua hồi lâu, anh không cảm thấy đó là mái tóc cô, hơi thở cô bao bọc trái tim và thân thể của anh, tràn ngập tất cả, giống như trong thế giới anh, chỉ có một mình cô.

Thình thoảng mơ hồ truyền đến tiếng pháo nổ, xa như thế, thoảng như cảnh trong mơ, chỉ có thế giới nhỏ bé của anh và cô mới là chân thật.

Không biết đã qua bao lâu, cô ngủ thiếp đi trong lòng anh, Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lấy áo khoác bao bọc người cô, cho cô sự ấm áp khiến cô thoải mái, Đại Lê phát ra một tiếng ưm thoải mái rất nhỏ, vô ý thức cọ cọ trước ngực anh rồi im lặng mà quay về giấc ngủ, nhưng anh không nở nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ muốn cảm nhận cô thật sự đang trong lòng anh.

Màn đêm tối đen chuyển thành nhàn nhạt, dần dần chuyển thành lò mờ xám xịt, một đêm không động đậy, thân thể anh đã tê dại, gần như không còn cảm giác, cô nhẹ nhàng ngáp một cái, lúc này anh mới phát hiện cô thức dậy.

“Trời sáng rồi sao?” Đại Lê xoa xoa đôi mắt, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, ngây thơ nhìn anh.

“Em ngủ thiếp đi.” Tiêu Hữu Thành cúi đầu, hôn lên trán cô, nhẹ nhàng hoạt động hai tay của mình.

Đại Lê cố gắng chớp mắt, rốt cuộc đã tỉnh táo, dường như có chút ngượng ngùng, nhếch môi rũ mắt xuống, không biết đang nhìn gì.

“Lê.”

“Ừm, a ~~~~~” cô vừa nhấc đầu lên lập tức bị anh ngậm lấy đôi môi, anh trần trọc liếm mút cánh môi mềm mại ấm áp của cô, sau một lúc, cô vô thức hé miệng ra, lưỡi anh thừa cơ trượt vào trong, cùng triển miên nhảy múa với lưỡi cô. Ngay từ đầu, hai người hôn nhau rất dịu dàng, theo cảm xúc mà nóng lên, nụ hôn cũng trở nên ngày càng kịch liệt, hai tay cô vòng qua cổ anh, tay anh lại trượt vào trong áo ngủ của cô, vì Đại Lê nhanh chóng ra ngoài, phía dưới áo len kỳ thật còn mặc áo ngủ, chất vải mềm mại, anh dễ dàng từ vạt áo ngủ rộng thùng thình kia dò xét đi vào, thân thể cô nóng bỏng, còn tay anh thì lạnh lẽo, lòng bàn tay anh sờ qua mỗi một tấc da thịt, đều có thể cảm giác cô đang run rẩy.

Đại Lê không mặc áo lót, anh đưa tay lên phía trên tìm tòi, trực tiếp nắm lấy bộ ngực đầy đặn của cô, Đại Lê bỗng nhiên run lên, rời khỏi môi anh, cách lớp quần áo bắt lấy bàn tay to không an phận của anh, trên mặt nóng ran không dám nhìn anh, chỉ tựa đầu vào trong ngực anh. Tiêu Hữu Thành vẫn kiên nhẫn, do cái nắm tay của cô, cuối cùng anh nhượng bộ, chậm rãi buông ra, sau đó anh từ từ xoa người cô, lúc trước cách lớp quần áo, cảm giác đúng là khác biệt như vậy, cô mềm mại trơn mềm khiến anh phải run sợ, anh không dám dùng sức như là đối xử với bảo bối trân quý nhất mà dịu dàng vuốt ve. Bởi vì cầm súng nhiều năm, ngón tay anh có vết chai mỏng manh, chạm vào da thịt của cô mang đến từng đợt tê dại không thể tả, cô nhanh chóng cắn môi dưới, mười ngón tay khoá chặt bên hông anh, thân thể dè dặt không được mà run nhè nhẹ.

Trong không khí lững lờ, hơi thở thơm mát đầy đặc pha trộn với hồ hấp cực nóng gần như muốn cắn nuốt lý trí của anh. Khi Tiêu Hữu Thành ý thức được bản thân không thể kiềm chế dục vọng, liền mạnh mẽ cắn răng, khó khăn lấy tay ra khỏi quần áo của cô. Thân thể căng thẳng của Đại Lê rốt cuộc được thả lỏng, mềm nhũn tê liệt ngã trong lòng anh, thở dốc kịch liệt.

Trời xám xịt dần sáng lên ngoài cửa sổ, hai người lưu luyến chấm dứt nụ hôn đắm thiết cuối cùng, Đại Lê xuống xe về nhà, người gác cổng đương nhiên biết tiểu thư ra ngoài đêm qua, sáng sớm mới trở về, cũng không nhiều chuyện, Thường Phi chưa thức dậy, Đại Lê lặng lẽ trở về phòng, đúng là không bị phát hiện.

Nhiều ngày tiếp theo, hai người đều ở cùng nhau, ngày mười lăm tháng giêng, Đại Lê và Thường Phi đến bệnh viện thăm Đại Mặc Tường trước, bởi vì buổi tối có hẹn với Tiêu Hữu Thành, gần tối mới quay về Đại phủ thay quần áo, vừa cởi áo khoác ra, Tiêu Thanh gõ cửa, “Đại tiểu thư, thiếu soái đã đến.”

“Để cho anh ấy chờ một lát.” Động tác của Đại Lê nhanh chóng.

Nhưng mà vài phút sau, Tiêu Thanh lại gõ cửa, “Đại tiểu thư, Dung tiên sinh đến.”

“Đã biết.” Đại Lê chau mày, tốc độ càng nhanh hơn.

Trong phòng khách, hai người đàn ông cao quý tuấn nhã giống nhau ngồi đối diện, trên mặt đều hiện ra một nụ cười khiến cho người ta khó mà nắm bắt.

“Sau khi Dung thiếu về nước, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“Lúc tôi trở về Thượng Hải, thiếu soái đã quay về Bắc Bình, vốn định chờ qua mấy ngày mới đến quý phủ thăm hỏi, cũng không lường trước có thể gặp nhau ở đây.”

Bên cạnh sofa là một cái bàn thấp, trên đó đặt lên một bình hoa thủy tinh, trong bình cắm đầy hoa tulip hồng phấn, Tiêu Hữu Thành tiện tay rút ra một cành hoa, vừa ngắm nghía, vừa nhân nhả mở miệng: “Nghe nói, Dung thiếu vì vận chuyển một bó hoa tulip, mà không tiếc sử dụng xe riêng, vừa lịch thiệp lại hào phóng, nhưng hoa này hoá ra là tặng cho người phụ nữ của tôi.” Anh trượt tay, cành hoa tulip mềm mại rơi xuống sàn nhà lạnh như băng.

Dung Đình Hiền khẽ cười: “Thiếu soái, lời này tôi nghe không hiểu, nam chưa kết hôn nữ chưa lấy chồng, cái gì gọi là người phụ nữ của anh?”

Tiêu Hữu Thành không cười nữa, liếc Dung Đình Hiền một cái, “Tôi rất nghiêm túc.”

Dung Đình Hiền cũng không cười, nghiêm mặt nói: “Tôi cũng nghiêm túc.”

Không khí trong phòng khách đột nhiên căng thẳng, chỉ cần quẹt diêm là có thể bốc cháy, nhưng vào lúc này, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, hai người đồng thời quay đầu nhìn, cùng lúc sững sờ tại chỗ.

Hôm nay mặc một chiếc áo khoác màu đỏ mông, màu đỏ tươi đẹp, thường ngày cô không mặc màu sắc như vậy, nước da trắng nõn được tôn lên qua màu áo đỏ.

Đại Lê không tiếp đón Tiêu Hữu Thành, chỉ hỏi thăm Dung Đình Hiền, ba người tán gẫu vài câu không liên quan đến chuyện cảm tình, Dung Đình Hiền đứng dậy cáo từ, Tiêu Hữu Thành giống như chủ nhân cùng Đại Lê tiễn anh ta tới cửa.

Khách đã rời khỏi, chủ nhân cũng ra ngoài hẹn hò, hai người rất ăn ý không nhắc đến Dung Đình Hiền, tay trong tay đi dạo.

(ý nghĩa của hoa tulip hồng phấn: yêu vĩnh viễn)

Cô dẫn anh đi ăn chợ đêm, nói là chợ đêm, thật ra cũng chỉ là một con hẻm chật hẹp, hai bên đông nghịt cửa của các quán ăn nhỏ, có một cửa hàng bán các loại thức ăn nhẹ, cũng có một tấm vải bố trải ra bên ven đường bán một chút hoa quả khô.

Đá dưới đường từ lâu đã bị sứt mẻ, gồ ghề; mặt đường ướt sũng, thỉnh thoảng còn có người dội nước ra ngoài; khói dầu từ bên trong các tiệm bay ra, làm cho ngõ hẻm phủ lên một lớp sương trắng mỏng manh, đèn dầu trong tiệm phát sáng, cũng có cửa hàng treo lồng đèn, ánh sáng mờ nhạt, chiếu xuống mặt đường những hình bóng nhọt nhọt.

Có rất nhiều đứa nhỏ chạy trong hẻm, rượt nhau vui đùa ầm ĩ, mặc quần áo thật dày, lại nghịch ngợm, cầm pháo nhỏ phóng khắp nơi, vừa vặn có một cái nổ dưới chân Đại Lê, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhảy vào lòng Tiêu Hữu Thành, sau đó mới ý thức được mình đã làm một chuyện mất mặt, cô đường đường là tổng đường chủ của bang Hải Thiên, làm sao lại để một tiếng pháo hù dọa? Vì thế cô tránh ra khỏi người anh, muốn giả bộ giống như không có việc gì xảy ra, Tiêu Hữu Thành hé miệng cười, cười đến mức dịu dàng như một ánh mặt trời sáng lạn, vài cô gái trẻ đứng đối diện, ngẩng người nhìn anh đỏ mặt, cuối cùng Đại Lê đưa ra một ánh mắt cảnh cáo mới làm cho nụ cười rạng rỡ của thiếu soái vụt tắt.

Hai người vào một quán ăn tên là “Lại nhớ thang viên” (bánh trôi), phía trước quán ăn tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ ngăn nắp, ông chủ và người hầu bàn đều là người Tứ Xuyên, Đại Lê hình như quen biết với bọn họ, dùng tiếng Tứ Xuyên chào hỏi, nói gì đó mà Tiêu Hữu Thành nghe không hiểu, chỉ cảm thấy giọng nói của cô rất êm tai.

Sau khi hai người ngồi xuống, ông chủ chỉ vào một cái đĩa bằng đồng ở giữa quán, hỏi Tiêu Hữu Thành: “Tiên sinh ngài cảm thấy cái đĩa kia như thế nào?” Chỉ là một cái đĩa bằng đồng bình thường, không thấy có gì đặc biệt, Tiêu Hữu Thành không hiểu nhìn Đại Lê, phát hiện cô đang cười trộm, khó khăn đối phó với ông chủ xong, mới từ lời Đại Lê biết được, ông chủ này vốn cho rằng cái đĩa kia là đồ cổ thời Lạc Bình, luôn hỏi mọi người câu này, hy vọng có thể tìm được người trong nghề biết hàng.

“Tại sao không nói trước cho anh biết?”

Đại Lê cười như một tiểu hồ ly, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Bộ dạng vừa rồi của anh rất đáng yêu.”

Không đợi anh nổi giận, bánh trôi đã được bung lên trong chén sứ hình vuông, một chén có bốn viên tròn vo màu trắng, bộ dáng thêm nhỏ dãi của Đại Lê, nhắm mắt hít sâu mùi hương, lập tức chuẩn bị ăn, Tiêu Hữu Thành chưa chuẩn bị thiếu chút nữa đã bị độ nóng làm phỏng miệng, vì thế vô cùng lo lắng cho Đại Lê, không ngừng dặn dò, “Cẩn thận nóng.” “Cẩn thận.” “Ăn từ từ.”

Đại Lê ăn xong rồi nhìn trước mặt mình, trong chén Tiêu Hữu Thành còn lại hai cái, đôi mắt cô mở to nhìn rõ ràng, “Trong chén anh còn gì đó?” Anh múc một viên đưa lên mép cô, cô há to miệng ăn một ngụm rồi nuốt xuống, đôi má nhỏ phồng ra, khoe miệng dính hạt mè, anh chuẩn bị lấy khăn lau cho cô, đến lúc đó lại thay đổi chủ ý, cúi người gần sát bên môi cô, nhẹ nhàng liếm, quả nhiên hương vị thật ngọt ngào.

Mặt cô đỏ bừng làm nổi bật chiếc áo màu đỏ tươi, hết sức kiều diễm. Anh bỗng nhiên khó có thể kiềm chế, cũng không muốn kiềm chế, kéo tay cô chạy đi, chạy đến một hẻm nhỏ mờ tối yên tĩnh, say sưa ôm hôn.

Bên ngoài hẻm huyền ảo ồn ào, như xa như gần, hai người trốn trong góc bí mật này, chia sẻ hương vị ngọt ngào của tình yêu.

“Anh chị đang làm gì vậy?” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng trẻ con, hai người nhanh chóng tách ra, cùng nhìn qua, vốn không biết giới tính của đứa nhỏ, mặc quần áo giống như cái bánh chưng, tò mò trừng mắt nhìn, “Tại sao anh chị ăn miệng?”

Hai người vừa buồn cười vừa xấu hổ, Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ho một tiếng, Đại Lê gỡ gỡ tóc, đưa tay tìm trong túi áo, lấy ra một cây kẹo que màu sắc rực rỡ, đứa trẻ trong hẻm chưa thấy qua cây kẹo đẹp như vậy, lập tức đã quên đi vấn đề “Ăn miệng”, ôm cây kẹo que vui vẻ chạy đi.

Quay về quán bánh trôi trà tiền, ông chủ hỏi: “Còn một viên bánh trôi đây, không ăn sao?”

Đại Lê cười lắc đầu, kéo Tiêu Hữu Thành rời khỏi.

Rất nhiều năm sau, khi Đại Lê là loi một mình, việc làm ăn của quán “Lại nhớ thang viên” ngày càng náo nhiệt, cái đĩa bằng đồng kia vẫn ở giữa quán ăn, ông chủ vẫn hỏi từng người khách về nó, nhưng mà, Đại Lê không nhớ nữa, không ăn bánh trôi nữa.

Cảnh còn người mất.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quá Yêu

Đại Lê cùng Tiêu Hữu Thành ăn uống đi dạo trong chợ đêm, đến cuối hẻm đã ăn no, sắc trời không còn sớm nữa, vì thế họ cùng nhau quay trở về, ở đầu hẻm gặp một cô bé mười tuổi, mặc quần áo hơi mỏng, mang một đôi giày vải, không ngừng giậm chân cho bớt lạnh, dùng lớp vải bông mang một chiếc

giỏ tre trước người. Đại Lê tiến về phía cô bé hỏi, hoá ra là bán hạt dẻ.

Đại Lê chưa kịp nói gì, Tiêu Hữu Thành liền mở miệng muốn mua tất cả hạt dẻ, cô bé mừng rỡ, lấy tờ báo cũ gói lại mớ hạt dẻ còn lại, thực ra cũng không ít, gói lại thành một bao lớn.

Trăng dần dần lên cao, tuy nói là ngày hội nguyên tiêu, nhưng mọi người vẫn theo cách thức cũ ngắm đèn xong rồi trở về nhà, còn những người theo lối sống mới phần lớn đến vũ trường vui chơi, trên đường rất vắng vẻ, ánh trăng tròn đã lên cao đem cái bóng của hai người kéo dài phía sau.

Tiêu Hữu Thành ôm túi giấy trong ngực, toàn tâm toàn ý bóc vỏ hạt dẻ, Đại Lê đi phía sau anh, vừa đi vừa nhảy, giẫm lên cái bóng của anh, Tiêu Hữu Thành thỉnh thoảng quay đầu lại, đưa hạt dẻ đã lột vỏ vào miệng cô.

Bao hạt dẻ ăn hết một nửa, đến lúc tới nhà, đương nhiên là luyến tiếc chia tay, Tiêu Hữu Thành để bao hạt dẻ ở ven đường, lau tay, cởi nút áo khoác, đem choàng lên cả người của Đại Lê, rồi ôm chặt cô vào trong ngực. Hai tay Đại Lê vòng qua thắt lưng anh, nhắm mắt lại vui đùa trước ngực anh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe thấy Tiêu Hữu Thành khẽ nói: “Ngày mai anh phải về Bắc Bình.”

Cô dường như mơ hồ trả lời, nghe cũng không rõ ràng, anh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chuyện em họ, anh đã nói chuyện với mẹ, mẹ đã đồng ý từ bỏ chuyện này.”

Lần này anh nghe rõ, cô “Ừm” một tiếng, trước đó anh vừa cân nhắc lý do thoái thác nhiều lần nhưng rồi suy nghĩ một lúc, mới nói: “Lê, chúng ta như vậy không phải biện pháp, nền tảng của Tiêu gia ở phương bắc, dời đô là chuyện không thể được.”

Cô nằm trong lòng anh trầm mặc hồi lâu, nghe thấy nhịp tim của anh dần dần dồn dập, ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng anh hơi trầm xuống, hai hàng lông mày chau lại, trong mắt chứa đựng nỗi sợ hãi khẩn trương, thấp thỏm nhìn cô, Đại Lê vô thức đưa tay xoa nhẹ mi tâm của anh, mớ miệng nói: “Hãy cho em thời gian.”

Khuôn mặt anh đột nhiên thay đổi, hai mắt như ngôi sao nhỏ sáng ngời, toả ra tia sáng vui mừng, vẻ mặt kích động không ngừng lại được, tập trung hồn lên mỗi nơi trên khuôn mặt cô, Đại Lê ngại ngùng, vừa cười vừa trốn, làm sao anh chịu thả cô ra, hai người hôn nhau vui đùa, đến cuối cùng lại thành ôm nhau chặt chẽ, nụ hôn sâu triền miên.

Mặt trăng giống như một chiếc đĩa bạc dần dần sinh ra một lớp đỏ ửng nhàn nhạt, chắc là thấy hai người yêu nhau ngọt ngào như vậy, cho nên gương mặt lên lút đỏ bừng.

Mùa xuân phương bắc đến muộn, giữa tháng ba, mưa bụi tí tách rơi, vẫn mang theo một chút giá lạnh, Tôn Phụ đang cầm ô đứng ở trước sân ga, phía sau là hai hàng binh lính mặc quân trang chỉnh tề, sân ga lớn như vậy, yên tĩnh trông trái không có người nào khác.

Đoàn tàu âm vang đi tới, cửa xe mở ra, xuống trước là hai hàng binh lính, đứng hai bên trái phải, sau đó mới là Tiêu Hữu Thành, Tôn Phụ che ô cho anh đi vào trong xe, sau đó chính mình ngồi vào ghế lái phụ, qua kính xe lên nhìn Tiêu Hữu Thành vài lần, anh nhắm mắt dựa vào lưng ghế, tuy rằng ngồi xe riêng, đường dài từ Thượng Hải đến Bắc Bình như vậy rốt cục vẫn mệt mỏi, lại vừa rời khỏi Đại Lê, tâm tình cũng không tốt, sắc mặt đương nhiên rất kém, Tôn Phụ nhiều lần muốn nói gì đó vẫn không thể nói ra.

Vào phủ đại soái, Tiêu Hữu Thành tự ý trở về phòng nghỉ ngơi, khi đi ngang qua phòng khách, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn dương cầm lưu loát, biết đánh đàn ở nơi này chỉ có Tiêu Hữu Tình, Tiêu Hữu Thành nghĩ mấy tháng nay thường xuyên chạy đi Thượng Hải, hơn mười ngày chưa gặp em gái, vì thế liền vào phòng khách, nhưng dừng lại ở cửa, ngồi trước đàn dương cầm rõ ràng là một cô gái xa lạ.

Cô ta mặc một chiếc váy hoa hồng đỏ, kiểu váy là mới nhất, dáng người là lướt tinh tế, mái tóc đen nhánh mềm mại dài tới bên hông, lộ ra một khuôn mặt tròn, làn da trắng như tuyết, mắt hạnh môi anh đào, khí chất khoan thai thanh lịch, đó là cách nhìn của Tiêu Hữu Thành đối với quốc sắc thiên hương, không thừa nhận cũng không được đây là mỹ nhân thuần chất.

Mỹ nhân hiển nhiên cũng chú ý tới tiếng động ngoài cửa, quay đầu nhìn, gặp một người đàn ông xa lạ, thật không thấy nửa phần ngại ngùng, ánh mắt như đèn sáng thẳng tắp nhìn qua, quan sát Tiêu Hữu Thành một phen, bỗng nhiên mỉm cười, “Xin chào, tôi là Tiết Phi Dao.”

Bắc Bình ngày hôm đó cũng giống như ngày thường, không có gì khác biệt, thời tiết nửa âm u, ban ngày thỉnh thoảng có đám mây, cũng có một chút hương vị lười biếng, chỉ có một số ít người quan trọng trong quân đội, quan to hiển hách mới biết được, hôm nay ở Bắc Bình sắp sửa xảy ra một đại sự, biệt viện ở thành nam của đại soái mở tiệc tẩy trần cho ngũ tiểu thư của Tiết gia.

Tiết gia nắm trong tay bảy tỉnh của phía nam, hiện tại là quân phiệt duy nhất có thể đứng ngang hàng với Tiêu gia, chỉ tiếc, tư lệnh Tiết Trường Phục liên tiếp có sáu người con gái, đến nay không có con trai, sau khi chết, không muốn để con rể kế thừa toàn bộ quân đoàn, trong sáu vị tiểu thư của Tiết gia, phải nói đến ngũ tiểu thư là người con được Tiết tư lệnh cưng chiều nhất, Tiết tư lệnh gần như đáp ứng tất cả yêu cầu của cô ta, bởi vậy, người đàn ông nào theo đuổi ngũ tiểu thư quả thật như cá gặp nước. Hiện tại, vị tiểu thư này mang theo một vài người, một mình đến Bắc Bình, đại soái lại giống trông khua chiêng mở tiệc vì cô ta, ý tứ trong đó, không nói cũng hiểu được. Nam bắc thống gia, thiên hạ thống nhất, điều này không phải là sự kiện lớn sao? Đại sự làm chấn động trong và ngoài nước!

Khác với đình viện kiểu cũ theo phong cách cổ xưa của phủ đại soái, biệt viện ở thành nam của Tiêu gia có nhà lầu hoa viên theo kiểu dáng Tây Âu chính thống, rộng rãi mà không mất đi sự tinh tế, trước toà nhà ba lầu là một suối phun nước kiểu La Mã, ban đêm mở đèn bảy màu sáng chói, phát sáng như những ngôi sao. Phòng khách lầu một rất rộng rãi, đèn thủy tinh treo trên trần nhà lầu ba thật hoa lệ vĩ đại, rọi sáng căn phòng nguy nga lộng lẫy.

Trong đại sảnh màu sắc rực rỡ đủ chứa hơn trăm người, y hương kẻ ảnh*, có thể được mời đến đây đều là những nhân vật nổi tiếng quan chức cấp cao,

mọi người đều trông ngóng chờ đợi, mong đợi có thể chứng kiến sự kết hợp của hai đại gia tộc hiển hách nhất này.

(*) hình dung dáng vẻ người con gái thanh tao lịch sự, quần áo trang sức điểm lệ [nguồn: baike]

Tuy rằng những khách mời có mặt đều là người có kiến thức rộng rãi, sự xuất hiện của Tiết Phi Dao vẫn mang đến một trận xôn xao không nhỏ, hôm nay cô ta đặc biệt chú ý trang điểm, làn da trắng như tuyết, đôi môi mọng đỏ, mái tóc đen xoã ra, tao nhã tự nhiên, xinh đẹp đến mức làm cho người khác loá mắt, đúng là làm cho căn phòng lộng lẫy phồn hoa trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Thế là một tia ảo tưởng cuối cùng của những tiểu thư độc thân rốt cục đã biến mất. Với thân phận ngũ tiểu thư của Tiết gia, lại thêm nhan sắc xinh đẹp như vậy, khí chất cao quý như thế, cùng với thiếu soái hoàn mỹ như nhau, thật sự là tuyệt phối! Về sau có muốn gả vào làm thiếp của Tiêu gia e rằng không được.

Nhân vật chính khác của tiệc rượu, Tiêu thiếu soái, giờ phút này còn đang ở trong phòng mình tại phủ đại soái, vừa mới tắm rửa xong, khoác một chiếc áo choàng tắm, đang cầm khăn không nhanh không chậm mà lau tóc, Tôn Phụ ở ngoài cửa lại giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ không ngừng đi vòng vòng.

“Thiếu soái, khách đã đến đông đủ, dù sao đi nữa ngài cũng phải đến bữa tiệc!”

Tiêu Hữu Thành vẫn không nhanh không chậm mà lau tóc, “Là tiệc rượu của cha, không phải của tôi, hơn nữa, tôi chưa bao giờ đồng ý qua sẽ tham dự bữa tiệc này.”

“Thiếu soái, ngài có biết tiệc rượu lần này quan trọng như thế nào không?”

Tiêu Hữu Thành bỏ khăn xuống, đột nhiên cười nhàn nhàn, “Cho nên tôi lại càng không đi.” Cha chưa thương lượng với anh mà đã sắp xếp một tiệc rượu như vậy, một khi anh xuất hiện, điều đó chứng tỏ thái độ đồng ý của anh cho tất cả mọi người trong thiên hạ.

Đêm lạnh đầu xuân, nhưng Tôn Phụ lại đỏ mặt hoi đầy người! Tuy anh ta đa mưu túc trí, có thể hùng biện, bây giờ trong đầu chỉ còn lại một mớ tương hồ, biện pháp gì cũng không nghĩ ra. Lúc này Tiêu Hữu Thành đã cầm lấy điện thoại, giọng nói dịu dàng như vậy chỉ có thể đối với một người, Tôn Phụ dù có một trăm lá gan cũng không dám vào quấy nhiễu anh lúc này, đành phải rời đi mà báo cho đại soái.

Tất cả mọi người đều mong đợi tiệc rượu xa hoa này nhưng lại kết thúc một cách bất ngờ, không ai nghĩ đến thiếu soái lại có thể vắng mặt!

Đại soái thật sự rất tức giận, khi về phủ liền gọi Tiêu Hữu Thành đến phòng sách gặp ông, Tiêu Hữu Thành sớm đã đoán được cha sẽ tìm anh, ở ngoài cửa gõ vài cái nhưng không có người lên tiếng trả lời, anh liền tự ý đẩy cửa vào, trong phòng chỉ có một chiếc đèn bàn phát sáng, nhờ ánh sáng yếu ớt kia, Tiêu Hữu Thành nhìn thấy lưng cha đứng hướng về phía cửa sổ, một tay để ở phía sau, một tay đặt trên bệ cửa sổ, kẹp một điếu xì gà.

Tiêu Hữu Thành ngồi xuống sô pha, gọi một tiếng cha, Tiêu Quyền không trả lời cũng không nói gì, Tiêu Hữu Thành cũng không nói nữa, trong phòng sách im lặng, một chút âm thanh cũng không có, người giúp việc ở ngoài cửa bởi vậy càng thêm sợ hãi.

Qua một hồi lâu, Tiêu Quyền hút một ngụm xì gà, rốt cục trầm giọng mở miệng: “Con giận ta không thương lượng với con, hay là thật sự không dự định lấy Tiết tiểu thư làm vợ?”

Tiêu Hữu Thành tiện tay ngấm nghĩa một chiếc bình ngọc trên bàn trà, đáp: “Cha, con sẽ không vì loại chuyện này mà bực bội.”

Âm thanh Tiêu Quyền đè nén xuống càng trầm hơn, nghe được sự ảm đạm, “Lý do.”

Tiêu Hữu Thành để chiếc bình ngọc xuống bàn trà, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Con đang yêu.”

Tiêu Quyền đột nhiên quay đầu lại, mắt sáng như đuốc, hướng thẳng về phía Tiêu Hữu Thành, cất tiếng cười to, “Tốt! Tốt! Tốt! Đây đúng là đứa con ngoan của Tiêu Quyền ta.”

Người giúp việc ngoài cửa nghe được đại soái cười như vậy, sợ tới mức vội vàng đi bẩm báo phu nhân, Tiêu phu nhân lại ung dung tháo trang sức, chỉ nói một câu: “Mặc cho bọn họ ồn ào đi.”

Trong phòng sách khôi phục lại sự im lặng trong phút chốc, chỉ là không khí càng thêm áp lực, bất cứ lúc nào cũng sợ sẽ thở không nổi.

Điếu xì gà trong tay sắp tàn, Tiêu Quyền hướng về phía bàn, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn, ngồi xuống ghế da thật mạnh, mắt híp lại một nửa nói: “Cha rất thất vọng về con.”

Tiêu Hữu Thành vốn không muốn trả lời, cân nhắc một lát, vẫn nói: “Con xin lỗi, cha, nhưng con biết cái gì quan trọng hơn với con.”

Tiêu Quyền dường như không kiên nhẫn được nữa, phát tay ý bảo anh lui ra: “Chuyện này về sau sẽ nói.”

Tiêu Hữu Thành vừa chuẩn bị đóng cửa, lại nghe thấy Tiêu Quyền mở miệng, “Con vẫn còn trẻ, quá coi trọng chuyện tình cảm, về sau con sẽ hiểu được, đối với người đàn ông mà nói, phụ nữ không phải là thứ quan trọng nhất, lại càng không phải là một người phụ nữ.” Tiêu Hữu Thành không dừng lại, đóng cửa rồi nhanh chóng rời khỏi.

Mới vừa bước vào phòng, một mùi thơm thoang thoảng của hoa nhài phả vào mặt, đi vào buồng trong, quả nhiên thấy một cô gái ngồi trên ghế sô pha,

mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, giống như mùa xuân vừa chớm nở, thuần khiết đáng yêu.

Tiêu Hữu Thành cũng không chào hỏi cô gái, đi thẳng đến bàn làm việc dọn dẹp văn kiện: “Đã khuya, mau trở về phòng ngủ.”

Cô gái liếc nhìn đồng hồ treo tường, từ sofa nhảy lên: “Chưa muộn! Mới mười một giờ!” Cô gái nhào người lên bàn nhìn Tiêu Hữu Thành, “Anh, lại cãi nhau với cha à!” Tiêu Hữu Thành gõ nhẹ lên đầu cô gái một cái, “Chuyện người lớn con nít đừng hỏi!” Cô gái tên là Tiêu Hữu Tình, em gái cùng cha khác mẹ với Tiêu Hữu Thành, mẹ ruột đã qua đời hai năm nay, Tiêu phu nhân đối xử với cô bé không mặn không nhạt, đại khái thì rất nghiêm túc, thường ngày chỉ thân thiết với người anh trai này.

Tiêu Hữu Tình xoa đầu bĩu môi, “Em không phải con nít! Tháng sau là mười sáu tuổi rồi!” Trong nháy mắt lại thay đổi về mặt, “Anh, chị dâu tương lai của em thật lợi hại! Còn chưa vào cửa đã khiến anh vì chị ấy mà náo loạn một hồi với mẹ, giờ lại cãi nhau một trận với cha.”

Tiêu Hữu Thành lại gõ lên đầu cô bé, “Đi ngủ mau.”

Tiêu Hữu Tình phớt lờ, tiếp tục nói: “Anh, em ủng hộ anh, em không thích chị họ, cả ngày như một bông hoa u buồn, thật tương bản thân mình như là Lâm Đại Ngọc vậy! Em cũng không thích Tiết tiểu thư này, rất hoàn mỹ, giống như người giả dối.”

Tiêu Hữu Thành nhin không được mà nở nụ cười, nói: “Nói đi, có chuyện gì?”

Tiêu Hữu Tình bị anh nhắm trúng tâm sự, trên mặt có phần lúng túng, ngượng ngùng cười nói: “Anh, em cùng với mấy bạn học muốn tổ chức một buổi văn nghệ, nhưng chưa tìm được chỗ.”

“Ngày mai đi tìm Tôn Phụ, thích chỗ nào thì để anh ta mua.”

Tiêu Hữu Tình cách bàn làm việc hôn lên hai má của Tiêu Hữu Thành, “Em yêu anh trai nhất!”

Trước đây hai anh em cũng có hành vi thân thiết giống vậy, nhưng lần này Tiêu Hữu Thành lại xụ mặt giáo huấn cô bé nói: “Đã là cô gái trưởng thành, sao lại giống như con nít không biết cách cư xử!”

Tiêu Hữu Tình lạnh lợi rời khỏi phòng, ở cửa quay đầu lại nói: “Chị dâu tương lai sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ? Hi hi, chị dâu ở đây em sẽ không hôn, để anh khỏi phải quỳ trên ván giặt đồ.” Cô bé không chờ Tiêu Hữu Thành nổi giận mà chạy đi nhanh như chớp.

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu Thành nhận được một lời mời bất ngờ, là của Tiết tiểu thư, mời anh đến ăn tối tại khách sạn quốc tế, tối ngày hôm trước không tham dự tiệc rượu cảm thấy có chút áy náy đối với vị Tiết tiểu thư này, anh suy nghĩ rồi nhận lời mời.

Bây giờ tối, Tiêu Hữu Thành đến khách sạn quốc tế, quản lý biết xe của Tiêu Hữu Thành cho nên nghênh đón từ ngoài cửa, đích thân đưa Tiêu Hữu Thành đến ghế lô lầu hai, trong ghế lô này không có đèn chỉ có hai ngọn nến đỏ trên bàn phát ra ánh sáng, trông vô cùng hữu tình. Tiêu Hữu Thành lập tức nghĩ đến, sau khi Đại Lê đến Bắc Bình muốn dẫn cô đến nơi này ăn cơm.

Ánh sáng đèn cầy mờ lung lộn ra một dung nhan tinh xảo, thì ra Tiết Phi Dao đã tới, Tiêu Hữu Thành giải thích: “Xin lỗi, tôi đã đến trễ.”

Tiết Phi Dao khẽ cười, “Không sao, là tôi tới sớm.” Tiết Phi Dao thật không giống như là tức giận, Tiêu Hữu Thành thầm nghĩ mình không cần phải giả vờ, lần này Tiết Phi Dao đến Bắc Bình, chắc là cũng vâng theo ý của người nhà.

Hai người đều không nhắc tới tiệc rượu hay là việc kết hôn, chỉ có ăn cơm, nói chuyện vài câu về Bắc Bình, thời tiết, hoặc là thời cuộc. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi dùng cơm, Tiêu Hữu Thành đối với vị Tiết tiểu thư này đã thay đổi cách nhìn triệt để, khó trách Tiết tư lệnh thương yêu cô ta nhất, vị tiểu thư này quả thật có tư duy và quan niệm sâu sắc, nghĩ đến đây không khỏi nhìn cô ta, hôm nay Tiết Phi Dao không ăn mặc lộng lẫy, một chiếc áo len dệt kim, áo khoác mỏng màu xanh, đơn giản nhưng cũng rất tân thời, vẫn là mái tóc dài xoã ra, trên mặt chỉ trang điểm nhàn nhạt.

Tiêu Hữu Thành bởi vậy lại không nhận được mà nhớ tới, quen biết Đại Lê lâu như vậy, ngoại trừ lúc làm “Hoà tiểu thư” trên sân khấu, thường ngày chưa từng thấy cô trang điểm, khi còn bé anh học quốc văn, đọc được “Nhưng ngại son phấn làm bản nhan sắc,” mới hiểu được ý tứ người xưa muốn nhấn mạnh, hoá ra có người con gái tự nhiên đoan trang như vậy.

Tiết Phi Dao thấy anh nhìn mình, khuôn mặt chợt dịu dàng, trong lòng không khỏi động tâm, mở miệng nói: “Nghe nói tối hôm qua thiếu soái bị bệnh, bây giờ đã khoẻ hơn chưa?”

Tiêu Hữu Thành thấy cô ta rốt cục nói đến vấn đề chính, anh cũng chuẩn bị tinh thần, “Tối hôm qua Hữu Thành không có bệnh, chỉ là không muốn tham gia tiệc rượu thôi, không thể dự tiệc tẩy trần của Tiết tiểu thư, xin cô thứ lỗi.”

Tiết Phi Dao không ngờ anh nói thật, hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cười nói: “Tính tình thiếu soái như vậy, trái lại tôi rất thích.”

Trong lòng Tiêu Hữu Thành có một chút ngỡ vực không vui, nhưng trên mặt mỉm cười, “Tiết tiểu thư chắc hẳn biết, tiệc rượu ngày hôm qua không chỉ là tiệc tẩy trần, lần này Tiết tiểu thư đến Bắc Bình, cũng là nghe theo lệnh cha phải không?”

“Không, là tôi tự muốn đến.” Tiết Phi Dao để thức ăn xuống, nghiêm nghị nhìn anh.

Tiêu Hữu Thành sững sờ, nụ cười dần trở nên lúng túng, “Tôi không rõ ý tứ của Tiết tiểu thư.”

Tiết Phi Dao không nhìn anh, bưng chiếc ly thủy tinh lên một cách nhẹ nhàng, nhìn rượu đỏ gọn sóng lăn tăn trong ly, “Mấy năm nay tôi ở nước ngoài có một thói quen, thích thu thập báo chí, đặc biệt báo chí có in hình ảnh của thiếu soái, đáng tiếc tin tức của thiếu soái rất ít ỏi, học trường quân sự ở Mỹ hai năm, sau đó thì không biết thêm gì nữa, vì thế, tôi muốn đến Bắc Bình để nhìn xem con người thật của thiếu soái.”

Tiêu Hữu Thành nhú mồm nhìn cô ta, không biết vị tiểu thư này rốt cục muốn bày tỏ điều gì, lại nghe cô ta nói tiếp, “Gặp được thiếu soái, tôi nghĩ, kết hôn cũng không phải là không được.”

Tiêu Hữu Thành cuối cùng hiểu được, kinh ngạc, “Tiết tiểu thư, việc này thật sự không có đạo lý.”

Tiết Phi Dao thần nhiên cười, ánh mắt chuyển về phía anh, vô cùng dịu dàng, “Có đạo lý thì không phải tình yêu.”

Tiêu Hữu Thành bất vì sở động, “Thật xin lỗi, Hữu Thành sợ rằng phải phụ lòng ý đẹp của Tiết tiểu thư, tôi đã có người yêu.”

Tiết Phi Dao vẫn cười, vẻ mặt tự tin kiêu ngạo, “Chuyện tình lúc trước của thiếu soái tôi cũng có nghe qua, không có vấn đề gì, bởi vì anh còn chưa gặp tôi.”

Trong lòng Tiêu Hữu Thành hơi trầm xuống, chuyện này so với dự đoán còn phiền toái hơn.

Ngày hôm sau Tiêu Hữu Thành đến công sở, vừa mới vào cửa Tôn Phụ liền đến báo cáo, nói là phòng bí thư điều đến một người mới, chức vụ như vậy cũng không cần Tiêu Hữu Thành phải đích thân giải quyết, anh gật đầu coi như đã biết.

Buổi sáng gọi điện thoại để phòng bí thư đưa tới một phần văn kiện, chỉ chốc lát sau liền có người gõ cửa, Tiêu Hữu Thành vừa xem văn kiện vừa lên tiếng trả lời, nghe thấy âm thanh giày cao gót đến gần, anh nghĩ hoặc ngẩng đầu, trước bàn là một cô gái duyên dáng xinh đẹp đang đứng, âu phục màu xám đơn giản với thắt lưng nhỏ bé, trên cổ buộc khăn lụa màu hồng nhạt, tóc dài đã được búi ra sau, lông mày nhàn nhạt, thành thạo giỏi giang, đúng là Tiết Phi Dao.

Tiêu Hữu Thành buống bứt, thân thể nhẹ nhàng ngửa ra sau, mười ngón tay đan vào nhau để trước ngực, mồm nhú lại, “Tiết tiểu thư?”

Tiết Phi Dao cầm văn kiện trong tay đặt lên bàn, cười nhợt nhạt, “Đây là văn kiện anh muốn, tôi ở phòng sát vách, hy vọng chúng ta có thể làm việc chung vui vẻ.”

Thái độ nghiêm trang của cô ta khiến cho Tiêu Hữu Thành bật cười, “Tiết tiểu thư thật sự dự định làm việc ở đây sao?”

Khuông mặt sáng ngời của Tiết Phi Dao vẫn lộ ra nụ cười yếu ớt, “Lúc nhỏ tôi đã lớn lên trong quân đội, tốt nghiệp trường Oxford, Anh quốc, thừa sức để làm một bí thư.”

“Tiết tiểu thư hẳn là biết tôi không có ý này.”

“Như vậy,” Tiết Phi Dao dần dần cười mơ hồ, “Anh sợ làm việc cùng tôi trong thời gian dài, sẽ nảy sinh tình cảm với tôi sao?”

Tiêu Hữu Thành rốt cục bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, “Yêu hay không yêu đều không liên quan đến tôi, tôi chỉ là suy nghĩ cho Tiết tiểu thư, thẳng thắn mà nói, cô làm như vậy chỉ là lãng phí thời gian.”

“Thời gian là của tôi, có lãng phí hay không, chỉ có riêng tôi phán đoán được.”

“Hữu Thành đã nói như vậy, nếu Tiết tiểu thư cố chấp, xin cứ tự nhiên.” Tiêu Hữu Thành không nhìn cô ta, trở lại xem văn kiện, “Tình tình Hữu Thành không tốt, nghiêm khắc với cấp dưới, sợ là sau này không tránh được làm mất lòng Tiết tiểu thư, xin cô thứ lỗi.”

Tiết Phi Dao cười rồi đi, ở cửa đột nhiên xoay người nói: “Cà vạt của anh hôm nay rất đẹp.”

“Cám ơn, là bạn gái tôi tặng, tôi cũng rất thích.” Tiêu Hữu Thành không ngẩng đầu.

Nụ cười của Tiết Phi Dao trong nháy mắt đông cứng lại, sau đó liền giãn ra, nhanh nhẹn rời khỏi.

Buổi chiều mùa xuân, mặt trời ấm áp, dễ dàng khiến người ta buồn ngủ, Tiêu Hữu Thành đang có chút mơ màng, nghe thấy một giọng nữ dịu dàng, “Cà phê hay trà?”

“Cà phê.” Nhanh chóng cảm thấy có điểm kỳ lạ, Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu, thấy một gương mặt như hoa sen, “Tiết tiểu thư không cần làm việc này.” Trong công sở, có người chuyên môn phụ trách trà nước.

Một tách sứ mạ vàng đã đưa tới trước mặt anh, lượn lờ hơi nóng làm nền cho khuôn mặt tươi cười trong suốt của Tiết Phi Dao, “Người bạn học ở Anh thường khen tôi pha cà phê rất ngon, hãy nếm thử xem.”

Một tách cà phê khác được đưa tới trước mắt Đại Lê, cô ngẩng đầu nhìn Dung Đình Hiền nói lời cảm ơn, rồi tiếp tục nhìn sổ sách. Bắt đầu từ năm trước, bang Hải Thiên vốn hợp tác cùng ngân hàng tư nhân Phú Khang nhưng bắt đầu xung đột, mâu thuẫn ngày càng nghiêm trọng, ngân hàng tư nhân Phú Khang do bang Hoàng Hưng quản lý, sau khi Đại Mặc Tường gặp tai nạn xe, quan hệ giữa hai đại bang phái không còn như trước, vừa vặn Đại Lê cũng không thích ngân hàng tư nhân theo cách thức cũ, đứt khoắc hợp tác với ngân hàng khác, bàn bạc so sánh vài tuần, cuối cùng lựa chọn ngân hàng Dung Sinh của Dung gia, lúc bắt đầu hợp tác, Đại Lê đích thân đến Dung Sinh kiểm tra tài khoản, Dung Đình Hiền cũng “Đúng lúc” đến Dung Sinh thị

sát.

Đại Lê ngồi ở bên ngoài căn phòng giám đốc, nhân viên ngân hàng ở cùng phòng lấy đủ loại lý do để đi ra ngoài, chỉ có một mình cô, cùng với Dung Đình Hiền thỉnh thoảng ra vào phòng giám đốc. Đại Lê cũng không bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng, chỉ chuyên tâm xem sổ sách.

Khi Dung Đình Hiền lại một lần nữa đi ra từ phòng giám đốc, phát hiện Đại Lê đang nằm trên bàn ngủ. Anh ta rón rén đi qua, cởi áo khoác, nhẹ nhàng đắp lên người cô, do dự một hồi, không muốn rời khỏi, ngồi ở vị trí bên cạnh, yên lặng nhìn cô, cũng chỉ có lúc này, anh ta mới có thể nhìn cô như vậy. Năm tháng không để lại dấu vết gì trên người cô, dung nhan vẫn mềm mại xinh đẹp như ba năm trước lúc họ gặp nhau, như trong những giấc mơ của ba năm qua.

Thật không công bằng, anh ta rõ ràng nhớ được lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của cô, nhớ rõ ràng mỗi nét mặt và động tác, nhớ rõ ràng ngày hôm đó bọn họ nói những gì, đã làm gì, tất cả đều nằm trong trí nhớ đến ngày hôm nay, ở trong đầu, trong giấc mơ, là hồi ức suốt ba năm qua, nhưng ba năm sau gặp lại, cô không chỉ gần như quên anh ta, thậm chí còn yêu người khác.

Anh ta luôn cho rằng chính mình có được tất cả, khỏe mạnh, trí tuệ, học thức, xuất thân, tài phú, đáng về... Nhưng hoá ra, không chiếm được người phụ nữ mình yêu, cũng không có hạnh phúc cả đời.

Cô khẽ hừ nhẹ một tiếng, anh ta ngạc nhiên, nghĩ cô tỉnh dậy, nhưng không có, chỉ là trở người, khuôn mặt lúc đầu dựa vào cánh tay hiện ra một dấu vết ửng đỏ, trên ngón áp út của tay phải cô đeo một chiếc nhẫn bạc, lúc ngủ bề mặt của chiếc nhẫn in lên gương mặt. Đó là một chiếc nhẫn bạc rất đơn giản, Dung Đình Hiền liếc mắt nhìn ra, là hàng thủ công sản xuất tại Ý, cũng đồng thời nhớ lại, đã từng thấy trên tay của Tiêu Hữu Thành đeo một chiếc nhẫn giống như vậy.

Anh ta đột nhiên mất đi dũng khí đối mặt với cô, không dám nhưng lại liếc một cái, rồi xoay người bước vào phòng giám đốc. Một loại vô vọng, một loại tuyệt vọng, quả thực anh ta đã bị đánh bại.

Hôm tết nguyên tiêu, anh ta tự mình làm chuyện khinh bỉ -- lên theo dõi bọn họ. Anh ta biết xuất thân của hai người, không dám đến quá gần, xa xa nhìn họ, mặc dù ở khoảng cách như vậy, xa đến mức chỉ nhìn thấy bóng dáng, anh ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng lúc hai người thân mật ân ái, thế giới kia như chỉ thuộc về hai người họ, không có chỗ cho bất kỳ hạt bụi nào. Cũng ngay lúc đó, hạnh phúc trong sự tưởng tượng của anh ta đã bị vỡ tan.

Duyên phận tốt đẹp như vậy đã định trước không thuộc về anh ta.

Trời gần tối, Đại Lê mới tỉnh lại, phát hiện áo trên người, đến gõ cửa phòng giám đốc, ngay lúc cô nghĩ không có ai, thì nghe thấy tiếng trả lời rất thấp, cô đẩy cửa ra, kéo rèm cửa trong phòng, rất u ám, lờ mờ thấy phía sau bàn làm việc, có một người ngồi trên ghế dựa, dáng vẻ cô đơn.

Đại Lê cảm áo đặt trên sofa ở cạnh cửa, nói lời cảm ơn, vừa mới xoay người, nghe thấy thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Tại sao?” Đại Lê không biết anh ta muốn hỏi cái gì, nhưng dường như lại biết anh ta muốn hỏi gì, đứng đó, không biết nên mở miệng như thế nào.

Qua hồi lâu, lại nghe giọng nói của anh ta, “Rõ ràng là tôi quen biết cô trước, rõ ràng là tôi yêu cô trước, tại sao lại là anh ta?”

Đại Lê không nói, cũng không rời khỏi, vẫn đứng ở đó.

“Nếu ngày hôm sau tôi tìm được cô, hoặc là tìm thấy cô trước anh ta, mọi chuyện sẽ khác phải không?”

Đại Lê nhú mi, lời bên miệng muốn nói ra vài lần nhưng chưa thể nói ra, cuối cùng nói: “Tôi không biết... Nhưng trên đời này không có nếu như.” Bước chân cô rời khỏi.

Ban đêm, ngân hàng Dung Sinh tắt đi ngọn đèn cuối cùng, Dung Đình Hiền ngồi trên xe trước cửa ngân hàng đã lâu, trợ thủ Tiêu Lâm bên cạnh mở miệng: “Hong tam gia của bang Hồng Hưng đưa giấy mời, nói muốn hẹn ngài uống trà.”

“Không gặp.”

“Khoản tiền của bang Hải Thiên cùng kết giao với ngân hàng tư nhân Phú Khang cũng không thuận lợi.”

“Nói với bang Hoàng Hưng, tháng trước bọn họ có một lượng lớn súng ống bị mắc kẹt trên biển, nếu như không vận chuyển đến Thượng Hải, tôi không ngại bán cho người khác.”

“Thiếu gia, chúng ta không cần phải trở mặt cùng bang phái.”

“Chuyện này một chút cũng không được để lộ ra ngoài.”

“..... Đã biết.”

Đầu tháng tư, Đại Lê nhận được một phong thư đến từ Bắc Bình, là một người bạn nữ học chung với cô lúc trước gửi đến, nói là tháng sau kết hôn với con trai của một vị bộ trưởng trong bắc quân, mời cô đến tham gia hôn lễ. Lúc này, Trần Tiểu Dẫn ở bên ngoài quản lý Hắc Ưng đường, đã ngầm không chế Thanh Long đường, Phương Đại Bằng của Bạch Hồ đường cũng dần dần thu lại dáng vẻ kiêu ngạo, nền tảng bên trong của bang Hải Thiên đã được ổn định, cộng thêm Đại Lê cũng muốn Trần Tiểu Dẫn có thời gian ở lại trong bang để lập uy tín, vì thế quyết định cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, một chuyến đi đến Bắc Bình.

Chương 13: Mùa Xuân Bắc Bình

Đại Lê đến Bắc Bình đã được hai ngày nhưng vẫn chưa gặp Tiêu Hữu Thành. Đại Lê muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, trước khi xuất phát cô có nói qua điện thoại sẽ đi một chuyến đến vùng nông thôn, không tiện liên lạc trong vài ngày tới. Khi đến Bắc Bình mới biết được, cho dù là phủ đại soái hay công sở, nơi nào cũng là giới nghiêm, người bình thường căn bản không thể đến gần, chuyển lời dùm cũng chẳng được.

Chạng vạng, rặng mây đỏ đầy trời, Đại Lê đứng ở cuối ngã tư đường, nhìn bức tường cao che kín bởi hàng rào điện, trên tường in lên ánh sáng hoàng hôn màu đỏ vàng làm tăng thêm sự yên tĩnh.

Đại Lê quyết định không chờ đợi nữa, quay về khách sạn điện thoại cho anh, mới vừa đi ra hai bước, phía sau truyền đến tiếng kèn ô tô, kỳ thật cô không đi ở giữa đường xá nhưng vẫn xê dịch sang bên cạnh.

Một chiếc ô tô màu nâu đỏ chạy qua người Đại Lê, nhưng đột nhiên ngừng lại ở phía trước cách đó không xa, một cô gái bước xuống xe, cô ta mặc một chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, ước chừng là ngại gió lớn, quần khăn quàng cổ hoa văn dây leo màu xanh nhạt, mang một cặp kính râm màu trà che khuất đi nửa khuôn mặt, không hề để cho người ta nhìn thấy tâm mắt của cô ta dừng lại ở đâu.

Ngay khi Đại Lê đi qua xe cô ta, cô gái đó lên tiếng, “Đại tiểu thư?”

Đại Lê quay đầu, giờ phút này cô ta tháo kính râm xuống, đồng thời nói: “Tôi là Tiết Phi Dao, chúng ta đã gặp nhau ở Thượng Hải.”

Đại Lê lập tức nhận ra cô ta, mỉm cười thăm hỏi, gọi một tiếng Tiết tiểu thư. Tiết Phi Dao dường như rất vui vẻ, hỏi: “Đình Hiên cũng đến Bắc Bình à? Đang ở chỗ nào?”

Đại Lê biết cô đã bị hiểu lầm, trên mặt vẫn mỉm cười, “Thật ngại, hành tri của Dung tiên sinh tôi không rõ lắm.”

Tiết Phi Dao sững sờ trong phút chốc, sau đó gượng gạo cười, “Người nên ngại phải là tôi, đêm nay Đại tiểu thư có rảnh không? Tôi biết một nhà hàng Tây ở gần đây nấu ăn rất ngon, cùng đi nhé?”

Lời mời của Tiết Phi Dao rất chân thành, Đại Lê ở Bắc Bình quả thật không có chuyện gì gấp, tối nay điện thoại lại cho anh cũng không sao, vì vậy đồng ý nhận lời mời.

Hai người đến nhà hàng lúc này vẫn còn sớm, khách không nhiều lắm, họ ngồi trong đại sảnh lầu một, chiếc bàn cạnh bên cửa sổ. Ăn cơm, nói chuyện phiếm với nhau, đây là lần thứ hai họ gặp mặt, cũng không xem là bạn bè quen thuộc, nên nội dung trò chuyện cũng hạn chế, với lại Đại Lê cũng là người ít nói, cho nên phần lớn thời gian đều im lặng. Sau đó Tiết Phi Dao làm bộ như lơ đãng mà quan sát cô, hôm gặp nhau ở đêm chi hội, ánh sáng đầy màu sắc xung quanh khiến cô ta không để ý, hôm nay mới phát hiện, hoá ra khuôn mặt của cô rất tinh xảo, làn da trắng mịn, đúng là không có một chút trang điểm trên gương mặt.

Trong đại sảnh của nhà hàng, trên mỗi đầu bàn đều treo một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng chiếu vào những ngón tay dài thanh mảnh của Đại Lê, quá trắng mịn có vẻ trong suốt, giống như ngọc tinh thể óng ánh, tỏa ra vầng sáng ấm áp. Tiết Phi Dao nhìn không được mà cảm thán lên tiếng, “Cô rất đẹp!”

Lời khen ngợi thẳng thắn khiến Đại Lê có phần ngượng ngùng, nụ cười hơi lúng túng, nói tiếng cảm ơn.

Tiết Phi Dao nhìn hồi lâu, không thể không hỏi: “Đại tiểu thư, tôi muốn đường đột hỏi một câu, vì sao cô không cùng Đình Hiên... Nếu cô cảm thấy không tiện nói ra cũng không sao.”

“Tôi đã có người yêu.” Đại Lê không ngại ngần, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Tiết Phi Dao đột nhiên thở dài, một bên vì cảm thấy tiếc cho Dung Đình Hiên, một bên nhớ tới những lời giống như vậy mà người kia đã nói với mình.

Bản tính trời sinh của phụ nữ rất cuộc thấy tò mò, cũng không ngoại lệ người tao nhã như Tiết Phi Dao, lại hỏi: “Đại tiểu thư lần này đến Bắc Bình là vì người yêu sao?”

Đại Lê cười cười không trả lời, im lặng là ngầm thừa nhận, Tiết Phi Dao cười nói: “Thật khéo, lần này tôi đến Bắc Bình, cũng là vì người yêu, chỉ có điều là chồng tương lai.”

Đại Lê cũng không truy hỏi, lúc này vừa ăn xong bữa chính, sau đó ăn tráng miệng, hai người đều ăn bánh pudding, khác ở chỗ, của Tiết Phi Dao là vị chanh, còn Đại Lê là dâu tây xanh.

Bánh mới ăn được một nửa, có vài người tiến vào đại sảnh nhà hàng, Tiết Phi Dao ngồi ở phía hướng về cửa, ngẩng đầu liền thấy một khuôn mặt anh tuấn bao quanh bởi vài gương mặt phương Tây, cô ta cười nói: “Nhắc tào tào tào liền đến, chính là anh ấy.”

Đại Lê không có hứng thú, nhưng vì lịch sự mà quay đầu nhìn, Tiêu Hữu Thành đã lên lầu, chỉ nhìn thấy thoáng qua một bóng lưng, Đại Lê hơi ngạc nhiên, lập tức nhẹ nhàng nhún mày, nét mặt biến đổi khó thấy như vậy, trùng hợp rơi vào trong mắt của Tiết Phi Dao.

Đại Lê quay đầu lại, cùng Tiết Phi Dao bốn mắt nhìn nhau, một đôi nghi hoặc, một đôi thẳng thắn vô tư, Đại Lê mở miệng: “Anh ấy là bạn trai của tôi.”

Tiết Phi Dao đầu tiên kinh ngạc, sau đó gượng gạo, rồi bật cười, cuối cùng chau mày, “Tại sao lại là cô?”

Hai người không nói nữa, cũng không tiếp tục ăn bánh, trên bàn ăn tồn tại một sự yên tĩnh khác thường, Đại Lê thì rất bình thản, còn trong lòng Tiết Phi Dao lại có vô số cảm xúc quay cuồng, đắn đo rất nhiều lần, cuối cùng nói: “Bây giờ tôi là bí thư của anh ấy, mỗi ngày sớm chiều đều ở cùng nhau.”

“Vất vả rồi.”

Tiết Phi Dao nhìn Đại Lê, muốn tìm trên gương mặt cô cho dù là một điểm rất nhỏ, về mặt nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng không có, khuôn mặt Tiết Phi Dao dần dần trở nên lạnh lùng, “Rốt cuộc là cô xem thường tôi, hay là không cần anh ấy?”

Đại Lê ngược mắt lên, về mặt vô cùng bình tĩnh, “Chuyện mà tôi không thể kiểm soát được, tôi sẽ không lo lắng.”

Hai giờ sau, Đại Lê ngồi ở bàn ăn một mình, trong tay cầm lấy tách cà phê, thỉnh thoảng nhìn về phía cầu thang, Tiết Phi Dao ngồi ở trong xe đậu bên ven đường, xuyên qua cửa kính rộng lớn của nhà hàng kia, luôn luôn nhìn cô.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy Đại Lê đột nhiên đứng lên, dường như kêu lên câu gì đó, Tiết Phi Dao theo ánh mắt của cô nhìn qua, thấy một thân ảnh bay nhanh tới, hai người gắt gao ôm nhau, không coi ai ra gì.

Những người phương Tây đi theo Tiêu Hữu Thành đang đứng phía sau vờ tay, Tiết Phi Dao cảm thấy trái tim như có một cây kim nhỏ đâm vào đau buốt, về sau cô ta mới biết được, tâm trạng xa lạ này gọi là ghen ghét.

Sáng hôm sau đến công sở, Tiết Phi Dao theo thường lệ pha cà phê cho Tiêu Hữu Thành, anh đến muộn hơn so với ngày thường, tinh thần xem ra rất tốt, vẫn khách khí cảm ơn khi Tiết Phi Dao đưa tách cà phê. Cô ta không đoán được anh có biết chuyện ngày hôm qua hay không, trong bụng đầy tâm sự, nhưng trên mặt vẫn tươi cười không cho người khác nhìn ra tư tưởng của mình.

Tiêu Hữu Thành đến muộn, không sớm như thường ngày, chưa đến giữa trưa đã chuẩn bị rời khỏi, nói với bí thư buổi chiều anh sẽ không trở lại, có chuyện gì cứ báo cho Tôn Phụ.

Lúc ấy Tiết Phi Dao đang lấy nước, sau khi Tiêu Hữu Thành đi khỏi, ánh mắt mọi người đều thu hồi lại, bí thư Lưu Dương đứng bên cạnh Tiết Phi Dao kêu lên: “Tiết tiểu thư!” Tiết Phi Dao lúc này mới lấy lại tinh thần, lập tức cảm nhận được ngón tay đau rất, ngừng tay không kịp nên nước sôi từ trong tách tràn ra, khiến cho làn da mềm mại của cô ta lưu lại một mảnh sưng đỏ. Ngủ tiểu thư của Tiết gia lớn lên trong *chúng tình phùng nguyệt **, lần đầu tiên nếm trải mùi vị đau đớn của ngón tay và cả trong lòng.

(*) ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy, che chở, xem bản thân như là cái rốn của vũ trụ

Ngược lại với tâm tình của Tiết Phi Dao, giờ phút này Tiêu Hữu Thành giống như sắp bay lên trời, đến khách sạn đón Đại Lê, rồi hai người cùng nhau đi ăn. Đại Lê dự định ở lại Bắc Bình một khoảng thời gian, dù sao ở trong khách sạn cũng không được tiện cho lắm, muốn tạm thời thuê phòng, Tiêu Hữu Thành đề nghị mua nhà, sau khi cưới sẽ dọn ra khỏi phủ đại soái cùng nhau ở bên ngoài, Đại Lê lo lắng sau khi kết hôn muốn thường xuyên quay về Thượng Hải, ở lại phủ đại soái quả thật bất tiện, vì thế tán thành ý kiến anh. Buổi chiều hai người cùng đi xem nhà, bởi vì là “Nhà” sau này, họ đặc biệt để tâm chọn lựa kỹ càng.

Hơn một tuần liên tục tìm kiếm, khó khăn lắm mới vừa ý một căn nhà lớn theo phong cách phương Tây ở ngoại ô phía nam, ngôi nhà hai lầu tường trắng ngói đỏ, trong đình viện có trồng cây trúc xanh và hoa mai vô cùng tươi tốt, cảnh vật xung quanh thanh tịnh, đẹp đẽ, nhất là phía sau ngôi nhà có một hồ nước khổng lồ cách đó không xa, xuyên qua cửa sổ lầu hai có thể thấy mặt nước xanh biếc trong veo, Đại Lê thích nhất là sống gần biển, ở đây có hồ nước cũng tốt.

Đây là biệt thự của một thương nhân người Anh, chỉ ở được vài ngày, chỗ nào cũng còn mới tinh, người thương nhân cũng không nguyên ý bán, ra giá bao nhiêu cũng không được, ngay khi Đại Lê nghĩ không còn cơ hội, người kia đột nhiên thay đổi chủ ý, lập tức bán lại. Về phần Tiêu Hữu Thành dùng thủ đoạn gì ở sau lưng cũng tự hiểu không cần phải nói.

Tất cả đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, Đại Lê đến Bắc Bình cũng không mang nhiều thứ, tất cả đồ đạc chỉ sắp xếp trong một chiếc va ly nhỏ, ngày hôm đó cô liền dọn vào.

Sau khi thu xếp qua loa, hai người bắt đầu xem từng nơi trong nhà thật kỹ lưỡng, vừa xem vừa dự tính, để sơ pha ở đâu, đặt đàn dương cầm ở chỗ nào, phòng ngủ ở đâu, phòng sách nơi nào, xem xong tất cả các phòng trên lầu hai, Tiêu Hữu Thành đột nhiên nói: “Nhà này vẫn hơi nhỏ, chờ chúng ta có đứa con thứ tư, nhất định phải đổi sang chỗ khác.”

Đại Lê vẫn là cô gái chưa chồng, trên mặt liền thẹn thùng, giận dữ liếc anh một cái, ở trong mắt Tiêu Hữu Thành chỉ nhìn thấy phong tình vô hạn, ôm lấy cô đặt lên một nụ hôn.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có ánh sáng mặt trời, bóng dáng cửa sổ, âm thanh của gió, chỉ có ngọt ngào kẽ răng, mật ngọt trong lòng, chỉ có nhịp tim và hơi thở của nhau... Mọi việc trần thế, dù có bao nhiêu người, bao nhiêu trở ngại, khó khăn, nhưng được ở trong lòng của đối phương, quyến rũ mà ấm cúng

là đủ rồi.

Mùa xuân ẩm áp tháng tư, mặc dù ban đêm ở Bắc Bình không lạnh, Tiêu Hữu Thành mang một chiếc ghế mây vào trong phòng ngủ, vẫn trải lên một tấm chăn lông cừu, bế Đại Lê ngồi trên ban công. Gió nhẹ thổi vào mặt, mang đến mùi đất trong lành, không khí lạnh của hồ nước, mùi cỏ xanh thơm ngát...

Đại Lê cuộn người trong lòng Tiêu Hữu Thành, nhắm mắt lại hưởng thụ không khí mùa xuân tươi đẹp, thanh âm của Tiêu Hữu Thành vang lên bên tai, “Em biết sao chúc nữ không?” Thì ra anh đang ngắm sao, Đại Lê mở mắt ra, bầu trời đêm đầy sao, ánh sáng lấp lánh đua nhau toả sáng, Đại Lê không khỏi thờ dài: “Thật đẹp.”

“Sao chúc nữ chỗ nào?” Tiêu Hữu Thành lại hỏi.

Kỳ thật Đại Lê đối với chòm sao không hiểu biết nhiều, mờ mịt tìm trên bầu trời, “Em không biết, hẳn là ở ngân hà gần đây.”

“Còn sao ngưu lang ở đâu?”

“..... Ở ngân hà bên kia thì phải.”

Đáp án mơ hồ này đã làm cho Tiêu Hữu Thành vừa lòng, anh thờ dài, “Thật đáng thương, giống như chúng ta vậy.”

“.....” Đại Lê rốt cục biết mục đích của anh khi hỏi những câu lạ lùng này, nhất thời dờ khóc dờ cười, ngừng đầu nhìn anh, “Em không phải đến đây rồi sao?”

“Vĩnh viễn ở bên cạnh anh mới tốt.” Anh chăm chăm nhìn cô, như một đứa trẻ đáng thương. Đại Lê miễn cưỡng cười, hôn lên môi anh một cái, dịu dàng dỗ dành, “Bạn nhỏ ngoan nhé, chị ở Bắc Bình nghỉ ngơi hơn một tháng đấy!”

Anh cúi người kề sát môi cô, “Miệng của chị rất ngọt, em muốn nếm thử nữa.”

Hai người vui đùa một hồi, sau đó yên tĩnh lại, tích tụ trong lòng gần như tiêu tan. Cô nhẹ nhàng thở hắt hắt, vùi đầu vào gáy của anh, khoe miệng khẽ nhếch. Gió xuân vẫn dịu dàng thổi vào mặt, mang đến một mùi thơm ngát như có như không.

“Có mùi thơm thoang thoang.”

“Ừm.”

“Ở đâu?”

“Trên người em.”

“Nói thật đi.”

“Không phải mùi thơm trên người em sao?”

-_-///

Đèn sáng lên trong sân, hai người đi dạo trong vườn hoa phát hiện mấy đoá hoa màu trắng nhỏ, nhìn nửa ngày cũng không biết là loài hoa gì. Gây sức ép hồi lâu, sắc trời cũng đã tối, Tiêu Hữu Thành mặc áo khoác quay về phủ đại soái, động tác chậm chậm, hẹn ngày mai ăn sáng cùng nhau, Đại Lê tiễn anh đến cửa, cánh cửa chưa đóng lại đã thấy anh quay đầu: “Em ở một mình, anh không yên tâm.”

Đại Lê hơi hất cằm “Đi.”

Thấy Tiêu Hữu Thành muốn nói thêm gì nữa, Đại Lê ngừng đầu hôn lên mặt anh, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, “Ngủ ngon.”

Nửa đêm khát nước, Đại Lê rời giường uống nước, bởi vì ánh trăng rất sáng, không cần đèn cũng có thể tạm nhìn thấy, Đại Lê rót một ly nước, phát hiện có gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, thì ra vẫn chưa đóng cửa, một tay cầm ly nước, một tay khép cửa lại, nhưng động tác đột nhiên ngừng lại, xe của anh còn đậu ở bên ngoài.

Cô đứng trước cửa sổ ngẩn ngơ thật lâu, ly nước sớm đã lạnh đi, sau khi trở về giường, lăn qua lộn lại không ngủ được quán lấy tấm chăn lúc nãy trên ghế dựa, cô ghé người trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vậy mà một lúc sau đã ngủ thiếp đi.

Khi Đại Lê thức dậy thì trời đã sáng, nghiêng người nhìn xuống dưới, xe đã đi mất, cô liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, vừa qua bảy giờ, đoán rằng anh đã trở về chợp mắt một lát. Sau đó cô ngủ lại rất ngon, khi tỉnh lần nữa đã dẫn vài giây, nhìn đồng hồ treo tường, đã qua chín giờ, trong lòng cô nghi ngờ, vội vàng rửa mặt thay quần áo, xuống lầu thì nhìn thấy anh, quần áo đã thay, đang ngồi trong phòng khách xem báo, nghe tiếng bước chân của cô, ngừng đầu lên cười nói: “Con sâu lười nhỏ cuối cùng đã thức dậy.”

Trên mặt cô có chút ngượng ngùng, “Anh đến lúc nào? Tại sao không gọi em?” Lúc nói chuyện anh đã đến trước mặt, rồi bị anh kéo vào trong lòng, “Quấy nhiễu giấc ngủ của em, để em giận anh à.” Khi anh nói những lời này, trong giọng nói không có nửa phần trách cứ, chỉ tràn đầy sự nuông chiều. Cô tỉnh tề nhìn anh một phen, tinh thần vẫn tốt, khuôn mặt cũng sạch sẽ, chỉ là đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu tiết lộ bí mật, cô đau lòng, dịu dàng vuốt ve đường viền của đôi mắt anh, “Tối hôm qua không ngủ ngon sao?”

Anh chỉ cười, “Rất tốt.” Rồi kéo tay cô đi về phía bàn ăn, trong ngôi nhà này, tuy rằng phòng bếp có đầy đủ dụng cụ, nhưng bởi vì lúc trước chủ nhân không dùng đến trong thời gian dài, cũng không có đồ ăn dự trữ, bữa sáng là do anh đi mua từ sáng sớm, may mà mua thức ăn kiểu Tây, không cần chú ý nóng lạnh, chỉ cần đem sữa hâm nóng là có thể uống, cô thấy anh ngửi mùi thơm, hỏi anh: “Đói bụng à?”

“Ừm.” Miệng anh nhét một lát bánh mì, vẫn còn ngậm thức ăn mà trả lời hỗn độn.

“Sao anh không ăn trước?”

Anh ăn xong lát bánh mì, giọng nói rất cục cựa rõ ràng, “Phải cùng nhau ăn.”

Trong lòng cô ngọt ngào, trên mặt vô thức mím cười đáng yêu, vô cùng xinh đẹp, rực rỡ như là đi ra từ niềm hạnh phúc. Trong thời gian ăn sáng, Tiêu Hữu Thành vậy mà cũng ngớ ngẩn nhiều lần.

Ăn xong, đem chén đĩa rửa sạch sẽ, Đại Lê thấy phòng bếp vẫn dùng được, đề nghị trưa nay nấu ăn trong nhà, vừa vặn ngày hôm đó Tiêu Hữu Thành không có việc gì, vì thế cùng nhau đi mua đồ ăn.

Đậu xe ở bên ngoài chợ bán thức ăn, hai người tay trong tay đi dạo bên trong, tuy rằng Đại Lê sẽ nấu ăn, ở Vienna cũng tự mình mua đồ ăn, nhưng chưa từng đi chợ ở trong nước, Tiêu Hữu Thành đương nhiên chưa từng đi qua, cái gì cũng thấy mới mẻ. Những người nông dân bán đồ ăn còn cảm thấy mới mẻ hơn, làm sao được gặp một cặp đôi xinh đẹp sáng sủa như vậy? So với kim đồng ngọc nữ trên báo chí còn đẹp hơn.

Nhưng phiền phức liên tục xảy ra, tiền sử dụng ở nơi này đều là tiền xu, Tiêu Hữu Thành nào có tiền lẻ như vậy? Mua mấy cọng hành cũng chỉ có thể đưa ra tờ tiền có giá trị lớn, người nông dân bán hành một ngày cũng không kiếm được nhiều như vậy, đi đâu để thối tiền lẻ cho anh chứ? Một chuyến đi như vậy, không mua được bao nhiêu thứ, tiêu xài ngược lại không ít, hề là hai người vào xem cửa hàng nào, chủ cửa nhưng nơi đó đều mặt mày hớn hờ.

Đại Lê muốn làm gà xào măng, mua một con gà còn sống, về nhà hai người không biết làm sao, Đại Lê lấy ra một con dao từ phòng bếp đưa cho Tiêu Hữu Thành, ý tứ là việc này phải do người đàn ông làm, bản thân cô đứng xa xa nhìn. Tiêu Hữu Thành bất chấp khó khăn đi bắt con gà trong cái lồng ra, do con gà kia giãy dụa thật sự quá lợi hại, cuối cùng anh tuột tay, con gà chạy thoát ra ngoài, ở trong sân “Ác, ác, ác” tán loạn, lông gà bay đầy trời. Đại Lê vội vàng chạy vào nhà đóng cửa, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Tiêu Hữu Thành sốt ruột, lấy súng ra, kỹ thuật bắn súng của thiếu soái đương nhiên hơn người, con gà đã chết cũng không có gì đau đớn, nhưng mà dùng súng giết gà, e rằng thiếu soái là người đầu tiên, Đại Lê cười đến nỗi thắt lưng không dậy nổi, đau sốc hông mấy lần.

Anh không nấu cơm, ngay cả trợ thủ cũng không có tư cách, nhưng vẫn ở lại trong phòng bếp, lúc thì đưa cho cô cái chén, lúc thì giúp cô mở bình dấm, thời gian còn lại chỉ đứng nhìn cô, nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Đại Lê, đáng vẻ chăm chú làm việc của cô lại đẹp như thế này.

Cuộc sống hằng ngày của cặp vợ chồng bình thường nhất, ở cùng cô, cũng có thể khiến người ta say mê.

Gà xào măng cuối cùng không thực hiện được, ma bà đậu hũ, măng xào, ngư hương nhục ti, đều là những món ăn bình thường. Vốn chỉ cần Đại Lê đích thân nấu, như thế nào Tiêu Hữu Thành cũng đều thấy ngon miệng, huống chi quả thật rất ngon, một vài món ăn như vậy nào ngờ hai người đều ăn sạch sẽ. Đại Lê không thích rửa chén, công việc hiển nhiên thuộc về thiếu soái, đeo một cái tạp dề màu trắng, để Đại Lê cười hi hi đứng phía sau Tiêu Hữu Thành, đặt cảm trên vai anh, vừa giám sát vừa khẽ hát.

Thời tiết nóng khác thường, sau trận mưa vào buổi chiều, gần tối không khí càng cảm thấy oi bức gay gắt, Tiêu Hữu Thành lái xe chở Đại Lê đến mái che ngoài trời của một khách sạn xa hoa ăn kem, chỉ cần một ly xài chung một cái muỗng.

Trong lúc vành tai tóc mai chạm vào nhau, chợt nghe một tiếng gọi trong trẻo ở phía sau: “Anh!”

Đại Lê cùng với Tiêu Hữu Thành quay đầu lại, nhìn thấy bên mép sân thượng đi tới vài thiếu niên nam nữ, đều mặc đồng phục học sinh một màu, chỉ có một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, đường viền ren trắng, tóc uốn quăn xinh đẹp, thông minh thanh lịch, chạy đến phía sau Tiêu Hữu Thành, hai tay vòng quanh cổ anh, nói: “Anh! Vài ngày không gặp anh rồi!” Khi nói chuyện, ánh mắt trộm nhìn Đại Lê.

Gặp nhau thế này, Tiêu Hữu Thành không thể không giới thiệu hai người với nhau, rốt cuộc đây là lần đầu tiên Đại Lê gặp “em chồng”, nhưng trong trường hợp vội vàng như vậy, Tiêu Hữu Thành sợ cô sẽ không được tự nhiên, thấy cô chào hỏi thoải mái thanh thản, anh cũng an tâm.

Tiêu Hữu Tình trái lại nhìn chằm chằm vào Đại Lê, đột nhiên nói: “Thì ra chị chính là Juliet của anh trai!”

Lúc ấy Tiêu Hữu Thành vừa uống xong một ngụm cà phê, anh bị sặc nước, ho khan dữ dội, Đại Lê nhẹ nhàng xoa lưng giúp anh. Khi hô hấp trở lại bình thường, Tiêu Hữu Thành chau mày, trách em gái, “Nói lộn xộn gì đó?”

Tiêu Hữu Tình có chút sợ lại có chút không phục, “Em khen ngợi anh chị mà! Tình yêu của Romeo và Juliet làm cho người ta cảm động nhất!” Bởi vì gần đây cô bé đọc Shakespeare, rất mê câu chuyện này, cho rằng khi nói đến chuyện tình yêu, lấy ra làm ví dụ đó là lời khen ngợi tốt nhất.

Tiêu Hữu Thành vẫn nghiêm mặt, Tiêu Hữu Tình bĩu môi, muốn nói anh mê tín, nhưng cuối cùng có phần sợ anh trai, không dám mở miệng. Lại nghe Đại Lê cười nói: “Tóc của Juliet có lẽ không cắt ngắn như tóc của chị nhỉ?” Ba người cùng cười lên.

Tiêu Hữu Thành hỏi em gái tại sao lại đến đây, Tiêu Hữu Tình nhìn về phía mấy người bạn học nói: “Mấy người bạn ở nhóm văn học của em không muốn tham gia tiệc sinh nhật tại nhà ngày mai, cho nên em mời bọn họ trước.” Tiêu Hữu Thành hai ngày nay chỉ lo cho Đại Lê, thiếu chút nữa đã quên sinh nhật của em gái, may mắn hôm nay gặp được, gương mặt bình tĩnh nói: “Vây em đi tiếp đón bạn bè, hoá đơn để lại tính chung với anh.”

Ai ngờ Tiêu Hữu Tình ngồi xuống ghé bên cạnh, cười hi hi nói: “Anh, ở đây vẫn còn chỗ, không bằng ngồi chung với nhau đi!” Không để ý đến sắc mặt khó coi của Tiêu Hữu Thành, cô bé muốn nhìn chị dâu tương lai, hiểu kỳ tìm hiểu mọi chuyện, rồi phát tay gọi bạn học, mấy người học sinh đợi hồi lâu ở bên kia, thấy thế, do dự vài giây rồi tới đây.

Sắc mặt của Tiêu Hữu Thành lại không tốt, sau khi mấy người học sinh ngồi xuống Tiêu Hữu Tình liền giới thiệu, không nhiều người lắm, chỉ có hai nam một nữ, đều là học sinh trường Bắc Đại, Tiêu Hữu Tình học ở trường giáo hội của người Anh quốc, bạn học đều là con cháu của gia đình hiển hách, Tiêu Hữu Thành nghĩ cô bé tham gia vào nhóm văn học chỉ cho vui, không ngờ lại kết giao với một số bạn tốt.

Tiêu Hữu Thành và Đại Lê vốn đã thu hút sự chú ý của người khác, nay lại đến thêm mấy thiếu niên nam nữ trẻ tuổi, khách ngồi xung quanh đều ghé mắt nhìn chiếc bàn này. Trong đó có một nam sinh tên Chu Thuần là người nổi bật nhất, răng trắng mắt sáng, diện mạo có ba phần nữ tính, may mà một đôi mày kiếm tăng thêm mấy phần khí khái anh hùng.

Thừa dịp Đại Lê đứng dậy đi toilet, Tiêu Hữu Tình nghiêng người đến bên tai anh trai nói: “Chị dâu này em thích.”

Tiêu Hữu Thành muốn cười nhưng kìm nén, “Em không phải không thích người quá hoàn mỹ sao?”

“Chị dâu không giống với người thích sự hoàn mỹ.”

Tiêu Hữu Thành cười cô bé một câu già mồm át lễ phải, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Đại Lê từ toilet đi ra, rửa tay ở ngoài cửa, ngửi được mùi thuốc lá thổi đến, mới đi ra vài bước, thấy một nam sinh dựa vào vách tường ở chỗ rẽ, áo khoác màu đen mở ra, áo sơ mi trắng bên trong cũng cởi ra một vài nút áo ở phía trên, đôi mắt phượng híp lại, liếc xéo cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục hút thuốc, Đại Lê nhận ra cậu ta là một nam sinh ngồi cùng bàn, đi ngang qua gạt đầu, vốn định nhắc nhở cậu ta nơi này cấm hút thuốc, nhưng không mở miệng.

Chưa đi được vài bước, có một người ở bên cạnh sai bước đi nhanh qua, sát bên người cô nói một câu, “Dây giày bung rồi.” Đại Lê cúi đầu nhìn, quả là vậy. Muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng người đã đi xa.

Trở lại chỗ ngồi, người nam sinh kia đã ngồi xuống, trong những người học sinh, cậu ta vẫn im lặng nhất, ngay cả lúc nói chuyện với Tiêu Hữu Thành cũng chỉ đáp lời ít ỏi, sau khi ăn xong bữa tối, Đại Lê cũng nhanh chóng quên đi người này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nỗi Sóng

Ngày hôm sau trong phủ đại soái mở tiệc sinh nhật, Tiêu Hữu Tình là con vợ thứ cho nên không được chú trọng, chỉ là theo lệ làm một tiệc sinh nhật cho cô bé, nhưng bởi vì tổ chức tại Tiêu gia, là một bữa tối phô trương xa hoa, chung quy gia đình bình thường cũng không bằng được.

Khi Tiêu Hữu Thành từ Nam Giao trở về, bữa tiệc đã bắt đầu, bàn chủ nhân theo thứ tự từ ngồi xuống Tiêu đại soái, Tiêu phu nhân, biểu tiểu thư, Tiêu Hữu Tình, Tiết Phi Dao. Chỉ có vị trí ở giữa Tiêu đại soái và Tiết Phi Dao là còn trống để cho Tiêu Hữu Thành ngồi xuống.

Tiết Phi Dao ngồi ở bàn chủ nhân kỳ thực cũng không thoả đáng, đại soái an bài như thế cho thấy được dụng ý rất rõ ràng. Biểu hiện của Tiết Phi Dao trái lại rất hào phóng khéo léo, kiểu cách nói chuyện cũng rất dễ thương. Kết thúc bữa tiệc, Tiêu Hữu Tình đi tìm bạn học; biểu tiểu thư Tô Giáng Ưu thì im lặng một mình trở về phòng; Tiết Phi Dao và hai vị bộ trưởng phu nhân cùng Tiêu phu nhân đánh mặt chược; chỉ còn Tiêu Hữu Thành và Tiêu Quyền cùng nhau uống trà.

Người ngoài đều tán ra, Tiêu Quyền mới nói: “Nghe nói con mua một căn nhà ở bên ngoài, nuôi dưỡng một người phụ nữ sao?”

Tiêu Hữu Thành không trả lời, nâng tách trà lên thử nhiệt độ, vẫn còn nóng nên đặt lại trên bàn. Tiêu Quyền liếc anh một cái lại nói: “Ngày hôm qua Tiết tư lệnh gọi điện cho biết, ông ta nguyện ý đưa ra một tỉnh cho con gái làm của hồi môn, chờ sau này có cháu ngoại, binh quyền đều do nó thừa kế.”

Dáng vẻ của Tiêu Hữu Thành vẫn thanh thản như trước, giọng nói không nhanh không chậm, “Cha, chuyện này chúng ta đã nói qua.”

Tiêu Quyền đột nhiên nhìn thẳng vào anh, lạnh lùng nói: “Cha nhớ rõ năm ấy con mười tuổi, lập chí phải nhất thống thiên hạ, thế nhưng con đã quên rồi à?”

Rốt cuộc về mặt của Tiêu Hữu Thành nhìn thẳng vào cha, nói năng có khí phách, “Đương nhiên con không quên.”

Giọng nói thoáng trở lại bình thường, Tiêu Quyền nói thành khẩn khuyên nhủ: “Hữu Thành, cha luôn tự hào về trí tuệ của con, lần này đến tột cùng là do chướng ngại ma quỷ gì? Cha không ngăn cản con nuôi phụ nữ ở bên ngoài, nếu con thích cũng có thể kết hôn, Tiết tiểu thư là người thông minh, biết chuyện gì nên không nhìn thấy, con cưới Tiết tiểu thư, thiên hạ sẽ có được dễ như trở bàn tay, trăm lợi mà vô hại, không có tổn thất gì! Tại sao con

không suy nghĩ rõ ràng?”

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía cha, ánh mắt lại ở nơi xa xa, dường như thì thào tự nói, “Nếu con mất cô ấy... Mất đi cô ấy, chính là đánh mất mạng sống của con.”

Cách hai phòng là phòng làm việc nhỏ, hai vị bộ trưởng phu nhân đang đánh mặt chườm nghe thấy tiếng lách cách của đồ vật rơi vỡ, khoé mắt lặng lẽ nhìn Tiêu phu nhân, thấy vẻ mặt của bà lạnh nhạt giống như không nghe thấy gì, ngay cả Tiết Phi Dao cũng biến đổi sắc mặt một chút, nhưng vẫn hơi mang theo ý cười, hai vị bộ trưởng phu nhân đương nhiên cũng không dám hỏi gì, cũng giả bộ làm như không nghe, “dụng tâm” đánh mặt chườm như trước.

Thời tiết ngày hôm đó vô cùng tốt, bầu trời quang đãng, gió nhẹ mây thưa, ánh sáng mặt trời cũng ấm áp dào dạt làm cho người ta ưa thích, Đại Lê giúp Mặc thăm phơi chăn, cô đeo một cái tạp dề đơn giản để làm việc. Tiêu Hữu Thành lo lắng Đại Lê ở một mình, cho nên mời một vị phu nhân đến ở trong nhà, chồng của bà ta họ Mặc vì thế Đại Lê gọi bà ta là Mặc thăm.

Đang ở trong vườn hoa làm cỏ, chuông cửa vang lên, Mặc thăm bỏ lại cái cuốc mà đi mở cửa, Đại Lê tưởng là Tiêu Hữu Thành nên cũng không để ý, vẫn bận rộn trong vườn hoa, mặc dù Tiêu Hữu Thành có chìa khoá, miễn là khi anh không ở lại đây nghỉ ngơi thì luôn phải bấm chuông.

Tiếng bước chân không quen thuộc, chỉ nghe thấy Mặc thăm kêu to tiểu thư, Đại Lê vừa lau mồ hôi vừa xoay người lại, cô đối diện với người khách, cả hai đều sững sờ.

Người đến là một đôi thiếu niên nam nữ, cô gái mặc một chiếc váy màu hồng, trang điểm xinh đẹp đáng yêu, đúng là Tiêu Hữu Tinh, còn một chàng thiếu niên đứng bên cạnh so với cô bé con đẹp hơn vài phần, Đại Lê nhận ra đó là cậu nam sinh hút thuốc cô đã gặp đêm hôm đó.

Tiêu Hữu Thành thấy bộ dáng làm việc trong vườn hoa của Đại Lê thì nhìn chằm chằm, rất là kinh ngạc, thói quen của Chu Thuần thì híp nửa con mắt, đôi mắt phượng kia ngày càng trở nên mãnh liệt mê ly.

Đại Lê là người đầu tiên có phản ứng, mỉm cười đưa khách vào trong nhà, thừa dịp Mặc thăm đi pha trà cô trở về phòng thay quần áo, khi đi ra lần nữa, cô đã mặc một bộ đồ nhẹ nhàng thoải mái.

Hoá ra Tiêu Hữu Tinh vô cùng yêu thích người chị dâu tương lai này, nên lặng lẽ hỏi thăm chỗ ở của Đại Lê, nhưng ngượng ngùng phải đến một mình, vì thế cô bé kéo bạn bè đi cùng, Chu Thuần vốn không đồng ý đi với cô bé, chẳng qua Tiêu Hữu Tinh cứ đi theo anh ta, cũng không ôm hy vọng, nhưng không ngờ anh ta lại đồng ý.

Ba người trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, Đại Lê vốn lớn hơn Tiêu Hữu Tinh vài tuổi, đối với Chu Thuần cũng không khác biệt nhiều, lúc bắt đầu nói chuyện cũng rất hợp ý. Đại Lê là con gái một trong nhà, không có chị em, thấy Tiêu Hữu Tinh hồn nhiên đáng yêu lại là em gái của Tiêu Hữu Thành, trong lòng vốn đã mong muốn được thân thiết với nhau, tâm tư của Tiêu Hữu Tinh cũng như vậy, kể từ đó, bầu không khí nói chuyện mau chóng hoà hợp. Nhưng mà Chu Thuần vẫn ít nói như trước, phần lớn thời gian chỉ ngồi bên cạnh trầm mặc, giống như không để ý chút nào.

Không biết làm sao nói đến đàn dương cầm, từ nhỏ Tiêu Hữu Tinh đã học đàn, cô bé nghe nói Đại Lê đã từng học ở học viện âm nhạc tại Vienna, liền muốn nghe cô đàn một khúc, Đại Lê cũng không từ chối, tiện tay đàn một bản nhạc đơn giản nhẹ nhàng.

Giữa lúc người diễn tấu tận hứng, còn người nghe thì say mê, Chu Thuần đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Đại Lê, ngón tay thon dài chạm vào phím đàn, anh ta định cùng Đại Lê hợp tấu, bởi vì cô bất ngờ nên tạm dừng trong nháy mắt, nhưng mau chóng phản ứng lại, cố gắng phối hợp với anh ta, vừa mới đàn cùng nhau một vài phút, bản nhạc một lần nữa phát ra âm thanh lưu loát. Thoạt đầu Tiêu Hữu Tinh chỉ ngạc nhiên, bốn bàn tay đẹp để phối hợp vô cùng ăn ý, trong thời gian ngắn như vậy mà bọn họ có thể tâm ý tương thông, cô bé dần dần đắm chìm trong tiếng đàn du dương, nâng cảm dựa trên thân đàn, lặng lẽ nhìn về phía hai người đang đánh đàn.

Buổi chiều mùa xuân, ánh nắng tươi sáng, từng tia sáng trong lành tinh khiết xuyên qua, chiếu vào mái tóc mềm mại của Đại Lê, đôi mắt mông lung của Chu Thuần, chiếc mũi vênh lên của Đại Lê, đôi môi hồng phấn của Chu Thuần... Hai người xinh đẹp như vậy, hợp tấu nhịp nhàng một cách vô ý thức... Thình lình, trong lòng Tiêu Hữu Tinh sinh ra một loại đau đớn, đau mà không có lý do, rốt cuộc là một cô nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, nói thiếu suy nghĩ: “Chị dâu, em thật ghen tị với chị.”

Tiêu Hữu Thành đứng yên ở cửa một hồi lâu, tâm trạng lúc này không chỉ là ghen tị.

Sau bữa tối, họ cùng nhau tiễn hai người Tiêu Chu ra cửa, bộ mặt đã giấu đi cả đêm của Tiêu Hữu Thành rốt cuộc cũng lộ ra, anh giận tái mặt, đi nhanh trở về phòng không thèm để ý tới Đại Lê. Cô đoán ra nguyên nhân tức giận của anh, có chút buồn cười, cô theo sau dỗ dành nhưng không có hiệu quả, liền dứt khoát để bản thân anh giận dữ, cô lên lầu đi tắm rửa.

Tắm xong từ trên lầu đi xuống thì thấy anh ngồi ở sofa không nhúc nhích, rồi cô về phòng hong khô tóc, lại trở ra xem lần nữa, anh vẫn bất động, Đại Lê đành phải xuống lầu ngồi bên cạnh anh một lát rồi nói: “Anh cần phải trở về.” Tiêu Hữu Thành quả nhiên cầm lấy chìa khoá xe bước đi, Đại Lê cuối cùng cũng tức giận, lạnh lùng nhìn anh rời khỏi.

Qua một hồi lâu, cô không nghe thấy tiếng ô tô khởi động, Đại Lê tò mò đi ra ngoài, phát hiện anh còn đứng ở trong sân. Tiêu Hữu Thành có lẽ nghe được tiếng bước chân của Đại Lê nên quay đầu lại nhìn. Bởi vì vào ban đêm, trong sân không có đèn, Đại Lê nhìn không rõ bộ mặt của anh, chỉ thấy một đôi mắt sáng lấp lánh trong suốt.

Tiêu Hữu Thành nói, anh ăn dấm chua.

Giọng điệu kia có vài phần bá đạo, vài phần giận dữ, vài phần uất ức, còn có vài phần làm nũng.

Đại Lê chỉ cảm thấy như viên đường tan chảy trong lòng, ngọt ngào mà mềm mại, cô đi vài bước rồi chạy ào vào trong lòng anh, vòng tay qua cổ anh, chủ động hôn lên môi anh, nụ hôn đáp trả của Tiêu Hữu Thành vừa mãnh liệt vừa cuộn trào khiến cho cả người cô mềm nhũn trong lòng anh.

Cuối cùng tới ngày người bạn học nữ của Đại Lê kết hôn, sáng sớm Tiêu Hữu Thành vẫn như trước đến Nam Giao cùng cô ăn điểm tâm, sau đó đưa cô đến nhà người bạn học, nơi có hoa mơ rơi đầu ngõ, trong ngõ hẻm nhỏ sớm đã đông đúc xe cộ như ngựa rồ.

Tiêu Hữu Thành dừng xe ở đầu ngõ, anh nghĩ đến một ngày không nhìn thấy cô thì đã không khỏi cảm thấy buồn phiền. Người bạn học của Đại Lê kết hôn với con trai thứ hai của bộ trưởng bộ giao thông, thực ra Tiêu Hữu Thành cũng muốn tham dự, nhưng anh phải dự tiệc của nhà trai, còn Đại Lê dự tiệc của nhà gái, cả hai không thể gặp nhau. Đại Lê nhìn ra tâm tư của Tiêu Hữu Thành, chỉ cảm thấy gần đây anh càng ngày càng dính vào cô, nói mình không vui là giả vì cô rõ ràng cũng chung cảm giác với anh, Đại Lê nhìn đám người ở bên ngoài xe rồi nghiêng người hôn lên gương mặt anh.

Khi Đại Lê vào phủ thì cô dâu đã trang điểm xong, đang cùng nói chuyện với vài người bạn thân trong phòng, rồi cô ta kéo Đại Lê qua chỗ bọn họ. Cô dâu tên là Hà Ninh Kiều, gia đình buôn bán tơ lụa, trước kia ở Thượng Hải là bạn thời trung học của Đại Lê, cảm tình của hai người khá tốt, sau đó bởi vì việc làm ăn của cha mà cả gia đình chuyển tới Bắc Bình, cô ta vẫn giữ liên lạc với Đại Lê qua thư từ, vì vậy khi kết hôn dĩ nhiên sẽ gửi thiệp mời cho cô. Đại Lê đương nhiên không biết bạn bè của Hà Ninh Kiều ở Bắc Bình, nên chỉ yên lặng ngồi một bên. Hà Ninh Kiều tự do yêu đương với con trai thứ hai của bộ trưởng bộ giao thông, đã từng đấu tranh một phen với gia đình của chú rể, bây giờ cuối cùng có thể đạt được mong muốn, trong lòng cô ta vui mừng khôn xiết, không chú ý đến Đại Lê ở góc này cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay Hà Ninh Kiều mặc một bộ y phục thêu hoa màu đỏ, phối hợp với đồ trang sức trở thành một cô dâu xinh đẹp rực rỡ. Đại Lê và Tiêu Hữu Thành đang yêu nhau sâu sắc, nhìn thấy tình cảnh như vậy, cô không khỏi sinh ra một loại cảm xúc và chờ mong, sơ suất của chủ nhân vừa vụn vụn cho Đại Lê suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Giữa trưa mọi người dùng cơm ở trong phủ, buổi chiều cô dâu lên xe hoa, trước khi đi cô ta rốt cục nhớ đến Đại Lê bị lạnh nhạt, nên cố ý dặn dò em gái tiếp đãi cô thật tốt, Đại Lê vốn muốn rời khỏi khi cô dâu đi rồi, nhưng như vậy không được tốt, lại bị em gái của Hà Ninh Kiều kéo về phòng nói chuyện phiếm, Hà Ninh Nhã vốn có ý lấy lệ, do cô ta muốn đi du học, nghe nói Đại Lê đã từng đi du học, lập tức cô ta có hứng thú hỏi rất nhiều điều, bất giác trời đã tối cho nên giữ Đại Lê ở lại ăn cơm tối.

Bữa tối chưa ăn xong, Hà Ninh Kiều đã gọi điện thoại đến nói Ninh Nhã dẫn khách mời nữ bên nhà gái đến Trình gia tham dự vũ hội, hoá ra chú rể là người theo lối sống mới, có tác phong của người nước ngoài, anh ta tổ chức một buổi vũ hội tại nhà, cô dâu cảm thấy cũng nên mời một ít bạn bè của mình sang đây, vì thế Đại Lê bị kéo đến Trình gia.

Tại vũ hội ở Trình gia, người duy nhất có thể sánh ngang với cô dâu và chú rể là Tiêu Hữu Thành và Tiết Phi Dao, tuy rằng họ không có hành vi thân mật, rất ít nói chuyện với nhau, nhưng đối với người bên ngoài bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn.

Khi nhóm người của Hà Ninh Nhã lại đây, bởi vì họ đều là những khách nữ trẻ tuổi cho nên gây ra một trận xôn xao nhỏ, Tiêu Hữu Thành không có hứng thú để nhìn, anh đứng gần cửa sổ nâng ly rượu, đang suy nghĩ nên lấy lý do gì để rời khỏi thì cảm thấy có người đi đến bên cạnh, gương mặt đang nhăn lại một nửa liền được giãn ra, dung nhan như ngọc, chẳng lẽ giờ phút này cô đọc được nỗi nhớ nhung trong lòng anh sao?

Việc Đại Lê đi đến bên cạnh Tiêu Hữu Thành đều lặng lẽ rơi vào trong tầm mắt của mọi người, thoát đầu Hà Ninh Nhã rất lo lắng, cô ta cho rằng Đại Lê không quen biết Tiêu Hữu Thành có lẽ muốn ôm ý tưởng mơ mộng gì đó, nhưng nhanh chóng cảm thấy bất thường, hai người thân mật như vậy rõ ràng là một đôi tình nhân!

Vũ hội tân hôn này dần dần tràn ngập một mạch nước ngầm, trong lòng mỗi người đều phỏng đoán, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên trò chuyện như trước.

Tiết Phi Dao ngồi ở trong một góc, bất tri bất giác mà uống hết hơn phân nửa ly rượu đỏ, đầu cô ta hướng về phía này, ánh mắt có vẻ nghi ngờ, hoặc là thương hại, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, cũng không thể thấy được tâm trạng trong đôi mắt của cô ta. Phiền muộn của cô ta chính là nhìn chăm chú vào hai người kia trên sân nhảy, Tiêu Hữu Thành ôm Đại Lê nhảy liên tục ba điệu, thời gian khác cũng chỉ nghỉ ngơi bên cạnh Đại Lê, hoàn toàn không đi xã giao với người khác.

Thực ra cô ta vô cùng chờ mong vũ hội này, từ khi Đại Lê đến Bắc Bình, Tiêu Hữu Thành gần như chuyển tất cả việc công dọn về ngôi nhà ở Nam Giao, rất nhiều ngày đã không thấy mặt anh, cô ta đợi ở chỗ này lại có ý nghĩa gì?

Tiết Phi Dao cầm ly rượu trên bàn lên, đột nhiên đứng dậy, cô ta đi vài bước đến trước mặt Tiêu Hữu Thành, vươn tay ra, trên mặt mỉm cười, “Có thể mời thiếu soái nhảy một điệu không?”

Phái nữ mới phái nam khiêu vũ vốn cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng cảnh tượng này thật sự khiến cho người ta kinh ngạc đến cực điểm, sán nhảy lớn như vậy, đám người lại ồn ào náo động, mà lại có vài giây lặng ngắt như tờ.

Mặc dù được phái nữ mời nhảy, phái nam cũng không nên từ chối, Tiêu Hữu Thành nhận lời mời của Tiết Phi Dao đồng thời liếc nhìn thoáng qua Đại Lê, một cái liếc mắt lo lắng này khiến cho trong lòng của Tiết Phi Dao gieo trồng hạt giống oán hận.

Rốt cuộc Tiết Phi Dao cũng có thể nhảy với Tiêu Hữu Thành, cánh tay anh vòng qua thắt lưng của cô ta, còn tay cô ta thì vịn trên vai anh, nhưng không thể nào làm cho cô ta run sợ.

“Tiêu Hữu Thành, anh thật không muốn cho em một chút cơ hội sao?” Xưng hô với anh cũng đã thay đổi.

“Tôi khác với Tiết tiểu thư, tôi không có thời gian để lãng phí.”

Ngón tay của Tiết Phi Dao đặt trên vai Tiêu Hữu Thành, bởi vì dùng quá sức mà đầu ngón tay hiện ra màu đỏ, “Em vì anh ngàn dặm xa xôi đến Bắc Bình, vì anh mà một mình sống ở nơi đất khách quê người, vì anh mà làm việc, lấy lòng cha mẹ của anh, tận sức làm tất cả cho anh, kết quả là ngay cả một cơ hội để đòi lại cũng không được sao?”

“Tôi xin lỗi.”

“Em cũng không phải ép anh yêu em, chỉ hy vọng anh có thể cho em một cơ hội, cũng cho chính anh một cơ hội.”

“Tôi xin lỗi.”

Tiết Phi Dao đột nhiên đẩy anh ra, thân thể mềm mại khẽ run, con ngươi ở giữa trông mất nén giận, “Hôm nay em bỏ xuống sự kiêu ngạo, không phải muốn nghe anh nói tôi xin lỗi.”

Tiêu Hữu Thành khom người như một quý ông, rời rời đi, không nói câu nào nữa. Tiết Phi Dao nhìn thấy anh đi về phía Đại Lê, nhìn thấy anh mỉm cười với cô vô cùng dịu dàng, là một vẻ tuấn tú mà cô ta chưa bao giờ thấy.

Đôi bàn tay nắm chặt, móng tay thật dài đâm vào làn da mềm mại, son móng tay màu đỏ ngấm vào màu máu đỏ tươi, tạo thành một vẻ đẹp thê lương, bút rút gai mắt.

Cô mang ly sữa đẩy cửa phòng sách ra, Tiêu Hữu Thành vẫn đang xem văn kiện, Đại Lê vừa đi vừa hỏi: “Còn chưa trở về à?”

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Một lúc nữa.” Nhìn thấy ly sữa trong tay Đại Lê, anh cười ngọt ngào, “Cho anh à?”

Đại Lê chớp mắt mấy cái, “Là cho em uống.” Lời còn chưa dứt, cô như sợ bị người ta đoạt lấy mà nhanh chóng uống một ngụm, kết quả là vì uống quá vội vã mà bị sặc, tay cầm ly cũng không ổn định làm đổ hơn phân nửa ly sữa lên người, cô vừa mới tắm xong, mặc một chiếc áo ngủ tơ lụa màu đen, vừa vịn bị sữa làm ướt một lớp vải mỏng trước ngực, phác họa hình dáng bộ ngực đầy đặn tinh xảo.

Hai tròng mắt của Tiêu Hữu Thành trong nháy mắt trở nên sâu xa, anh kéo Đại Lê đang có ý đồ trốn thoát, hai bàn tay vòng quanh chặt chẽ chiếc eo nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng liếm phần sữa đã vấy lên trên người cô, bắt đầu từ khoe môi, một đường uốn lượn tới cái cằm xinh xắn, cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo.....

Ngón tay lạnh lẽo dao động đến bên thắt lưng của cô, nhẹ nhàng tháo xuống, không biết là tơ lụa trơn bóng hay là da thịt rất trơn mịn của cô, áo ngủ như nước nhanh chóng chảy xuống dưới chân, đột ngột có cảm giác mát lạnh khiến cho cả người Đại Lê run lên, hai cánh tay theo bản năng che trước ngực, nụ hôn của Tiêu Hữu Thành cũng đúng lúc đến nơi này, anh kéo cánh tay của cô ra, theo đường cong là lướt ở trước ngực cô, dùng đầu lưỡi mà liếm... Sữa...

Đại Lê lúc này mới biết sức lực của Tiêu Hữu Thành mạnh đến bao nhiêu, cánh tay cô bị anh cố định ở sau người, không động đậy được chút nào. Mọi anh giống như ngọn lửa cháy trên người cô, thiêu đốt thẳng trong xương cốt, máu toàn thân sắp sôi lên, tất cả lý trí và suy nghĩ trong giờ khắc này đã hoá thành tro.

Anh lưu luyến thật lâu trước ngực cô, trần trọc triển miên, khoe mắt lơ đãng mở ra, cảnh trí của ngực cô khiến cho anh bỗng nhiên sững sờ ở đó.

Đó là một vết bớt màu đỏ tươi, rất tuyệt diệu, xung quanh vết bớt là một vòng hoa văn phức tạp khó phân biệt, giống như cây từ đằng quần quanh vết bớt màu đỏ, lại giống như long phượng đang tranh đoạt ngọc trai.

Suy nghĩ của cô bởi vì động tác trì trệ của anh mà quay về, theo ánh mắt của anh thấy hoa văn kia ở trước ngực mình vốn có từ lúc mới sinh, cô nói mấy câu giải thích cho anh. Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt ngạc nhiên, “Mấy năm trước, anh có một khối huyết ngọc (ngọc thạch màu đỏ), cùng với hoa văn này giống nhau như đúc.”

Cô cũng ngạc nhiên theo, thân thể trần trụi rớt cuộc khiến cho cô lấy lại tinh thần, tránh anh không thể kiểm chế, cô nhanh chóng nhặt áo ngủ lên mặc vào rồi chạy ra ngoài. Tiêu Hữu Thành lật văn kiện nhưng không nhìn vào một chữ nào.

Không biết trải qua bao lâu, cửa phòng sách lại bị đẩy ra, lần này là một cái đầu nhỏ ló vào, cô nói, em đói bụng.

Anh vô cùng tuân mệnh mà đứng dậy, đi về phía cô, “Em muốn ăn gì?”

“Bánh ngàn tầng của Phi Thuý Viên.”

Anh đến trước người cô, khụy người xuống, “Hôn một cái.” Cô ngoan ngoãn nghe lời, dâng lên đôi môi của mình, hai người triển miên một hồi, anh miễn cưỡng đi xuống cầu thang, cô giống như một người vợ đức hạnh giúp anh lấy áo khoác, dặn anh đi mau rồi trở về, lúc gần đi anh lại hôn cô một cái mới bằng lòng ra ngoài.

Đại Lê thuận tay mở một quyển sách ngồi ở trên sofa, nhìn nhìn rồi ngủ thiếp đi...

Cô nằm mơ rất nhiều, nhưng khi tỉnh lại một cái cũng không nhớ rõ. Cô bị lạnh mà thức giấc, toàn thân giống như ngâm trong nước lạnh, sự giá lạnh ngấm vào trong xương tủy, nhin không được mà hắt hơi hai cái liên tục, ngủ thẳng từ nửa đêm cho đến sáng đương nhiên là sẽ lạnh. Phi Thuý Viên cách

đây không xa, lái xe đi về mất khoảng nửa giờ, cô không biết vì sao đã hai giờ sáng mà còn chưa thấy anh trở về, ngồi ở sô pha một lúc, rồi cuộc cô không ngồi nữa, choàng áo khoác đứng ở cửa chờ, bởi vì trong lòng nôn nóng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm.

Đợi chờ một giờ như là đợi chờ một năm, cuối cùng cô đã đợi được anh.

“Tại sao còn chưa ngủ?”

“Tại sao lâu như vậy?”

Thanh âm của hai người đồng thời vang lên, anh ôm lấy cô đi vào trong nhà, “Sự phụ làm điểm tâm của Phi Thủy Viên đã hồi hương, nên anh đi một chuyến đến chi nhánh ở Thiên Tân.”

Đại Lê kinh ngạc nhất thời không thể nói nên lời, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tiểu tụy của anh, cô kim lòng không được mà đưa tay khẽ vuốt, hồi lâu mới nói: “Thật là ngốc.” Giọng điệu cô hờn dỗi lại đau lòng.

Tiêu Hữu Thành cười, “Anh chỉ muốn cưng chiều em.”

Còn có thể nói gì? Còn dùng gì để nói? Cô dựa sát vào lòng anh, vòng tay của anh thực ra cũng không ấm áp, áo khoác ngoài ngưng tụ độ ẩm và lạnh lẽo của ban đêm, loáng thoáng pha lẫn với mùi vị thuốc lá và tiêu thạch. Nhưng trong lòng cô chỉ còn lại muôn vàn tình cảm dịu dàng, cái gì cũng nguyện ý cho anh.

Đợi lâu như vậy, cô chưa ăn cái gì cả, nên ăn một miếng bánh ngàn tảng, rồi sau đó anh giúp cô nhét chân vào bao bọc cơ thể, hôn lên trán của cô, “Ngủ đi.”

Cô nhắm mắt lại cùng một lúc, nụ cười trên mặt anh nhạt dần, anh ngồi trên mép giường lặng lẽ nhìn cô. Đèn tường ở đầu giường mờ đi, để lại một tia sáng mờ nhạt, cô sớm chìm vào giấc ngủ, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn, về mặt cô lúc ngủ thuần khiết như là trẻ con, không biết đang mơ gì mà bên miệng lại mím cười ngọt ngào như vậy, ngọn đèn vàng nhạt ở đầu giường toả ra vàng sáng từng chút một trên khuôn mặt trắng mịn bóng loáng của cô, chắc là cô ngủ rất ấm áp, hai gò má dần dần lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, yên tĩnh thanh bình, xinh đẹp như một thiên thần.

Trong phòng tối om giống như không có giới hạn, mang cả người anh chìm trong bóng đêm lạnh lẽo, chỉ có cô là nguồn sáng duy nhất, sự ấm áp duy nhất, niềm hy vọng duy nhất. Trong lòng anh đột nhiên vô cùng đau đớn, vừa tuyệt vọng lại còn thêm ray rứt, càng nhìn cô càng cảm thấy đau hơn, nhưng anh luyện tiếc không nhìn cô, không nỡ chớp mí mắt một cái, đẹp đẽ như vậy cả đời này cũng xem không đủ.

Anh trông coi cô suốt một đêm, trong tay nắm chặt khối huyết ngọc kia.

Bởi vì anh dẫn vật cho đến rạng sáng mới ngủ, nên ngày hôm sau gần trưa mới thức dậy, anh lấy ngọc bội đưa cô xem, cô rất ngạc nhiên, rồi xâu vào một sợi tơ, tự mình đeo lên cổ anh, vui đùa nói: “Duyên phận của chúng ta thì ra đã sớm định trước.”

Anh cùng cười với cô, trong lòng cô chính là vui mừng, không thể phát hiện được nụ cười của anh không chân thật.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành không có việc gì làm nên cùng Đại Lê đi cửa hàng Tây xem đồ dùng nội thất, cô không phải là người kén cá chọn canh, chỉ là có ý tưởng hoặc chọn lựa thứ mà đa số người khác hay chọn. Không lâu sau cô sẽ quay về Thượng Hải, chỉ cần rèm cửa, đèn tường. ... Tất cả đều chọn đầy đủ, phần lớn là hàng không có sẵn, phải từ nước ngoài gửi sang đây.

Cô rất cẩn thận viết ra một danh sách để lại cho anh, “Chuyến đến chậm nhất là đồ nội thất cổ điển từ Italy, làm bằng thủ công, hơn nữa thời gian vận tải bằng đường biển là năm tháng sau mới có thể đến, khi đó em hẳn là đã giao lại vị trí tổng đường chủ của bang Hải Thiên, khi quay về Bắc Bình.” Lời phía dưới cô ngưng ngừng không nói ra miệng, cho rằng anh sẽ nói tiếp, nhưng không có, anh ở phía sau ôm cô nhìn danh sách trong tay mà không nói gì. Cô có chút bất ngờ, nhũn mảy nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Ở trong cửa hàng đợi nửa ngày, buổi tối hai người đi khách sạn quốc tế ăn cơm, lúc chờ cơm thì cô xem báo chí trong ngày, mới biết đã xảy ra chuyện lớn! Vào buổi tối ngày hôm trước người Nhật Bản phát binh ở đông bắc! Cô hỏi anh tình hình thế nào, anh thần nhiên cười: “Không có gì, chỉ là xung đột nhỏ ở vùng biên giới, báo chí phóng đại lên thôi!”

Cô thấy anh có tâm tình cùng cô đi xem đồ dùng trong nhà, nghĩ rằng không có gì quan trọng nên yên tâm.

Anh đề nghị buổi tối đưa cô đến Tây Sơn xem cảnh đêm, cô mệt mỏi nửa ngày nên không muốn, “Lần sau đi, có rất nhiều thời gian.”

Anh ngẩn ngơ cười: “Đúng vậy, có rất nhiều. . .”

Hai chữ “thời gian” vương lại trong cổ họng, làm sao cũng không nói nên lời. . .

Anh tiễn cô về nhà, cô nói vào nhà sẽ ngủ ngay để cho anh trở về nghỉ ngơi, ngay lúc cô đẩy cửa xe ra, anh ở sau lưng khẽ gọi, “Lê.”

Thanh âm kia không làm cho cô thấy căng thẳng, cô quay đầu lại, cả người anh chìm trong bóng tối, chỉ còn lại bóng dáng mờ mờ, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một loại đau khổ kỳ lạ, hỏi anh, “Làm sao vậy?”

Trong bóng đêm, anh thấy hai tròng mắt của cô như ngôi sao sáng ngời, trong veo thăm thẳm, dịu dàng và say đắm như vậy mà nhìn anh, anh làm sao có thể nói ra được? Anh làm sao có thể tổn thương cô? Anh lấy mạng sống để yêu một người phụ nữ, anh sao có thể đối mặt với đôi mắt này mà tổn

thương cô?

Con dao kia đâm vào trái tim anh, lại một lần nữa cắt xén nỗi đau ra từng mảnh, Tiểu Hữu Thành nghe thấy âm thanh của vết thương chảy máu, nhưng anh trầm nghĩ nên mỉm cười, chỉ có thể mỉm cười, anh nói, “Em còn chưa hôn anh đấy?”

Nụ cười trên mặt anh nở rộ, vẻ đẹp khiến cho người ta tan nát cõi lòng, cô hôn lên môi anh, “Ngủ ngon.”

Nhìn thấy cô xuống xe, nhìn thấy cô mở cửa, nhìn căn phòng sáng đèn rồi lại tắt, anh ngồi ở trong xe không dám cử động. Cánh môi còn lưu lại hương vị của cô, từ nay về sau, hương vị này chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh.

Đại Lê thật sự rất mệt mỏi, về đến nhà tắm rửa xong, còn chưa kịp hong khô tóc đã đi ngủ, mơ mơ màng màng dường như đã ngủ thật lâu, cô cảm thấy chóng mặt, miệng lại khô đắng, rốt cục tỉnh lại, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, vừa mới mười giờ, trong đầu căng ra đau đớn kịch liệt, cô đoán rằng do đêm hôm trước ngủ trên sofa nên bị cảm lạnh. Lúc này Mặc thâm đã ngủ từ lâu, cô cũng không muốn làm phiền bà, tự mình vùng vẫy rời khỏi giường, đầu nặng như chì, lòng bàn chân như đứng trên vải bông, nhẹ nhàng bay bổng. Từ trong hộp thuốc lấy ra nhiệt kế, cô kẹp vào trong nách, là 38 độ 7, hộp thuốc là do anh tự mình trang bị, đầy đủ các loại thuốc, cô uống vào một viên aspirin rồi uống một cốc nước nóng, nghiêng ngả lao đảo lần mò đi đến giường.

Mê man không biết ngủ lại bao lâu, trong đầu đầy cảnh trong mơ ngắn ngủi mờ nhạt, có lẽ chỉ là một số trí nhớ vụn vặt, tiếng chuông sắc bén lạnh lốt đột nhiên khiến cô bừng tỉnh! Cô sững sờ vài giây mới phản ứng lại, là điện thoại ở đầu giường.

Cô mệt mỏi lấy ống nghe, mặc dù đang bệnh nhưng chỉ nghe hơi thở cô cũng biết được đầu dây bên kia là ai, đang nóng sốt khó chịu cô định làm nũng với anh, không biết vì sao, lời muốn thốt ra nhưng lại không nói được.

Tiểu Hữu Thành vẫn không nói gì, chỉ nghe thấy hơi thở, Đại Lê tỉnh tỉnh mê mê mà chờ, rồi đột nhiên tỉnh táo lại! Đau đầu dường như trong nháy mắt đã không còn, đầu óc trở nên minh mẫn! Ban đêm hoá ra yên tĩnh như vậy, trong phòng chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, bên ngoài ngôi nhà có tiếng côn trùng kêu vang hỗn độn nho nhỏ, ngày thường không chú ý đến, bây giờ lại nghe được rõ ràng.

Ống nghe ở trong tay cô vừa trượt xuống, thì ra trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, sau đó cô mới phát hiện, cả người đều là mồ hôi, vải tơ lụa gặp ẩm ướt nhầy trơn dính vào trên người, không thể nói rõ là thoải mái hay là khó chịu.

Ngay phút chốc cô phân tâm, âm thanh bên ống nghe của anh truyền đến, yếu ớt và xa lạ giống như đến từ phía chân trời xa xôi, không biết có phải là quá nóng sốt, một hồi lâu cô mới phân biệt rõ ràng, anh nói là, anh xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Đại Lê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.